

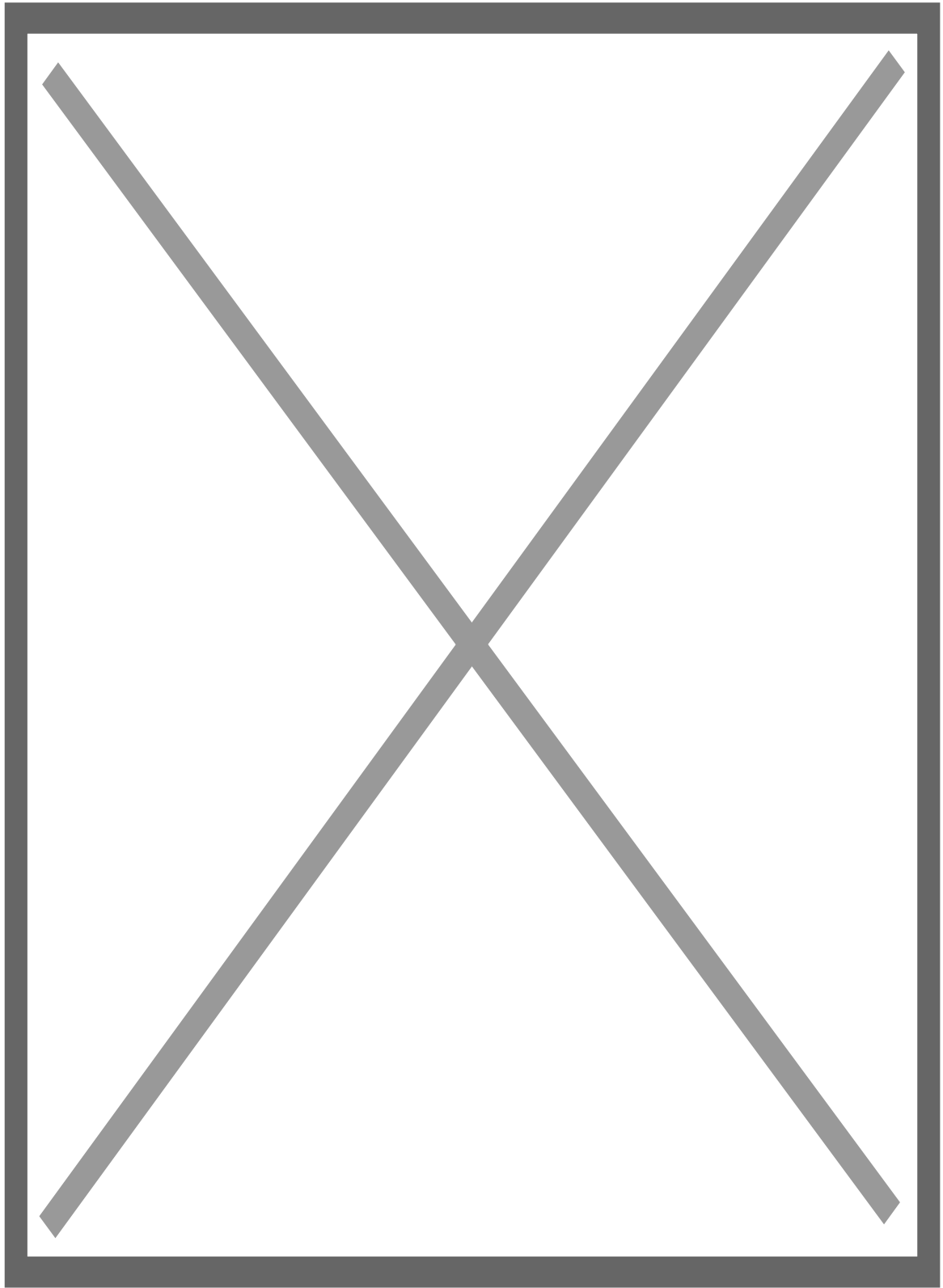
Đạo Đức Làm Người - Tập 2 - Phần cuối

ISSN: 2734-9195 19:17 04/12/2023

Đạo đức làm người không còn, luân thường đạo lý làm người không có. Một khi đã ngồi vào sòng bạc thì tình cha con, anh em không còn nữa, **“ngoài anh em, trong cờ bạc”**.

Chương V: ĐỨC KHÔNG THAM LAM

THAM LAM LÀ MỘT HÀNH ĐỘNG HẠI MÌNH

“Tham lam là một hành động tự làm hại mình. Các bạn có tin lời nói của chúng tôi chẳng? Nếu bây giờ các bạn không tin, các bạn cứ theo dõi những trang sách này thì sẽ thấu rõ. Tâm tham lam sẽ đem đến cho các bạn rất nhiều tai hại và khổ đau, có khi tù tội, mất mạng, v.v...

Tham lam có năm cách: 1- Tham tiền bạc, vật chất 2- Tham danh 3- Tham sắc dục (phụ nữ) 4- Tham ăn 5- Tham ngủ

Trong năm cái tham này, cái tham nào cũng đem đến tai hại cho các bạn cả. Chúng tôi sẽ lần lượt giải thích giúp cho các bạn hiểu. Vậy tham lam là gì?

Tham lam là một hành động ham muốn của tâm, còn gọi nó là “dục”. Dục có nghĩa là lòng ham muốn của mọi người. Như có lần chúng tôi đã nói với các bạn ở những trang sách trên: “*Lòng ham muốn của con người là nguyên nhân sinh ra muôn thứ đau khổ*”. Nó là một trong bốn chân lý của loài người.

Dục có hai phân:

1- Dục thiện (đạo đức) 2- Dục bất thiện (vô đạo đức)

Có một tôn giáo chủ trương diệt dục ác, tăng trưởng và nuôi dưỡng dục thiện, nhưng người sau không hiểu ý nghĩa này, nên tưởng giải cho tôn giáo này chủ trương diệt dục, tức là diệt cả dục thiện và dục ác. Diệt cả dục thiện và ác, đó là một triết thuyết ảo tưởng của người sau, không thực tế, thiếu chân thật.

Theo chúng tôi nghĩ, bản chất con người là dục, nếu diệt dục tức là diệt con người. Mà diệt con người để làm gì? Có ích lợi gì? Tôn giáo ra đời vốn giúp con người thoát khổ, chứ đâu phải ra đời dạy diệt con người.

Chính con người do mình tham dục mới đưa ra thuyết diệt dục. Diệt dục để đem lại hạnh phúc cho con người, nhưng không ngờ diệt dục là diệt con người, làm cho con người thành như đất đá. Con người sống mà như đất đá thì còn nghĩa lý gì là con người nữa. Diệt con người thì còn gì là hạnh phúc của con người nữa (chữ hạnh phúc ở đây chúng tôi muốn chỉ cho tâm thanh thản, an lạc và vô sự, chứ không phải theo nghĩa hạnh phúc của dục lạc trai gái lứa đôi, hay sự hoà thuận trong gia đình, cha mẹ nói con cái vâng lời, trên dưới hoà hợp không chống trái nhau).

Bản chất con người là dục, vì thế con người không thể diệt dục mà diệt dục ác pháp, hay nói đúng nghĩa là diệt dục ác. Chính con người thường khổ đau là vì dục ác.

Dục là một bản chất tốt. Người ta làm thiện, muốn cho mình không khổ, người khác không khổ, ấy là dục tốt; dục không làm hại mình, hại người là dục tốt; dục không tham, sân, si là dục tốt; dục không giết hại chúng sanh, không ăn thịt chúng sanh là dục tốt; dục không tham lam, không vọng ngữ, không tà dâm, không nói thêu dệt, không vu khống người, không nói lời hung dữ, thô ác, đó là dục tốt. Đạo đức nhân bản nhân quả là dục tốt. Muốn làm chủ sinh, già, bệnh, chết là dục tốt...

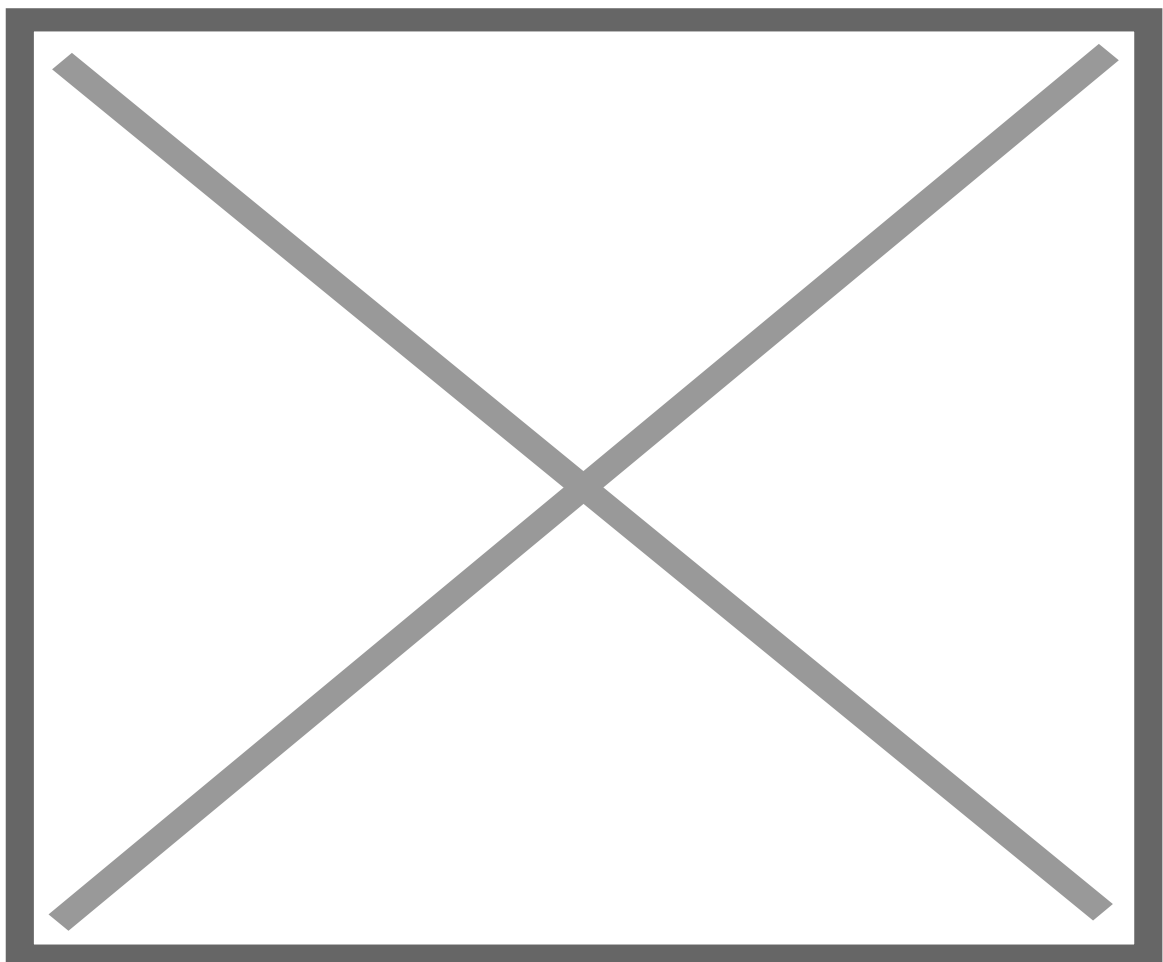
Ở đây chúng ta không diệt dục thiện, vì dục thiện là đạo đức làm người, mà diệt dục ác, dục ác là vô đạo đức, làm khổ mình, khổ người.

Có một tôn giáo dạy chúng ta **“ngăn ác diệt ác pháp, sanh thiện tăng trưởng thiện”**. Đó là dạy chúng ta diệt dục ác và nuôi dưỡng dục thiện. Nếu không đọc kỹ câu này thì chúng ta sẽ hiểu lầm tôn giáo đó là tôn giáo diệt dục, thì rất oan cho tôn giáo đó. Lời dạy trên đây rất tuyệt vời, nếu con người muốn sống an vui hạnh phúc, thì duy nhất chỉ có lòng ham muốn sống trong thiện pháp (tức là đạo đức làm người) thì mới mong toại nguyện.

Trong cuộc sống con người, chỉ vì những hành động ác mà làm khổ cho nhau. Như vậy, muốn thoát ra mọi sự đau khổ thì cần phải thấu rõ hành động nào thiện, hành động nào ác. Thấu rõ được thì hành động ác không làm, mà luôn làm hành động thiện. Do sự vô minh không rõ thiện ác, nhân quả, mà chúng ta sống thiếu đạo đức làm khổ mình, khổ người, khổ tất cả chúng sanh, nhất là làm khổ mình.

Tóm lại, không diệt dục mà chỉ cần diệt ác pháp. Ngăn diệt ác pháp là đem lại sự an vui cho mình, cho người. Diệt ác pháp tức là đình chỉ các hành động vô đạo đức nơi thân tâm của mình. Đó chính là đức ly tham. --o0o--

THAM TIỀN BẠC VÀ VẬT CHẤT

Tiền bạc và vật chất là cuộc sống của con người. Có người bảo rằng: “*Tiền bạc là huyết mạch của con người*”. Lời nói này không sai, nhưng tiền bạc phải làm ra bằng mồ hôi nước mắt của mình, bằng trí óc, bằng sức lao động, thì tiền bạc ấy mới xứng đáng là huyết quản trong cơ thể chúng ta.

Còn tiền bạc làm bằng những thủ đoạn gian xảo, lừa đảo, ăn đút lót, bắt chẹt sức lao động của người khác, cân non, đo thiếu, lường lặn, v.v... để có nhiều tiền bạc, để cho cuộc sống của mình trở thành đế vương trên mồ hôi nước mắt và sức lao động của mọi người, thì tiền bạc và vật chất đó sẽ làm hại mình và không biết bao nhiêu tai hoạ sẽ đến với mình mà không ngờ và không đề phòng được.

Dù tham tiền bạc bằng sức lao động của mình, nhưng cũng vẫn phải làm khổ mình rất nhiều, cần nên phải lưu ý: **Vốn lòng tham không đáy, do đó tiền bạc có biết bao nhiêu cho vừa, cho đủ.** Vì chưa biết đủ, nên phải cố gắng đem hết sức lao động bằng trí óc hoặc bằng chân tay ra làm. Do tham tiền bạc nên đã tự làm khổ mình mà không biết. Tham tiền bạc này không xấu, nhưng phải biết dừng, không biết dừng thì chúng ta trở thành tên nô lệ cho tiền bạc.

Còn tham tiền bạc do mách khéo thủ đoạn gian xảo, lừa đảo, trộm cắp, cướp giật, ăn đút lót, bóc lột sức lao động, v.v... là đáng lên án. Tham tiền bạc theo kiểu này là làm hại mình rất lớn.

Ví dụ: Minh Phụng, Trần Đàm, Năm Cam... đều do tham tiền bạc, dùng đủ loại mách khéo thủ đoạn để cướp của nhà nước, của nhân dân và giết người bịt đầu mối, nên bị tù tội chung thân, án tử hình. Tham tiền bạc như vậy đưa đến những tai hại rất lớn cho đời sống của mình, của gia đình và cả xã hội đất nước.

Một người lính cảnh sát kinh tế bị móc ngoặc hoặc ăn đút lót hối lộ, cho hàng lậu thuế vào trong nước, gây nên kinh tế đất nước bị xáo trộn. Nếu ăn đút lót hối lộ cho thuốc phiện, xì ke ma tuý vào trong nước thì gây tác hại cho thanh niên, thiếu niên. Đó là một tai hại rất lớn cho đất nước. Một đất nước mà thanh niên và thiếu niên nghiện ngập thì tương lai đất nước ấy không còn sáng tỏ. Đó là do tham tiền mà tạo ra sự khổ cho nhiều người, nhiều gia đình. Nếu sau này bị phát giác ra được thì phải tù tội chung thân, mang án tử hình không thể tránh khỏi.

Một cảnh sát giao thông ăn đút lót hối lộ để người lái xe phạm luật đi đường, gây tai nạn giao thông, có khi mình chết người khác chết; có khi bị thương trở thành người tàn tật và tài sản bị hư hao nặng, khiến cho nhiều người khổ đau.

Người cảnh sát hải quan ăn đút lót hối lộ cho nhập vào những văn hoá phẩm đồi trụy, sách vở phim ảnh khiêu dâm đã gây ảnh hưởng không tốt cho tuổi trẻ, làm

thanh thiếu niên hư hỏng, truy lạc, khiến cho nền đạo đức quê hương lần lần thoái hoá. Đó là một tai hại rất lớn cho đất nước, mà người cảnh sát tham tiền bạc đã gây tạo nên những sự xấu xa cho quê hương, Tổ quốc.

Những người cảnh sát này sau khi bị cấp trên phát hiện sự ăn hối lộ như vậy, thì họ đồng rủ nhau đi ở tù. Những hành động làm sai này khiến tâm hồn của những người cảnh sát luôn luôn sống trong lo sợ phập phồng. Chính tâm hồn lo lắng, sợ sệt là nỗi khổ đau. Cho nên, tham tiền bạc là một hành động làm hại mình.

Tham tiền bằng cách lừa đảo người, cân non đo thiếu, đồ tốt tráo đồ xấu. Đó là những hành động làm hại mình mà không biết.

Việc làm non thiếu, tráo trở như vậy làm sao tránh khỏi tai hoạ cụt tay, cụt chân. Chỉ một tai nạn giao thông xảy ra là có thể thiếu hụt tay chân một cách dễ dàng.

Có khi bệnh tật xảy ra khiến đui mù, hoặc tai điếc làm cho sáu căn không đầy đủ. Người không tật nguyên trở thành người tật nguyên. Đôi khi người tham không xảy những tai hoạ trên, nhưng lại chính người thân trong gia đình họ như con cái sanh ra tật nguyên, chân dài, chân ngắn, chột mắt, gù lưng... Đó là hành động gian tham tiền bạc mà xảy ra tai hoạ như vậy.

Từ hành động làm tiền không chân chánh, tưởng có nhiều tiền là hạnh phúc, là trên hết. Nhưng nào ngờ luật nhân quả không tha thứ cho một ai. Làm những điều không phải thì phải gánh lấy sự không hay. Đừng tưởng có tiền là mua Tiên cũng được. Không đâu, có tiền nhiều là có tai hoạ nhiều. Người xưa có lời khuyên bảo chúng ta: **“Tiền bạc là con rắn độc, cần nên tránh xa nó”**. Nhưng người đời có mấy ai tránh xa nó đâu. Thấy tiền bạc là lao đầu tới.

Cho nên, tham tiền bạc nhiều là làm hại mình nhiều, làm hại mình nhiều thì cũng làm khổ mình nhiều.

Lòng tham tiền bạc nhiều thúc đẩy chúng ta làm những điều gian xảo bất chánh, khiến tai hoạ đến làm cho đời sống chúng ta càng khổ nhiều hơn. Tâm hồn lúc nào cũng bất an, vì sợ mọi người biết việc làm bất chánh.

Dù chúng ta tham tiền bạc chân chánh, thì cũng còn phải ra công sức làm việc ngày đêm mới có tiền bạc. Đổi lấy tiền bạc bằng sức lao động cực nhọc như trên chúng tôi đã nói.

Cho nên, càng tham tiền bạc nhiều thì càng phải cực nhọc và lo lắng nhiều. Vì tham tiền bạc nên tâm trí đâu được nghỉ ngơi, đâu được có những phút giây an lạc thanh thản, vô sự của tâm hồn.

Vì thế, tham tiền bạc là làm hại mình. Làm hại mình như vậy thì không bao giờ có đức bi tâm.

Tham tiền bằng cách cướp giết của người bằng cờ bạc gian lận. Hàng ngày chúng ta đọc báo chí trong nước, có nhiều băng nhóm cướp giết của người khác, hoặc tổ chức cờ gian, bạc lận hàng tỷ bạc. Nhưng những băng nhóm này có tồn tại mãi đâu. Cuối cùng thì rủ nhau đi ở tù và lãnh án tử hình. Của cải tài sản bị nhà nước tịch thu.

Như vậy tham tiền là làm hại mình. Các bạn có thấy đúng không?

Có tiền bạc nhiều ăn ngủ không yên giấc vì lo sợ trộm cướp; có tiền bạc nhiều ăn ngủ không yên giấc vì con cái phá hoại của cải, tài sản; có nhiều tiền bạc thì tâm dục sinh nên ăn chơi, cờ bạc, rượu chè be bét, v.v... Các bạn suy nghĩ những điều này có đúng không?

Có của cải tài sản nhiều cũng là một nỗi khổ, nhưng không có của cải tài sản cũng là một nỗi khổ. Cho nên giàu sang cũng khổ, mà nghèo đói cũng khổ. Đó là một quy luật của cuộc đời, làm người không ai tránh khỏi. Chỉ có những người biết sống đạo đức nhân bản - nhân quả thì mới thoát ra khỏi quy luật này.

Ở đây chúng tôi nói về lòng tham tiền bạc là làm hại mình, làm khổ mình. Thế mà trong đời có mấy ai hiểu điều này để mà tự ngăn chặn lòng tham tiền bạc, để không làm hại mình. Người hiểu được điều này rất ít, nhưng người làm được điều này lại càng không có.

Bởi khi chúng ta muốn làm một điều gì thì phải cân nhắc kỹ lưỡng, để tránh hậu quả làm khổ mình, làm hại mình. Nhất là về tiền bạc, vì nó là nguyên nhân mang đến cho ta nhiều sự khổ đau.

“Ngày xưa, có một nhà tu hành, khi nhìn thấy vàng bạc châu báu ở dưới một góc ruộng lúa, thì họ vội vàng tránh xa nơi đó. Có người hỏi nhà tu hành:

Sao ông thấy vàng bạc châu báu mà vội vàng rời bỏ nơi đó. Vậy có ý nghĩa gì?

Nhà tu hành đáp:

- Đó là loại rắn độc nhất ông ạ!”

Chúng ta hãy suy nghĩ lời nói này, tiền bạc càng gần chúng ta thì tai họa và sự khổ đau càng nhiều.

Vì cuộc sống, chúng ta phải cần lao để sống, không nên ăn bám vào người khác, chứ đừng nên tham muốn tiền bạc nhiều, nó sẽ đưa chúng ta vào chỗ làm hại chúng ta, nó sẽ đưa chúng ta vào con đường tội lỗi.

Đạo đức không làm khổ mình không chấp nhận lòng tham muốn tiền bạc. Vì thế, người có đạo đức nhân bản - nhân quả thì phải sống trong đức bi tâm, có sống trong đức bi tâm thì mới không làm hại mình, không tham muốn tiền bạc.

Trong xã hội loài người, lòng ham muốn tiền bạc chắc ai cũng không tránh khỏi, nhưng nếu chúng ta để lòng ham muốn tiền bạc sai bảo chúng ta, thì sẽ có những điều tội lỗi mà chúng ta không thể từ chối được.

Một bác sĩ móc ngoặc với bệnh nhân về phòng mạch của mình. Đó cũng là lòng tham tiền.

Một thầy giáo móc ngoặc với học sinh về mở lớp dạy thêm cũng là cách thức tham tiền.

Tham tiền bạc như ông bác sĩ và ông thầy giáo đã đánh mất lương tâm nghề nghiệp cao quý của mình.

Thật ra trên đời này, lòng tham tiền bạc đã đánh mất giá trị đạo đức làm người.

Một người phụ nữ vì tham tiền bạc, phải lấy ông già tuổi hơn cha mẹ, như vậy là đạo đức gì? Một cô gái vì ham tiền bạc phải bán thân làm nghề mãi dâm, thì giá trị đạo đức làm người đã bị đánh mất. Những cô gái Việt Nam vì tham tiền bạc nên lấy chồng ngoại quốc, nhưng không ngờ cuối cùng lại làm nô lệ, tôi tớ lau chùi, quét dọn nhà cửa và chăm sóc cho một ông già bệnh bán thân. Tham tiền bạc đã đưa con người đi đến những nơi cơ cực, phũ phàng của kiếp làm người, mất hết cả quyền sống tự do.

Một dấu ấn tham tiền bạc trong đầu mọi người, nhất là người phụ nữ này, họ đáng “thương hại” hay đáng “khinh bỉ”. Thưa các bạn?

Một nhà làm tôn giáo vì tham tiền bạc, đã biến tôn giáo ấy thành một nghề nghiệp làm ra tiền như bao nghề nghiệp khác trong xã hội. Nghề làm tôn giáo trông có vẻ tôn kính, oai nghiêm, trịnh trọng hơn tất cả các nghề khác, nhưng lại tệ hại hơn các nghề nghiệp khác. Là vì làm nghề tôn giáo là nghề nghiệp phi đạo đức, vì gieo rắc trong đầu óc mọi người một thế giới siêu hình ảo tưởng, một sự mê tín ngàn đời đã trở thành một nếp nhăn khó bỏ trong đầu của mọi người, khiến cho con người chết cứng trong thế giới ấy. Còn một tai họa ghê gớm hơn nữa, đó là gieo vào lòng mọi người một đam mê huyền lực siêu việt (thần thông). Đến giờ này, hễ ai nói đến tôn giáo là người ta liền tưởng đến thần thông.

Thực tế, thần thông chẳng đem lại lợi ích gì cho con người cả, chỉ là một trò ảo thuật giải trí, chứ không áp dụng làm lợi ích cho sự sống của loài người.

Vậy mà các nhà làm tôn giáo thường biểu diễn thần thông, để thu hút tín đồ. Đó là một thủ thuật lừa đảo con người.

Thật sự, thần thông chỉ là một năng lực của tưởng uẩn trong ngũ uẩn của một con người, khi một nhà làm tôn giáo thường tập luyện làm cho năng lực tưởng phát triển, để dùng nó tạo ra thế giới siêu hình và những trạng thái lạ lùng. Nhờ đó lừa đảo, dụ dỗ người khác tin tưởng, gia nhập theo tôn giáo của mình. Lấy số tín đồ đông đảo tạo cho mình một thế lực để đương đầu với mọi thế lực khác. Thế lực chỉ phục vụ danh và lợi cho cá nhân của giáo chủ. Chẳng bao giờ chúng ta thấy sự bình an chân thật trong các tôn giáo, mà chỉ là một sự bình an ảo tưởng trong tinh thần của chúng ta mà thôi.

Ví dụ: có bao giờ một tôn giáo đem thần quyền ra dẹp giặc ngoại xâm bao giờ chưa? Hay phải biết bao máu xương của người dân nước ấy đổ xuống kiên cường chống ngoại xâm. Lịch sử của mỗi dân tộc đã chứng minh điều này.

Đất nước Tây Tạng huyền bí tập trung về những thần thông kỳ lạ ở xứ này. Nhưng khi giặc đến xâm chiếm đất nước này, thì chính Phật Sống Lạt Ma đã chạy bỏ nước đi lưu vong xứ người.

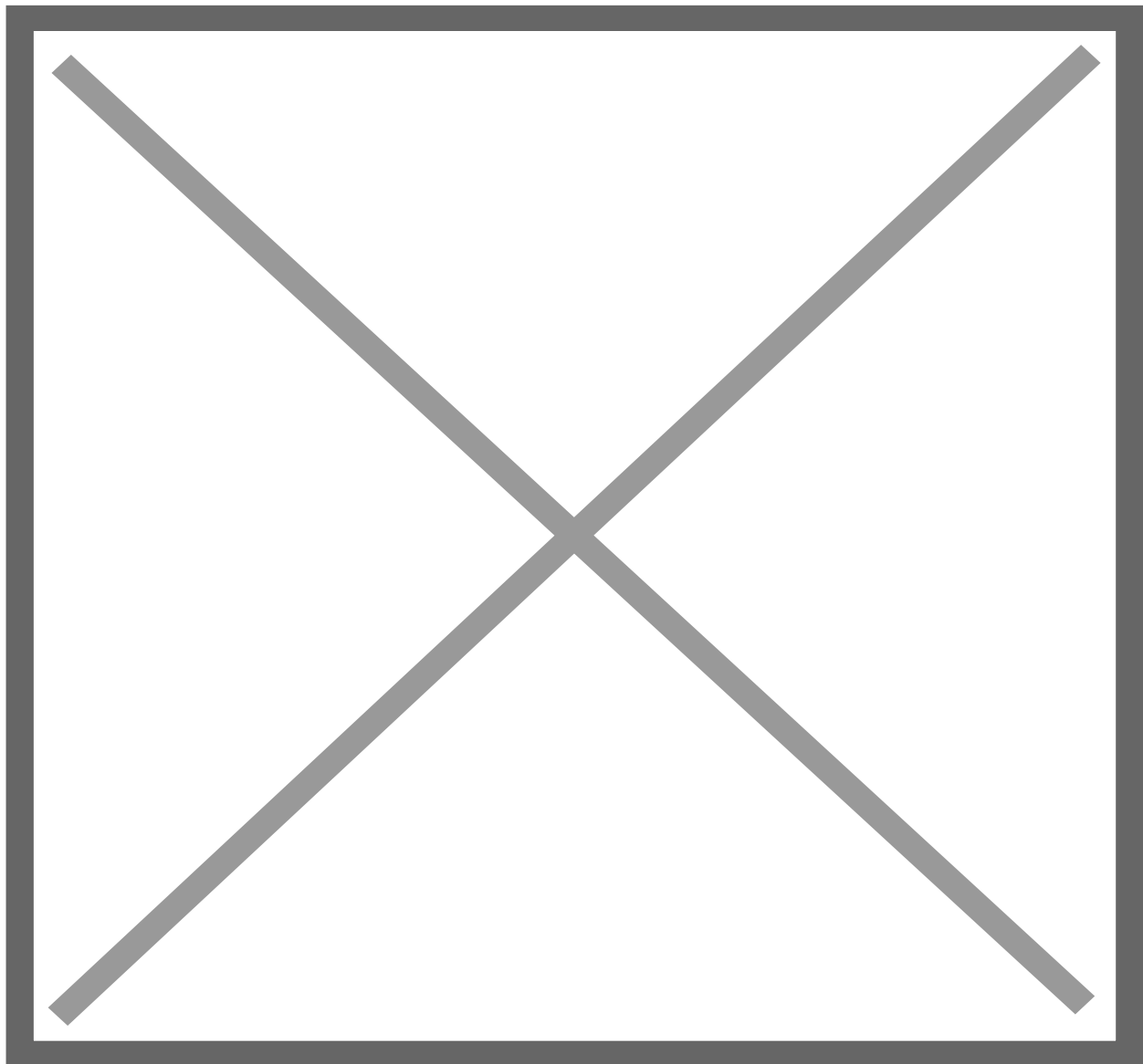
Phật giáo Tây Tạng là thần thông đệ nhất. Sao các nhà sư không đem ra giải cứu quê hương của mình. Vậy những người tu tập theo Phật giáo Tây Tạng có thần thông để làm gì?

Xem thế chúng ta biết, rằng thần thông chỉ là một trò ảo thuật biểu diễn giải trí, chứ chẳng có lợi ích gì cho dân, cho nước. Phải không hỡi các bạn?

Đạo đức nhân bản - nhân quả không chấp nhận những trò lừa đảo, bất cứ những sự lừa đảo nào, dưới những danh hiệu nào? Một khi ngấm chứa bên trong một điều phi đạo đức thì lần lượt nhân quả sẽ làm tan vỡ những tấm bình phong, để mọi người thấy rõ bản chất gian xảo, lừa đảo của tôn giáo.

Tóm lại, tham tiền bạc, vật chất sẽ thúc đẩy chúng ta làm những điều gian xảo và tội lỗi, gây ra biết bao nhiêu đau khổ cho chính bản thân mình. Nhất là điều quan trọng, chúng ta đã đánh mất lương tri, lương tâm đạo đức làm người. Khiến chúng ta giống như một loài ác thú, chỉ còn biết làm ra tiền bạc để phục vụ ăn uống là trên hết. --o0o--

ĐỨC KHÔNG THAM DANH

“Danh” là một điều cảm dỗ lòng người cũng không thua tiền bạc, vật chất.

Trong đời này con người ai cũng thích khen, khi được người khác khen tặng, ca ngợi mình thì lòng hân hoan, vui mừng, sung sướng, v.v... Đó là **“danh”**.

Danh có nhiều góc độ, nhưng bản chất hiếu danh thì không có người nào khác người nào, hiếu danh ít nhiều là do sự khéo che đậy. Muốn xác định rõ điều này, bất kỳ một người nào khi bị chúng ta chê, là họ buồn bã không vui, mất thiện cảm với mình. Còn khi được khen tặng, thì người nào cũng có vẻ vui mừng, có thiện cảm ngay với người khen.

Trạng thái mừng vui, buồn bã khi được khen hay chê, đó là tâm ham danh. Tâm ham danh thường làm hại chúng ta.

Do lòng háo danh, khiến chúng ta dễ bị người khác lợi dụng bằng sự khen, tặng, thăng quan, tiến chức, v.v... Cho nên, người háo danh ham lợi là những người dễ làm tay sai cho kẻ khác, cho giặc.

Khi đất nước chúng ta bị chiến tranh xâm lược, những người dân bán nước phần đông là những người tham danh, đả mị, còn lại một số người bị giặc tuyên truyền đánh lạc hướng theo chúng mà thôi.

Người ham danh, đả mị là những người thích vào luôn ra cúi, hầu hạ kẻ trên người trước, thường dùng những lời nói nịnh bợ ton hót. Những tiếng xưng hô vâng vâng, dạ dạ thật là ngọt ngào.

Những hành động họ làm như vậy là họ đã làm hại họ, họ làm cho người khác coi rẻ họ, xem thường họ, khinh bỉ họ. Họ đã đánh mất bản chất của một con người có đạo đức tự trọng, họ đã biến họ thành một tên nô lệ, một tôi tớ trung thành và còn tệ hơn nữa là một con thú vật nuôi trong nhà.

Rõ ràng tâm háo danh là làm hại chúng ta, làm mất bản chất đạo đức tự trọng làm người. Làm người chúng ta luôn luôn tôn trọng mọi người, nhưng không được cầu danh mà phải luôn cúi để mọi người khinh dễ ta. Người ta khen tặng mình, là vì mình có tài, có đức thật sự.

Đạo đức làm người dạy chúng ta luôn luôn phải biết đứng thẳng trên đôi chân của mình, biết tùy thuận, nhẫn nhục, bằng lòng nhưng không bị lôi cuốn vào ác pháp, chứ không phải luôn lách, cầu cạnh người khác.

Một người tham danh đi mua bằng cấp, nhưng khả năng hiểu biết và chuyên môn không có, nên không làm nên việc lớn, chỉ là một hư vị. Khi mọi người phát giác ra được thì rất xấu hổ, đó là hành động làm hại mình, làm mất mặt với mọi người.

Một học sinh háo danh đêm ngày chuyên cần học gạo, học tử để thi đậu, khi nhận được bằng cấp nhưng khả năng làm việc thường sa sút kém cỏi, làm việc không biết sáng tạo phát minh. Đó là hành động học tập háo danh làm hại mình.

Bằng cấp là một chứng chỉ xác định khả năng kiến thức hiểu biết vay mượn của mình, chứ không phải bằng cấp là một danh dự lớn lao gì cả. Song bằng cấp là một tờ giấy xác định kiến thức hiểu biết vay mượn của chúng ta ở trình độ đó, chứ không phải nó danh dự gì cả cho ta, thế mà người đời thường lấy bằng cấp làm danh cho mình.

Tham danh là một việc làm hại mình, hại người rất lớn.

Một nhà làm tôn giáo háo danh không nghĩ đến sự lợi ích của tín đồ. Tự kiến giải kinh sách một cách bừa bãi, theo quan niệm riêng tư của mình bằng tưởng giải, lý luận chấp vá, vay mượn tư kiến của người khác để loè bịp thiên hạ, rằng mình là người có tài, có trí. **Tài, trí gì? Những kiến giải ấy có làm lợi ích gì cho**

ai đâu? Tu tập gần chết có đạt được những gì? Tài trí đó là thứ danh hảo. Làm cho bao nhiêu người phải hao tổn công sức và tiền của rất nhiều, để xây dựng những ngôi đền vĩ đại gọi là di sản văn minh văn hoá của loài người.

Loè bịp như vậy để làm gì? Để tạo cho mình một danh lớn các bạn ạ!

Cho nên, những kinh sách kiến giải phát triển sau này không phải làm cho tôn giáo đó trở thành tốt hơn, trở thành hợp với thời đại hơn. Mà làm cho tôn giáo biến thái mất gốc, mất hướng đi đúng đắn của tôn giáo đó. Với việc làm vô trách nhiệm này cũng chỉ vì lòng tham danh, tham lợi mà thôi.

Đời có danh đời, đạo có danh đạo, phần nhiều các trường Đại học tôn giáo đào tạo những ông Tiến sĩ để lãnh đạo tôn giáo. Đó là đem miếng mồi danh lợi văng câu, bủa lưới cho những người háo danh, ham lợi. Chứ thực ra những người tu hành để cầu giải thoát thì rất ngao ngán và sợ hãi miếng mồi danh lợi. **Vì nơi đâu có danh lợi là nơi đó có khổ đau; nơi đâu có danh lợi nơi đó có chiến tranh; nơi đâu có danh lợi nơi đó không có lòng thương yêu chân thật.**

Tôn giáo là nơi lìa xa danh lợi, thế mà tôn giáo lại thả mồi danh lợi để câu mồi mọi người thì tôn giáo ấy đâu còn nghĩa tôn giáo nữa. Phải không hỡi các bạn?

Hiện giờ, nhìn miếng mồi danh lợi trong tôn giáo mà chúng ta bắt buộc phải suy ngẫm lại. Nếu tôn giáo cũng là nơi danh lợi thì không nên gọi là tôn giáo. Tôn giáo là nơi tượng trưng lìa xa danh lợi, còn ngược lại thì chúng tôi tin rằng tôn giáo ấy không còn là tôn giáo nữa, mà là một nhóm người buôn Thần, bán Thánh để ngồi trong mát ăn bát vàng. Nếu tôn giáo là nơi danh lợi thì còn gì là đạo đức của con người nữa? Nếu tôn giáo cũng là nơi danh lợi thì trên đời này tìm chỗ nào không danh lợi. Phải không hỡi các bạn?

Tôn giáo tượng trưng cho đạo đức, vậy mà tôn giáo lại đầy dẫy danh lợi, thế thì đạo đức còn ở đâu?

Vì tham lam danh lợi mà loài người trên hành tinh này sống bất an, đầy dẫy khổ đau và ngang trái. Tham danh lợi là một tai hoạ rất lớn cho loài người.

Vì danh lợi mà thế giới không bao giờ dứt chiến tranh; vì danh lợi mà con người trở thành mù quáng, sống trong ảo tưởng, mê tín lạc hậu, khiến con người hao công tổn sức và tổn của cải tài sản một cách nhảm nhí; vì danh lợi mà con người giày xéo chà đạp lên nhau chẳng có chút lòng yêu thương nhau.

Người tham danh, tham lợi mà không đạt được thì tâm hồn rất là khổ đau. Sau những năm tháng dùi mài kinh sử chờ đến ngày đi thi, lại thi trượt. Người học sinh ấy quá đau khổ, có khi đi đến tự tử. Đó là chạy theo danh mà khổ như vậy.

“Thì không ăn ớt thế mà cay”.

Người ở đời muốn cho được công thành danh toại. Nhưng khi công không thành, danh không toại thì đau buồn, chán ngán cuộc đời, thường nói ra những lời mỉa mai cay đắng:

“Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ Người khôn người đến chốn lao xao”

Nguyễn Bình Khiêm, một danh nhân nước Việt Nam mà tâm hồn còn tiêu cực yếm thế đến như vậy, thì đủ biết danh lợi khó có ai thoát khỏi nanh vuốt của nó.

Xem thế, danh lợi đã làm hại và làm khổ đau cho loài người rất lớn. Nhưng ai là người đã nhìn thấy được lẽ đúng này?

Danh lợi ghê gớm quá. Nhưng trên đời này từ giới tri thức thượng lưu, sang giàu đến những người bình dân, cùng đinh đều tham danh, đắm lợi, chưa có một người nào thoát khỏi đường danh, nẻo lợi.

Nếu trong cuộc đời này ai cũng ý thức được rằng: “Danh lợi làm hại mình, hại người”, thì chắc chẳng còn ai chạy theo nó. Cho nên, khi đi học không phải học vì danh lợi mà vì học để có tài, có đức. Học để trở thành người có ích cho mình, cho người và cho xã hội. Có nghĩa là học không phải vì bằng cấp, mà vì đức hạnh làm người; vì nghề nghiệp tinh thông để làm lợi cho mình, cho người và cho xã hội, đất nước. Mục đích học như vậy mới là học chánh đáng. Bằng cấp chỉ là một vấn đề phụ trong vấn đề rèn luyện tri thức và nghề nghiệp.

Từ xưa đến nay, trong các trường học, có những học sinh học dốt, không tài, thiếu đức mà lại thi đậu có bằng cấp này, bằng cấp nọ. Nhưng khi ra làm việc thì những hạng người này là một hạng người làm nguy hại cho xã hội, cho đất nước. Suốt chặng đường dài lịch sử của mỗi dân tộc trên khắp hành tinh này, nơi đâu cũng có hạng người mua quan, bán chức đã chứng minh rõ ràng, họ đã hại dân, hại nước. Đó là những người tham danh đắm lợi, thường là những loại người một nước, sâu dân.

Cho nên chúng ta cần phải biết, vấn đề học thức không phải vì bằng cấp mới học. Bằng cấp chỉ là một mảnh giấy ghi lại khả năng hiểu biết do học tập của mình đạt được ở một mức độ nào đó, nhưng chưa chắc mảnh giấy ấy đã ghi chép tài năng trung thực của mình.

Học thức là để bồi dưỡng thêm kiến thức hiểu biết của mình và tay nghề tinh xảo hơn, để không trở thành kẻ ăn bám vào người khác, vào xã hội, mà phải tự mình vươn lên cuộc sống để xứng đáng làm người có lợi cho mình, cho người.

Khi nhưng sinh viên tốt nghiệp đại học ra trường, đều được cấp chứng chỉ hay bằng cấp khả năng học lực của họ, chỉ còn lại một số ít chưa đủ điểm đậu, nhưng rồi cũng ra trường đầy đủ chứng chỉ học lực.

Trong số sinh viên được cấp chứng chỉ hoặc bằng cấp, không phải người nào cũng có thực tài. Hầu hết những sinh viên có thực tài rất là ít, còn số đông thì khả năng bình thường.

Ví dụ: trong một lớp học trung cấp có sáu mươi em học sinh, nhưng không phải sáu mươi em đều học giỏi cả. Số đông như vậy nhưng chỉ có 5, 10 em học giỏi, còn bao nhiêu học sinh trung bình và kém hơn. Còn xét về đạo đức tron vẹn, nhất là thời đại này thì tìm một em cũng rất là khó. Như vậy, tìm một người thực tài, thực đức rất là khó. Nhưng tìm người tham danh, tham lợi thì dễ dàng và rất nhiều.

Trong cuộc chiến đấu chống ngoại xâm, mỗi chiến sĩ tài sản chỉ có cây súng và chiếc ba lô trên vai. Cho nên sống chết có nhau, thương nhau hơn anh em ruột thịt một nhà. Nhưng khi giải phóng xong đất nước, có một số anh em thoái hoá, vì chức quyền, danh lợi nên có thể tìm mọi cách hạ thủ nhau để tranh quyền, tranh vị. Thật là đau lòng. Phải không hỡi các bạn?

Danh lợi thật là ghê gớm, nhưng bản chất của con người lại thích danh lợi. Do đó, danh lợi dễ cuốn lôi họ vào đường tội lỗi.

Vì bản chất hiếu danh, tham lợi, nên ít có ai thấy tội lỗi của mình. Có ai chỉ lỗi mình sai là mình không thích họ liền. Còn ai khen mình đúng thì thích ngay liền.

Xưa trong thời phong kiến, các nhà vua đều ưa thích nịnh bợ. Do đó, trong triều nào cũng có nịnh thần. Nhà vua thiếu anh minh, nịnh thần lộng quyền, tôi trung phải chịu chết oan, nhà nước đảo điên, dân gian đói khổ, trộm cướp khắp nơi.

Cho nên, đạo đức không tham danh rất cần phải được học tập, tu sửa lại thâm tâm của mọi người. Muốn tu sửa được thì phải học tập để có một cái nhìn thấu suốt danh và lợi. Danh lợi chẳng qua là một trò hư ảo cám dỗ con người vào đường khổ đau và tội lỗi. Một cuộc sống không tham danh, tham lợi là một cuộc sống cao thượng, biết sống cho mình, cho người. Nhờ thế mình và mọi người sống được an vui và hạnh phúc.

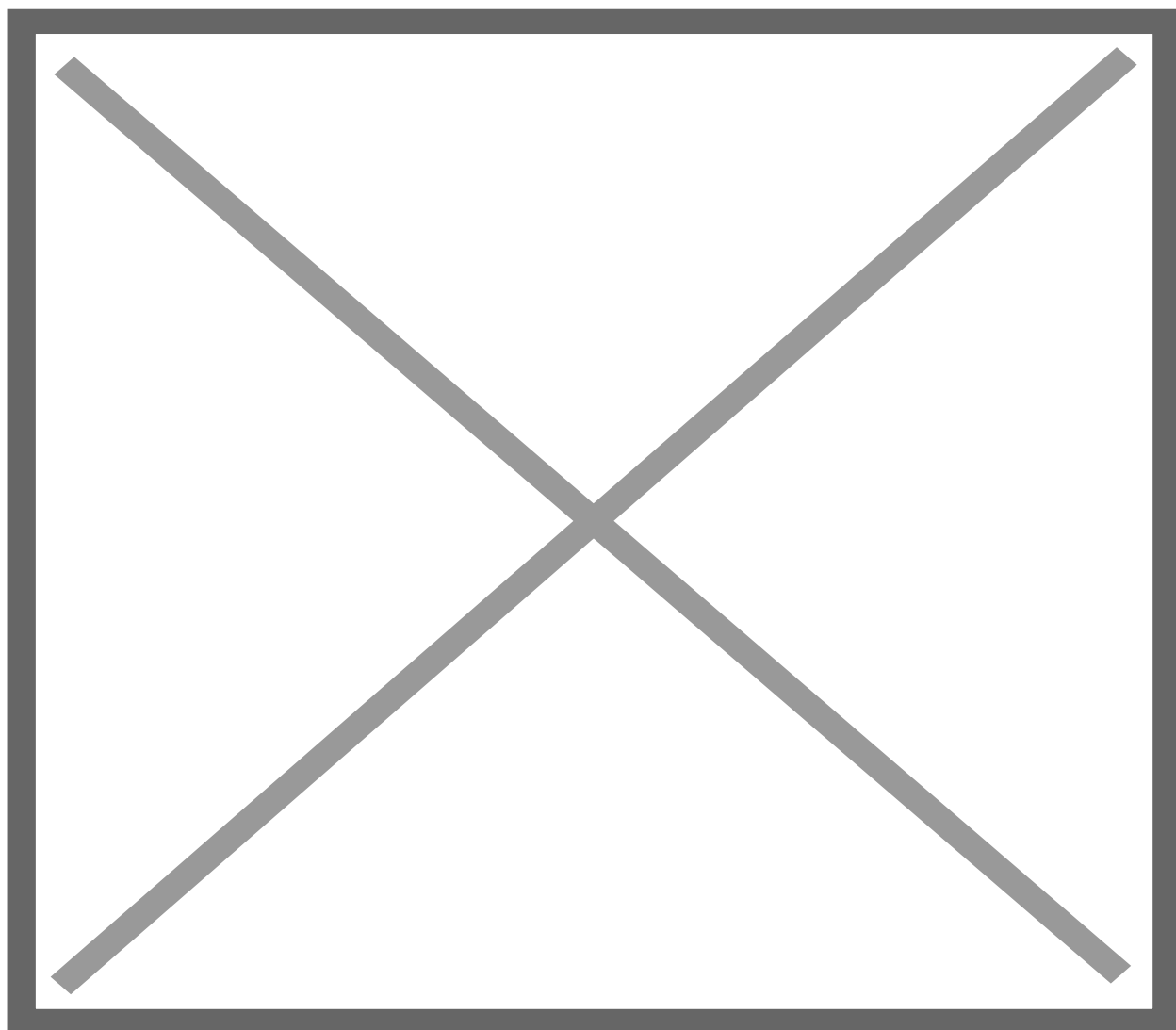
Sống không tham danh, tham lợi, thì tâm hồn mới có những phút thanh thản, an lạc và vô sự.

Nếu không thấu triệt danh lợi, để tâm còn tham đắm là một tai hoạ rất lớn cho loài người, thì sự khổ đau không thể tránh khỏi. Do danh lợi mà loài người sống

trên hành tinh này biết chừng nào mới có bình an và yên ổn.

Bản chất tham danh thường ngấm ngấm trong lòng của mọi người và đang nghiền nát mọi người trở thành cát bụi. Làm người chúng ta nên cẩn thận và tránh xa danh lợi thì mới được an ổn. --o0o--

ĐỨC KHÔNG THAM SẮC DỤC

Sắc dục có một sự thu hút lôi cuốn rất mạnh với mọi người. Phần đông những nhà đạo đức thường nhắc nhở mọi người: *“Phải biết tiết độ sắc dục để bảo trọng sức khỏe”*. Trong các tôn giáo đều có sự chủ trương *“diệt sắc dục”*. Vậy sắc dục là gì? Đây là đối tượng của tâm tham sắc dục? Tại sao lại phải tiết độ sắc dục? Và tại sao lại phải diệt sắc dục? Nó mang đến những tai hại gì?

Sắc dục là danh từ chữ Hán. Sắc có nghĩa là hình thể của thân người nam hay hình thể của thân người nữ. Dục là lòng ham muốn. Vậy sắc dục có nghĩa là thấy thân hình của người khác phái sanh ra lòng ưa thích ham muốn kề cận bên nhau.

Để xác định nghĩa này cho rõ ràng hơn, chúng ta hãy lắng nghe Đức Thích Ca Mâu Ni nói: ***“Ta không thấy một sắc nào khác, xâm chiếm và ngự trị tâm người đàn ông như sắc người đàn bà. Ta cũng không thấy một sắc nào khác, xâm chiếm và ngự trị tâm người đàn bà như sắc người đàn ông”.*** Lời dạy này để cảnh giác chúng ta, sắc dục có một sức mạnh phi thường lôi cuốn và xâm chiếm tâm con người, khiến cho họ không còn sáng suốt.

Sắc dục thường mang đến cho kiếp sống con người một sự thống khổ rất lớn. Nhưng mấy ai đã để ý và thấy sự thống khổ này. Chỉ vì vô minh nên mọi người đắm đuối trong dục lạc sắc dục. Có những người cũng hiểu biết những hành động sắc dục giống như hai con thú vật giao hợp. Hành động giao hoan như vậy là làm khổ mình, khổ người, và khổ mãi mãi từ kiếp này đến kiếp khác. Nhưng hiểu biết là một việc mà cần phải thường xuyên cảnh tỉnh tâm mình, để hướng nó đi về một con đường cao thượng hơn. Vì sắc dục là một hành động hết sức tội lỗi mà mấy ai đã lưu ý. Người ta cứ ngỡ tưởng trai gái ôm nhau hưởng thụ khoái lạc là hạnh phúc, nhưng khoái lạc chỉ là một cảm giác nghiện ngập cấp thời của cơ thể. Nó là một cái lực của nhân quả cám dỗ và thúc đẩy đưa con người vào quỹ đạo sinh tử luân hồi khổ đau. Vì thế, nó là một sự thật, khổ đau như thật. Khổ đau suốt cuộc đời khi hai người thành vợ, thành chồng. Sự khổ đau ấy không phải chỉ một người, hai người mà nhiều người sau này nữa (con cháu nối tiếp).

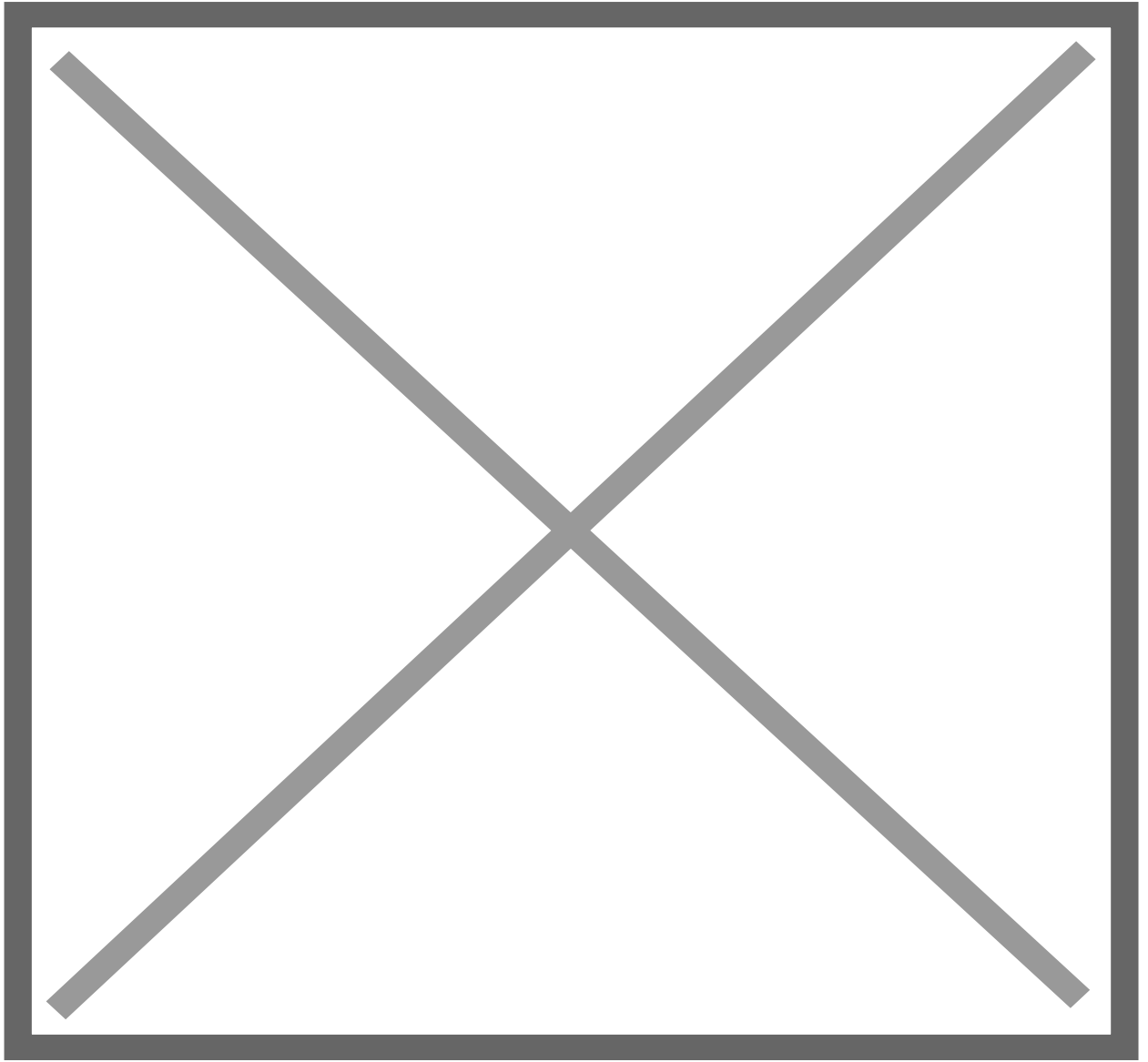
Biết hành động sắc dục giống như hai con thú vật, nhưng con người vẫn mê muội lao đầu vào chỗ bất tịnh, uế trược, hôi thối, bẩn thỉu đó. Do hiểu một cách lầm lạc như vậy, nên từ xưa đến giờ, từ những nhà trí thức bác học đến những hạng bình dân ngu dốt đều không ai thoát khỏi nanh vuốt của sắc dục. Có người cho đó là một vấn đề sinh lý bình thường, nên họ tìm đến những nơi mua bán mãi dâm để giải quyết.

Ôi, thật là ngu ngốc! Một phút truy hoan sắc dục là đã đánh mất đi một năng lực vô giá quý báu trong thể xác và tinh thần của con người. Người đời thường tham đắm sắc dục nên trí óc thông minh lần lần lụi bại. Một nhà phát minh mà tâm còn tham sắc dục thì không thể phát minh những việc vĩ đại được. Một nhà tu hành mà tâm còn tham mê sắc dục thì sự tu hành chỉ phí công, chẳng bao giờ có đủ năng lực làm chủ sự sống chết luân hồi.

Tâm sắc dục tai hại như vậy, nhưng người ta si mê tham dục lạc của nó mà quên đi bốn phận và trách nhiệm đạo đức phải biết thương mình, thương người.

Sau cuộc truy hoan sắc dục, cái gì khổ đau sẽ mang đến cho những người trong cuộc, không thể nghĩ lường được, dù thuận hay nghịch cảnh vẫn phải ôm lấy những sự khổ đau này. --o0o--

ĐỨC KHÔNG THAM SẮC DỤC VỚI PHÁI NỮ

Người phụ nữ là người phải chịu thiệt thòi nhiều thứ đau khổ nhất trong cuộc truy hoan này, họ phải gánh chịu gấp trăm ngàn lần khổ đau hơn người nam:

1/ Cái khổ thứ nhất của người phụ nữ:

Ngày xưa thời phong kiến, người phụ nữ khi lén lút với người nam lỡ có thai thì cả làng xã trói chặt cô gái này, đem bỏ trên một cái bè, thả trôi sông. Chiếc bè không người lái trôi dạt theo dòng nước, mang theo một người con gái vô phước bị trói chặt, trời nắng nóng như thiêu đốt, không có thực phẩm ăn uống, đói khổ vô cùng, cô gái này phải chết. Chết trong sự hành hạ quá khổ đau. Nhưng trước khi thả bè trôi sông, cô gái này còn bị mọi người chửi mắng, sỉ nhục thậm tệ và còn bị đánh đập không chút xót thương nữa. Bên nước Ấn Độ có một tục lệ hành hạ người phụ nữ quan hệ bất chánh cho đến chết bằng cách ném đá. Ở đó, người ta bắt người phụ nữ ấy trói chặt vào một trụ cây, rồi mọi người cứ lấy đá ném vào người con gái cho đến khi chết mới thôi. Đấy, các chị em phụ nữ đã

thấy chưa? Khi nam nữ gần nhau hạnh phúc đâu không thấy, mà thấy toàn là sự khổ đau, mà người phụ nữ lại gánh chịu hết mọi sự khổ đau ấy một mình.

Còn người nam thì sao? Như các bạn đã biết, thời xưa người ta **“trọng nam khinh nữ”**. Cho nên làng xã cũng chỉ phạt lấy có mà thôi. Các bạn sẽ thấy luật pháp của ngày xưa không có công bằng chút nào cả. Hai người nam nữ đồng phạm vào một tội lén lút sắc dục, mà người nữ bị kết tội “khổ nhục tử hình”, còn người nam bị đánh mấy chục roi mà thôi. Đạo đức thời xưa thật là bất công. Phải không hỏi các chị em phụ nữ? Nam, nữ sinh ra cũng là con người như nhau. Tại sao đối xử tàn tệ như vậy? Nếu lịch sử loài người không có những bậc anh thư thì người phụ nữ ngày nay sẽ ra sao? Và có đòi được quyền nam nữ bình đẳng chẳng? Con người đối xử với con người mà còn như vậy, huống là đối xử với các loài động vật khác.

Hiện giờ, tuy rằng nam nữ được bình đẳng như nhau, nhưng bản chất con người dù nam hay nữ vẫn còn mang đầy bản ngã tự phụ, phi đạo đức làm người, nên cảnh gia đình thường hay có sự rầy rà, bất an. Đấy cũng là những điều đau khổ, chứ hạnh phúc gì đâu?

Thưa các bạn! Các bạn có thấy trên đời này có đôi vợ chồng nào không rầy rà, không giận hờn, sống hạnh phúc bên nhau cho đến khi đầu bạc răng long mà không có sự buồn phiền chẳng?

Còn bây giờ thì sao? Làng xã người ta không hành hạ các bạn như xưa, nhưng người ta vẫn cười chê các bạn ạ! Khi gặp các bạn người ta không nói ra thẳng mặt, nhưng người ta không còn quý trọng và cũng không muốn thân cận các bạn. Nếu các bạn gặp những người đàn ông có máu “ba mươi lăm”, thì họ dùng những lời lẽ sỗ sàng, thô lỗ, tục tĩu hoặc những hành động thiếu văn hoá, kém đạo đức trêu ghẹo bạn. Một phút đắm say sắc dục thì giá trị phẩm hạnh đạo đức của các bạn bị đánh mất đi. Phải không hỏi các bạn?

Ngày xưa, nhờ sự cực hình của làng xã nghiêm khắc như vậy, mà các cô gái thời xưa mới giữ mình trọn vẹn. Cho nên các bạn gái phải nhớ: **“Một phút truy hoan mà sự khổ đau ngàn trùng phải chịu lấy một mình”**.

Còn thời nay các bạn tự do hơn, không còn bị hành hạ khổ đau bằng mọi sự áp bức nữa, nhưng các bạn phải nhận lãnh những sự khổ đau khác. Lỡ có thai, các bạn đi nạo thai. Nạo thai cũng là một sự hành hạ khổ đau ghê gớm từ thể xác lẫn tinh thần (tội ác giết con). Sự nạo thai nhiều lần thì gây ra những bệnh phụ khoa mà các bạn phải chịu nhận lấy tràn đầy những sự khổ đau ấy suốt cuộc đời của bạn. Các bạn có biết chẳng?

2/ Cái khổ thứ hai của người phụ nữ:

Người ta nói rằng: *“Ngày đám cưới là ngày vui nhất, hạnh phúc nhất đời của người con gái”*. Sự thật có như vậy không? Thật sự không phải vậy. Một đám cưới làm cho trang trọng, cỗ bàn linh đình, để hãnh diện với xóm làng thì phải tốn hao rất nhiều tiền bạc, có khi phải đi vay nợ. Các bạn cứ suy nghĩ đi! Ngày đám cưới xong mà mắc nợ thì làm sao mà gọi là ngày vui nhất được. Phải không hỡi các bạn? Nhà không nợ, khi cưới vợ cho con phải nợ nần thì ai mà không rầu lo. Các bạn nghĩ sao khi cha mẹ nợ nần do đám cưới của các bạn, như vậy thì các bạn có vui không?

Còn về phần các bạn, khi đám cưới xong các bạn sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Tuần trăng mật các bạn có biết không? Người ta thường bảo tuần trăng mật rất là hạnh phúc, chứ ít ai dám nói sự thật, chứ sự thật là sự đau khổ các bạn ạ! Vừa mệt nhọc, vừa đau khổ cả về thể xác lẫn tinh thần. Những người nào đã có hưởng tuần trăng mật rồi, thì lời nói của chúng tôi không sai. Cho nên mọi người lầm tưởng đó là ngày hạnh phúc biết bao, nhưng không phải vậy hỡi các bạn!

Chưa phải là hạnh phúc đâu các bạn ạ! Trong sách “Ái Tình Bửu Giám” nói: Khi người phụ nữ giao hợp với người nam lần đầu tiên là người phụ nữ phải chịu khổ đau rất nhiều. **Như vậy, ngày đám cưới là ngày hạnh phúc nhất là ở chỗ nào.** Rõ ràng chúng ta sống trong tưởng, chứ sự thật là một sự khổ đau mà người phụ nữ phải gánh chịu một mình. Rồi đây cảnh mẹ chồng nàng dâu, chị chồng, em chồng. Biết chừng nào cho hết nỗi khổ đau này. Tưởng đám cưới là ngày vui và hạnh phúc nhất đời, nhưng không ngờ ngày ấy là ngày bắt đầu thân cá chậu chim lồng, mọi sự khổ đau đang trói chặt không còn cách nào thoát ra được như: *“Cá cắn câu biết đâu mà gỡ, chim vào lồng biết thưa nào ra”*.

Người phụ nữ từ đây đã khép mình vào trong lồng kín, không còn như cánh chim trời lộng gió. Cuộc đời của người phụ nữ bắt đầu từ đây chịu khổ muôn ngàn cay đắng. Vậy mà bảo rằng: *“Ngày đám cưới là ngày vui nhất, hạnh phúc nhất đời người con gái”*.

Theo chúng tôi nghĩ: lời nói trên đây là không đúng sự thật. Khi người phụ nữ bước lên xe hoa về nhà chồng là ngày bắt đầu khổ đau nhất cuộc đời. Các bạn phụ nữ hãy suy nghĩ lại đi, lời chúng tôi nói có đúng không?

3/ Cái khổ thứ ba của người phụ nữ:

Khi mới mang thai, ăn uống thường bị ói mửa, ăn uống không được, người xanh xao, vàng vọt... mệt mỏi vô cùng. Đây là cái khổ mà có ai thấy được, gánh được cho người phụ nữ này, chỉ có người phụ nữ phải chịu ôm lấy sự khổ đau này một mình. Các bạn cứ suy ngẫm lại đi, có đúng không? Thế mà người phụ nữ chịu khổ mà còn lại bảo rằng: *“Đó là thiên chức sắp làm mẹ của người phụ nữ”*. Tại sao không bắt người đàn ông lãnh thiên chức này. Hai người đồng thời truy

hoan mà lại bắt một người chịu biết bao sự đau khổ. Vậy mà còn gọi là thiên chức. Như vậy thiên chức có công bằng hay không?

Người phụ nữ quá yếu hèn, rụt rè e sợ, không dám vươn lên giữ vững tay lái “Đức Không Tham Sắc Dục”, để chiến đấu với sự bất công của mặt trận sắc dục, để đòi lại sự công bằng cho mình, mà chỉ còn biết tự an ủi mình bằng câu: “*Phụ nữ thường có khuynh hướng cống hiến và hy sinh*”. Một câu nói tiêu cực để muôn đời âm thầm chịu khổ một mình với thiên chức làm mẹ. Để rồi bao nhiêu giọt lệ khóc thương cho đời người con gái bạc phận. Một phút không giữ tâm tham sắc dục mà phải chịu khổ suốt đời. Phải không hở các bạn?

Cả thế giới này, các bạn có nghe thấy chẳng? Tiếng nói của một người phụ nữ Việt Nam oai hùng, còn vang vọng mãi từ ngàn xưa cho đến ngày hôm nay trên mặt trận sắc dục: “*Cưỡi sóng to, chém cá kình nơi biển Đông, một đời không cúi đầu làm thê thiếp cho người*”. Người có lời nói này mới thật sự là người phụ nữ có khuynh hướng cống hiến và hy sinh mình cho Tổ quốc, quê hương. Chứ cống hiến và hy sinh cho sắc dục, cho con đường sanh tử luân hồi và tiếp nối sự khổ đau mãi mãi thì còn có nghĩa lý gì nữa? Phải không hở các bạn?

Còn về sắc dục, chúng ta không tự chiến thắng mình để sa ngã, chỉ một phút giây hoan lạc mà suốt đời chịu khổ đau. Khi chịu khổ đau không biết than thở và chia sẻ cùng ai, nên tự an ủi mình bằng “*thiên chức làm mẹ*”, hoặc “*cống hiến và hy sinh*”. Thiên chức làm mẹ, cống hiến và hy sinh cho con cái, điều này có đúng không các bạn? Con cái là gì vậy các bạn?

Con cái là nợ nhân quả đấy các bạn ạ! Vay nợ thì phải trả chứ sao gọi là thiên chức, cống hiến và hy sinh?

Nếu tâm không tham sắc dục thì làm sao có vay nợ con cái. Không có vay nợ thì làm sao có thiên chức, cống hiến và hy sinh. Như vậy, cống hiến và hy sinh cho con cái tức là cống hiến và hy sinh cho tâm tham sắc dục. Nhưng tâm sắc dục là một cuộc truy hoan nơi bất tịnh, uế trước, hôi thối, thấp hèn thuộc về cá nhân của nam nữ của hai người. Dâm dục có gì cao cả đâu mà phải cống hiến và hy sinh. Đúng là chúng ta đang sống trong điên đảo, tự làm khổ mình mà không biết, đang bị luật nhân quả chi phối tác động tâm, khiến cho chúng ta mê muội, say mê sắc dục để lần bước theo con đường khổ đau cùng tận và để tiếp nối cuộc hành trình luân hồi tái sanh.

Sinh ra làm thân người nữ, với thiên chức gì mà phải chịu khổ đau như vậy. Thật là đau buồn. Phải không hở các bạn?

Nếu các bạn không tự chiến thắng tâm sắc dục của mình, không sống một đời sống đức không tham sắc dục thì các bạn phải chịu muôn vàn khổ đau: *“Đàn ông đi biển có đôi, đàn bà đi biển mồ côi một mình”*

4/ Cái khổ thứ tư của người phụ nữ:

Khi mang thai phải chịu nặng nề chín tháng mười ngày, hai chân thường bị phù nề to lớn như chân voi, đi đứng rất khó khăn. Vả lại, lúc ấy đang làm dâu con, nên đâu dám nghỉ ngơi. Mà nếu có được sự nghỉ ngơi thì lại sợ con trong bụng quá to lớn, khi sinh sẽ gặp nhiều khó khăn, có khi mất mạng, nên phải cố gắng làm không dám nghỉ. Từ ngày đám cưới cho đến ngày mang thai có bao giờ người phụ nữ sung sướng được đâu. Vui thì chỉ có một chút xíu như cát trong đầu móng tay, mà khổ thì đau vô cùng tận. Vậy mà bảo: *“Vui nhất, hạnh phúc nhất đời của người con gái”*.

5/ Cái khổ thứ năm của người phụ nữ:

Ngày khai hoa nở nhụy là ngày mừng vui nhất vì nhận thiên chức làm mẹ. Người ta gán cho người phụ nữ bốn chữ, nhận “Thiên Chức Làm Mẹ”. Để rồi từ đây, người phụ nữ phải gánh chịu những sự nhọc nhằn đau khổ chỉ có riêng mình.

Cái khổ đau trước tiên mà người phụ nữ phải chấp nhận, đó là cái đau đón mười phần chết, chỉ còn một phần sống là ngày sinh nở. Ngày sinh nở là ngày đau khổ nhất trần ai của người phụ nữ thập tử nhất sinh. Ai có một lần đau đẻ mới biết sinh đẻ là khổ đau tận cùng của những cái đau khổ khác.

6/ Cái khổ thứ sáu của người phụ nữ:

Khi sinh con ra phải đêm ngày bồng bế nuôi dưỡng con, cực khổ trăm bề... Các bạn có thấy chẳng? Một phút truy hoan, cả đời khổ ải.

Một đứa bé sinh ra thì phải có sự bài tiết, nhưng nó có biết dơ sạch gì đâu, nên khi bài tiết nó bài tiết ngay tại chỗ nằm, chỗ ăn, chỗ ngủ, v.v... Lúc bấy giờ, người mẹ phải chịu hôi, chịu thối, lo hốt dọn, lau chùi, tắm giặt quần áo cho con. Sự cực khổ như vậy mà phải chịu đựng suốt ba, bốn năm trời, chờ con lớn khôn biết bài tiết có nơi có chỗ.

Đó là nói đứa con không đau bệnh, còn nó bệnh đau, thì người mẹ phải chịu cực khổ gấp trăm ngàn lần. Người mẹ phải ôm con thức suốt đêm ru và hát cho con ngủ, nhưng nào nó có ngủ đâu, vì bệnh đau nó khóc suốt đêm, thì người mẹ cũng khóc với con suốt đêm. Các bạn có thấy chẳng?

Từ khi bước lên xe hoa, làm dâu, làm vợ và làm mẹ, thì hạnh phúc đâu không thấy, mà chỉ thấy toàn là những sự khổ đau. Khổ đau nào dám than thở với ai,

chỉ biết lấy con cái làm nguồn vui cho mình, nhưng cuối cùng con cái nói những lời cay đắng phũ phàng. Thật là, đời là một biển khổ vô cùng, vô tận. Phải không hỡi các bạn?

7/ Cái khổ thứ bảy của người phụ nữ:

Cực khổ như vậy chưa hết đâu các bạn ạ! Hằng ngày các bạn còn lo cho con bú, cho ăn, cho mặc rồi dạy tập nói, tập đi... Cho đến khi được lớn hơn một chút, được cắp sách đến trường thì phải lo việc học hành của con, tiền học phí, tiền sách vở, tiền quà tiêu vật cho con hằng ngày, lo toan cả trăm thứ chi phí. Thường ngày phải luôn nhắc nhở con cái phải ráng học hành, siêng năng, nhiều khi người mẹ phải ngồi dạy con suốt cả buổi. Phải nói rằng người mẹ đang học bài với con. Những hành động cực khổ vô vàn này nào ai có biết; nào có ai chia sẻ những nỗi khổ cực này chẳng. Phải không hỡi các bạn?

Khi đi học, thấy con về muộn người mẹ lo sợ từng phút, từng giây, chừng nào thấy mặt con về đến nhà thì mới hết nơm nớp lo âu. Đây là những nỗi khổ chứ hạnh phúc chỗ nào đâu. Phải không hỡi các bạn?

Nếu con cái không nghe lời cha mẹ, trốn học đi chơi với bạn bè hư thân mất nết, sa ngã xì ke, ma túy, thuốc phiện hoặc bị bệnh Aids, Sida, HIV, v.v... thì cử rớt khiến cho cha mẹ đau khổ vô cùng. Như vậy là hạnh phúc chỗ nào đâu? Người phụ nữ sinh ra đời là chịu lấy muôn vàn sự khổ đau. Phải không hỡi các bạn? Mọi người nói “ngày đám cưới là ngày vui nhất”, là để an ủi số phận của chúng ta, che lấp những sự khổ đau, để chúng ta an phận mà sống trong từng tiếng nước nở “cống hiến và hy sinh”.

8/ Cái khổ thứ tám của người phụ nữ:

Như vậy còn chưa hết khổ đâu các bạn ạ! Phải lo cho con học hành có nghề nghiệp để tự nuôi sống thân nó, để tự nó bảo bọc gia đình nó. Khi nó đã có nghề nghiệp thì phải lo dựng vợ gả chồng, nếu vợ chồng con cái của nó hoà thuận thì thôi, bằng bất hoà thì là một nỗi khổ của cha mẹ rất lớn. Ai có con cái thì sẽ thông cảm được điều này.

Nuôi con lớn khôn thì công lao của người mẹ kể sao cho hết. Vậy mà khi lớn khôn nó làm theo ý muốn của nó, cãi lại cha mẹ, còn bảo cha mẹ là áp đặt con cái từ việc học hành đến việc hôn nhân...

Cha mẹ áp đặt con cái để làm gì thưa các bạn? Chỉ vì thương con mình, muốn con mình trở thành người tốt, cuộc sống luôn được an vui và hạnh phúc, không bị ai lừa đảo gạt gẫm. Ngược lại, con cái không hiểu công lao cực nhọc của cha mẹ trăm ngàn lần khó nhọc, lỡ nói ra những lời nói bất hiếu, bất nghĩa, phũ

phòng công ơn, khiến cho cha mẹ buồn khổ vô cùng. Con cái bất hiếu như vậy, rồi đây luật nhân quả sẽ phải trả quả báo ấy cho mà xem. Nhưng con cái bị trả quả khổ đau, thì cha mẹ cũng chẳng vui gì. Phải không hỡi các bạn?

9/ Cái khổ thứ chín của người phụ nữ:

Bên cạnh việc ngày đêm chăm sóc, dạy dỗ con cái, mà còn phải lo tranh thủ làm một người nội trợ đảm đang: đi chợ, nấu ăn, dọn dẹp, giặt giũ cho chồng, cho con. Nếu ở nông thôn người phụ nữ còn phải phụ chồng con chăn nuôi, trồng trọt, cấy cày, gặt hái, v.v... Lại còn phải mang nông phẩm, rau quả... hoặc gà, vịt, cá, tôm... ra chợ bán buôn, đi sớm về trưa, dù con còn bé. Đó là cảnh đầu tắt mặt tối ở riêng, còn cảnh ở chung với cha mẹ chồng, chị chồng, em chồng thì sao?

Ôi! Ngày xưa, cảnh làm dâu của người phụ nữ phải chịu nhiều cay đắng do mẹ chồng, chị chồng, em chồng, họ quá khắc nghiệt và áp đặt mọi việc. Người phụ nữ làm dâu giống như một tôi tớ trong nhà, thức khuya, dậy sớm quét dọn nhà cửa, hầu hạ cơm nước... làm việc quần quật suốt ngày không hở tay. Nghĩ đến cảnh làm dâu con mà người phụ nữ quá sợ hãi, nhưng ngày nay không còn nữa.

Cảnh khổ này chưa hết đâu bạn ạ! Khi gia đình cơm không lành, canh không ngọt... chồng say xỉn... kinh tế thiếu trước hụt sau thì các bạn nghĩ sao? Ôi, khổ tận cùng! Mỗi cái khổ đều đổ trên đôi vai bé nhỏ của bạn. Bạn có biết không?

Chỉ vì một quan niệm sai lầm, nhưng quan niệm ấy đã ăn sâu vào cốt tủy của con người, rất khó bỏ. Đó là ở đời sống phải có đôi, có bạn. **Bạc làm cha mẹ, tuy biết đời mình đã khổ, nhưng không còn cách nào hơn là phải lo cho con có đôi, có bạn rồi chết mới an tâm.** Còn về phần người con thì sao? Đa số họ đều nghĩ: Có vợ mới lo làm ăn được, hoặc có chồng để nương tựa vào nhau mà sống, chia vui sẻ buồn, tránh cảnh cô đơn buồn tẻ và để có con nhờ về sau. Đa số họ rất sợ cảnh độc thân, cô đơn, già yếu, ốm đau không ai lo... nhất là sợ mọi người ăn hiếp... Đó là một nỗi lo xa của mọi người, chứ sự thật không phải vậy đâu! Vì mọi người chưa hiểu luật nhân quả.

Trong cuộc đời này đã xác định rất rõ ràng. Hãy vào thăm những nhà dưỡng lão thì các bạn sẽ rõ. Biết bao nhiêu ông già, bà cả đã từng có chồng, có vợ, có con cái hân hoan, thế mà hôm nay lại sống cô đơn nơi đây chỉ có một mình, với lòng thương hại của mọi người bốn phương.

Chúng tôi xin trở lại vấn đề. Đã muôn vàn cực khổ nuôi con lớn khôn. Tuổi tác đã già yếu nhưng vẫn còn lo cho đời cháu, đời chắt khi chúng nó ẵm đầu sổ mũi. Như vậy, người phụ nữ sinh ra là để chịu khổ muôn vàn, từ khi bước lên xe hoa cho đến ngày xuống lòng đất, ai biết được điều này. Phải không hỡi các

bạn?

Bởi chạy theo tâm sắc dục, người phụ nữ phải thọ chịu sự khổ đau nhiều nhất như trên chúng tôi đã nói. Tục ngữ có câu: *“Đàn ông đi biển có đôi, đàn bà đi biển mò côi một mình”*. Đúng lắm các bạn!

Cái khổ của tâm sắc dục thì vô cùng tận, nhưng cái lạc thì rất ít như đất trong đầu móng tay.

Xét cho cùng lý của tâm sắc dục vừa làm khổ, lại vừa làm tiêu huỷ một năng lực rất lớn của con người. Người đắm chìm trong sắc dục cơ thể thường bệnh tật. Sắc dục là một điều tai hại nhất của con người. Các bạn đừng tưởng rằng: nó là hạnh phúc chân thật của đời người, nên các bạn mới chạy theo để thoả mãn dục vọng đó. Dục vọng của con người không bao giờ thoả mãn được, nó giống như người nghiện thuốc lá, thuốc lào, thuốc phiện, v.v...

Ở tâm sắc dục, tìm cầu hạnh phúc đâu không thấy, mà chỉ thấy toàn là một sự mệt nhọc, đau khổ nối tiếp nhau. Nhất là mọi người không ngờ, những hành động truy hoan đó lại là một sự nối tiếp luân hồi tái sinh. Trong sự luân hồi tái sinh là sự khổ đau bất tận từ kiếp này đến kiếp khác. Các bạn ạ.

Theo luật nhân quả trả vay, thì đây là một chuỗi dài thời gian thống khổ ghê gớm từ đời này sang đến đời khác, nối tiếp nhau và luân hồi mãi mãi không bao giờ dứt. *“Đó chính con đường sắc dục”*, con đường luân hồi tái sinh của muôn loài. Các bạn có nhận ra con đường này chưa? Khi đã nhận ra, các bạn phải làm gì? Hay cứ bỏ trôi đời mình theo dòng nước đục nhân quả, như cánh lục bình trôi trên dòng sông nước.

Người ta đâu biết rằng: giữa những hành động hạnh phúc lứa đôi nam nữ âu yếm nhau, là những hành động đang bị luật nhân quả chi phối, tác động, điều khiển khiến cho đôi lứa nam nữ đắm đuối mê say, để rơi vào cạm bẫy nhân quả. Trên đời này ít có người nào hiểu biết uy lực này, nên không có một người nào thoát ra khỏi định luật nhân quả được. Do đó, tất cả vạn vật trên hành tinh này đều phải chịu chi phối điều hành của luật nhân quả như vậy.

Đó là một sự sinh tồn nối tiếp nhau để sống của vạn vật, nên mọi vật phải chịu chung dưới một qui luật của nhân quả. Chỉ có những người nào sống trọn vẹn đạo đức nhân bản - nhân quả thì mới ra khỏi qui luật này.

Cái khổ triền miên bất tận của luật nhân quả luân hồi này chưa có ai ngăn chặn đứng được. Muốn ngăn chặn đứng sự khổ đau này, chỉ duy nhất có đạo đức nhân bản - nhân quả ra đời, để cho mọi người thấu hiểu những hành động không làm khổ mình, khổ người, thì mới có thể đình chỉ những cuộc sống truy

hoan sắc dục thấp hèn. Trong những hành động đạo đức không làm khổ mình, khổ người, có một hành động dạy chúng ta không tham sắc dục, tức là “Đức Không Tham Sắc Dục”.

Muốn thực thiện đức không tham sắc dục, thì phải thực hiện đời sống “độc thân”. Đời sống độc thân có lợi gì? Có hại gì?

Thưa các bạn! Theo quan niệm của mọi người từ xưa đến nay, nghĩ rằng: Độc thân là một cuộc sống cô đơn buồn chán, trước sau quạnh quẽ, chỉ có một bóng, một hình, trông dễ sợ. Khi già yếu, đau bệnh không ai lo cơm nước, thuốc thang... Và sống một mình luôn sợ mọi người ăn hiếp... như trên chúng tôi đã nói.

Thưa các bạn! Các bạn đừng nghĩ như vậy. Nghĩ vậy là các bạn đang sống trong tưởng tri. Chỉ vì người ta chưa biết sống độc thân như thế nào đúng và như thế nào sai? Người ta thường chứng kiến những người sống độc thân vì hoàn cảnh bắt buộc, chứ họ chẳng bao giờ thích sống độc thân. **Những người hoàn cảnh bắt buộc họ phải sống độc thân như vậy, nên tâm hồn họ cô đơn, buồn chán, khổ đau...** như trên các bạn nghĩ tưởng.

Thưa các bạn! Sống độc thân là một cuộc sống trọn vẹn không làm khổ mình, khổ người; một cuộc sống giữ tròn đức hạnh cao thượng tuyệt vời, thoát ra mọi sự ràng buộc của năm đối tượng dục lạc. Năm đối tượng dục lạc là gì?

1- Danh, quyền thế, chức vị, ngôi cao, lời khen tặng, lời ca ngợi... 2- Tiền bạc, của cải, tài sản, vật chất... 3- Sắc dục, phụ nữ 4- Ăn uống 5- Ngủ nghỉ

Người sống độc thân mà không biết cách sống độc thân thì tâm thường bị ngũ dục lạc lôi cuốn và cám dỗ. Ngũ dục lạc lôi cuốn và cám dỗ mà cố ức chế chịu đựng, không hưởng thụ, thì người ấy phải chịu khổ vô cùng, vô tận. Còn người biết cách sống độc thân lần lượt họ khắc phục tâm mình sống đúng đức hạnh làm người, xa lìa năm điều tai hại hèn hạ của ngũ dục lạc. Lần lượt chúng tôi sẽ dạy các bạn đủ năm đức hạnh làm người, như các bạn đã học: đức không tham danh, đức không tham lợi, đức không tham sắc dục... Và bây giờ các bạn đang học đức không tham sắc dục. Sự học hiểu này giúp cho các bạn mở mang trí tuệ, có tầm nhìn thẳng vào sự thật cuộc sống của chính các bạn. Hơn nữa, nó còn giúp cho các bạn sống không mơ mộng hão huyền theo ngũ dục lạc thế gian. Ngũ dục lạc là cái bóng hạnh phúc hão huyền, là miếng mồi của nhân quả câu nhử để các bạn sa lưới, mắc câu luân hồi sinh tử, mãi mãi muôn đời chịu khổ đau.

Xét cho cùng tận, người sống độc thân được an ổn và hạnh phúc nhất đời, vì không có đối tượng quấy rầy, không có người làm cho bạn buồn phiền,

bất toại nguyện, thương ghét, sợ hãi, lo lắng, phiền não, giận hờn, cay đắng, thù hận, khổ đau, v.v... và không tiêu hao khí lực trong những cuộc truy hoan sắc dục. Sống độc thân là một cuộc sống với tâm hồn thanh thản, an vui và vô sự. Sống hoà mình trong vũ trụ với sự sống của muôn loài, mà không có người hay vật nào làm cho ta bận tâm được, thì đó mới chính là mình đã sống độc thân.

Sống độc thân chính là ta sống cho muôn loài vạn vật với tình thương bao la, rộng lớn vô bờ bến, sống với vạn hữu trong môi trường sống mà duy nhất chỉ có một tâm hồn bất động. Còn sống có nhiều người như trong một gia đình thì phải có nhiều điều nghịch ý trái lòng, phải có lời qua tiếng lại, phải có buồn phiền, giận hờn, to tiếng cãi nhau, v.v... Sống độc thân làm sao có chuyện ấy được. Phải không hỏi các bạn?

Sống độc thân mà không độc thân, vì xung quanh ta còn có nhiều người bạn thân thương, đó là cây cỏ, đất đá, núi sông và các loài động vật nữa, còn sống có gia đình khổ lắm các bạn ạ! Nhất là người phụ nữ. Các bạn nghĩ lại xem có đúng không?

Các bạn thường nghĩ rằng: sống độc thân, đến khi già yếu, bệnh tật không ai lo, chết trong cô đơn buồn tẻ một mình, v.v... Vì nghĩ như vậy, nên khi con cái lớn khôn thì lo dựng vợ gả chồng, để sống có đôi, có bạn, có nương tựa vào nhau, giúp đỡ nhau khi già yếu, khi bệnh tật, khi chén cơm, manh áo, khi ly nước, thuốc thang, v.v...

Nhưng khi hai người nam nữ, sống chung nhau, đã đem lại cho nhau muôn trùng sự khổ đau và còn nhiều cảnh trái ý nghịch lòng, mà chúng tôi đã nói trong sách này. Sống không làm khổ mình, khổ người là sống độc thân, sống độc thân không có nghĩa là ta sống ích kỷ riêng cho ta.

Vì thế, người sống độc thân là người biết sống những đức hạnh cao quý làm người. Biết sống những đức hạnh cao quý làm người là biết vượt ra khỏi bản tính dục lạc của loài động vật. Nếu loài người không vượt ra khỏi ngũ dục lạc này thì cuộc sống chỉ là những loài động vật mà thôi.

Sắc dục là một định luật sinh tồn của vạn vật trong luật nhân quả mà chúng tôi đã nói ở trên. Từ loài cỏ cây thảo mộc thực vật, cho đến những loài bò, bay, đi, chạy, nhảy, động vật nói chung, tất cả đều chịu qui luật sắc dục sinh tồn, để sinh sôi nảy nở.

Cho nên, **con người thực hiện đức không tham sắc dục là làm cho định luật nhân quả đình chỉ.** Luật nhân quả này đình chỉ thì toàn bộ ác pháp trên thế gian này cũng sẽ không còn nữa, và như vậy thế gian sẽ hết khổ đau. Cuộc

sống của con người đã trở thành cuộc sống Thiên Đàng.

Như chúng tôi đã nói ở trên: sắc dục là qui luật sinh tồn của vạn vật, nếu biết tiết độ nó ở mức bình thường thì loài người ít khổ. Còn ngược lại, nếu sắc dục thái quá thì gây tai hại cho loài người, cho xã hội. Và như vậy, sắc dục thái quá nó mang đến những tai hại gì?

1- Bản thân bệnh tật. Bệnh tật thường truyền nhiễm qua đường sinh dục như: vi trùng bệnh giang mai, vi trùng bệnh HIV, Aids và các loại bệnh phụ khoa khác ngày càng nhiều hơn, v.v...

2- Gia đình bất an. Có nghĩa là chồng lấy vợ người này vợ lấy chồng người khác, khiến cho đạo nghĩa chung thủy gia đình một vợ, một chồng mất đi, gây nên tình trạng thương tâm cho con cái xa cha hoặc mất mẹ.

3- Tệ nạn mãi dâm khắp nơi trong xã hội. Một đất nước mà nơi đâu cũng có gái mãi dâm là một đất nước chưa có văn hoá, văn minh lành mạnh, giá trị người phụ nữ quá thấp kém, nói đúng hơn là đất nước đó thiếu đạo đức làm người.

4- Dân số đông, dân trí kém và tệ nạn xã hội quá nhiều. Do hàng loạt đa số con cái được sinh ra từ khoái lạc của tâm tham sắc dục, chứ không từ sự ý thức tiết độ tình dục, không từ sự nhận thức rõ trách nhiệm của cha mẹ là: Nuôi con đúng tiêu chuẩn và dạy bảo con nên người hữu ích. Trong giai đoạn đất nước đang phát triển khoa học công nghệ hiện đại này, thì sự học của con cái càng phải được cha mẹ chăm sóc kỹ lưỡng để học tập đến nơi đến chốn, thì trình độ học thức mới theo kịp mọi người, mới làm lợi ích cho gia đình và xã hội. Hiện giờ, tình trạng học thức của trẻ em chung cả nước chưa đạt tiêu chuẩn kiến thức phổ thông. Thường thường, cấp trung học phổ thông có 12 lớp, nhưng trẻ em mới học đến lớp 9, sĩ số học sinh giảm đi rất nhiều vì học lực, vì hoàn cảnh. Đó là những nỗi lo của bậc làm cha mẹ, của những nhà lãnh đạo đất nước. Vì thế, đức không tham sắc dục cần phải được giữ gìn nghiêm chỉnh. Nhất là mọi người phải sáng suốt thấy trách nhiệm và bổn phận ngăn chặn những hành động khiêu dâm, gợi dục của mình và của những người khác. Vì dâm dục là một hành động không biết thương mình, làm hại mình. Gây tổn thương giá trị đức hạnh của người phụ nữ chung cả nước.

Gái mãi dâm là những phụ nữ chỉ biết sống có tiền, không biết giá trị phẩm hạnh đạo đức bản thân của mình; không biết giữ giá trị chung cho giới phụ nữ Việt Nam; không biết noi gương những bậc anh thư Trưng Vương, Triệu Ẩu, Ý Lan, v.v... Những bậc này luôn luôn giữ gìn giá trị phụ nữ quê hương tổ quốc của mình.

Một phụ nữ làm gái mại dâm là đã làm sỉ nhục cho giới phụ nữ nước đó. Giới phụ nữ nước đó bị sỉ nhục là nước đó bị sỉ nhục. Các bạn phụ nữ có biết chăng?

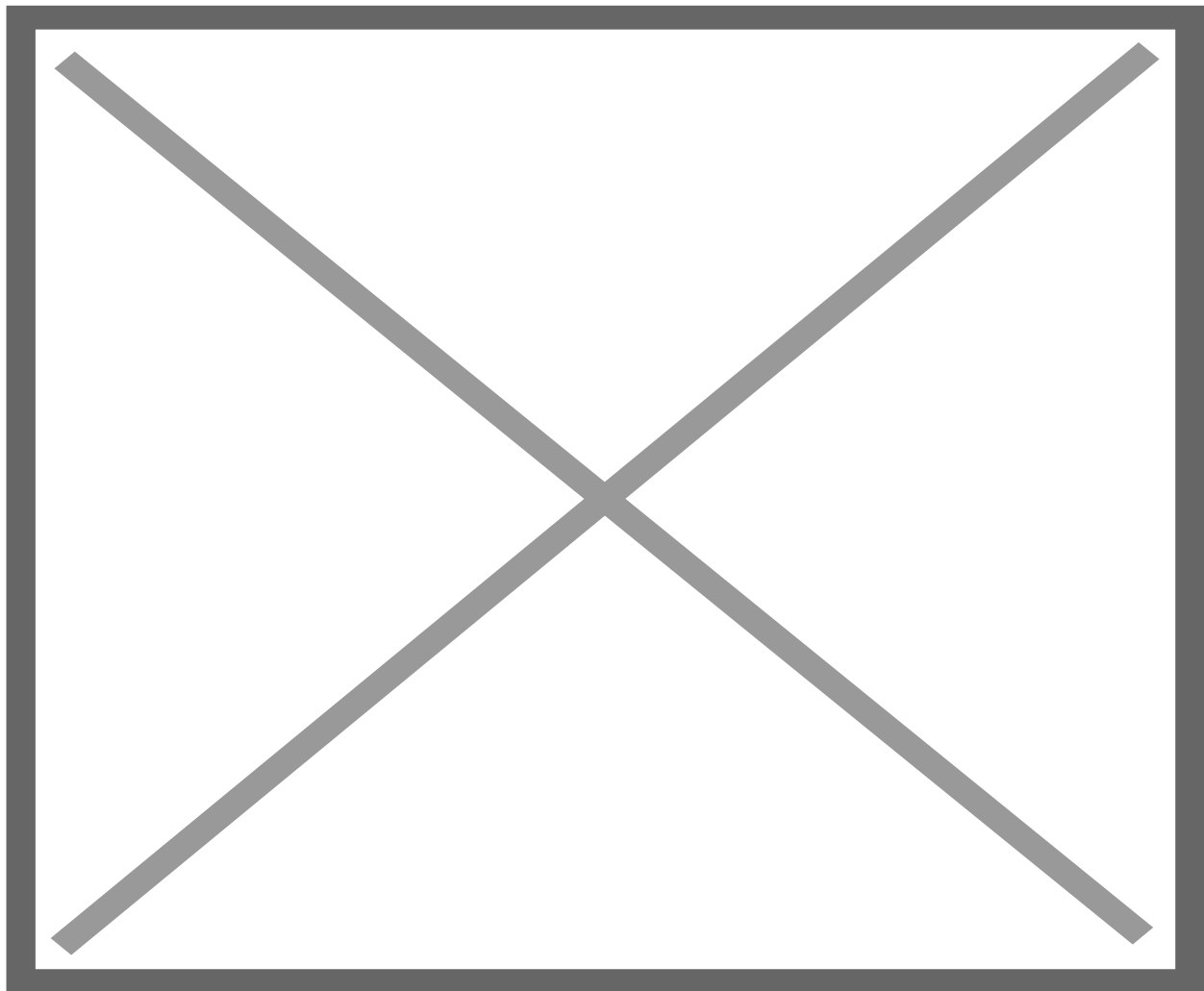
Hỡi các bạn phụ nữ! Các bạn có biết chăng? Dưới mắt một người khác phái, phụ nữ mãi dâm chỉ là một công cụ giải trí cho nam giới. Là một con người có giá trị như bao nhiêu người khác, mà quý bạn đã tự biến mình thành một món đồ chơi cho kẻ khác, thì còn có nghĩa lý gì là một con người nữa. Phải không hỡi các bạn?

Thưa các chị em phụ nữ! Chúng ta sống không phải chỉ có tiền bạc mới sống được. Còn có nhiều cách sống cao thượng hơn, không phải ở tiền bạc vật chất, mà ở tinh thần tự lực tự cường, biết đứng thẳng trên đôi chân của mình; biết vươn lên và vượt qua những nỗi khó khăn gian khổ của cuộc đời. Chứ không phải vì cảnh nghèo đói mà đi bán thân nuôi miệng; chứ không phải vì cảnh nghèo đói mà đi làm thê thiếp hầu hạ cho người.

Những cô gái lam lũ đầu tắt mặt tối, tay làm hàm nhai, nhưng giá trị người phụ nữ ấy không bị chà đạp, không bị ai coi rẻ. Còn chị em son phấn loè loẹt, quần áo đẹp đẽ, giày dép cao sang, nhưng giá trị của người phụ nữ này, coi chừng đứng không đúng vị trí và khả năng của mình, thì sẽ bị chôn vùi dưới lớp bùn nhơ hôi thối. Chị em có biết chăng? Đó là những gái mãi dâm, gái bán bia ôm, gái bán cà phê ôm, gái nhảy ở các vũ trường, v.v...

Đạo đức làm người không chấp nhận những người phụ nữ ăn mặc bầy da, hở thịt, hoặc bó sát người kêu gọi dâm dục. Người phụ nữ ăn mặc như vậy là gọi lòng sắc dục của người khác phái, đó là một hành động thiếu đạo đức và văn hoá là người. Hành động đó làm sỉ nhục quê hương Tổ quốc. Các chị em phụ nữ có biết chăng? --o0o--

PHỤ NỮ ĂN MẶC HỠ HANG

Đạo đức làm người không chấp nhận những người phụ ăn mặc bày da, hở thịt, hoặc bó sát người kêu gọi dâm dục. Người phụ nữ ăn mặc như vậy là gợi lòng sắc dục của người khác phái, đó là một hành động thiếu đạo đức và văn hoá làm người. Hành động đó làm sỉ nhục quê hương Tổ quốc. Các chị em phụ nữ có biết chăng?

Cách ăn mặc và trang điểm của gái mãi dâm là họ đã tự tố cáo chính họ: **“Tôi là những người tham tiền nhất, và cũng là thèm khát sắc dục nhất”**. Đó là gây sự chú ý và mong mỏi nhiều “khách” đến để thoả mãn những dục lạc trên. Chính những điều này mà các chị em bị mọi người khinh rẻ và xem thường là loại vi trùng độc, mang đến nhiều bệnh tật cho xã hội. Các chị em có thấy điều này chăng?

Còn những cháu gái nhà lành, những học sinh, những thiếu niên nhi đồng mới lớn lên thì sao? Họ cũng chạy theo thời trang, bắt chước thói ăn mặc hở hang và trang điểm như vậy thì với dụng ý gì? Khó phân biệt?! Theo chúng tôi nghĩ: Đây cũng là chịu ảnh hưởng xấu của xã hội mà thôi. **“Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”**. Lối ăn mặc và trang điểm đó không những tác dụng đến tâm sắc dục cho người khác phái bên ngoài, mà chính nó cũng còn tác dụng đến tâm sắc dục bản thân của các cháu gái nữa. Từ đó, các cháu dễ mạnh dạn lao vào

con đường chồng vợ để thoả mãn tâm thèm khát sắc dục ấy, để rồi chuốc lấy vô vàn khổ đau.

Các chị em đừng chạy theo “mode” hở hang trang điểm của thời đại khoa học các nước Tây Phương mà biến mình thành một người kém văn hoá, vô đạo đức theo tinh thần đạo đức của người Á Đông. Chị em phụ nữ là những người có nét đẹp dễ đạo đức âm thầm, kín đáo, sâu sắc, khả kính tâm hồn của người Đông Phương, thì hãy chấp nhận những “mode” ăn mặc kín đáo, lịch sự, cao quý và đẹp sang, để theo gương những bậc anh thư của dân tộc Việt Nam: *“Cưỡi sóng to, chém cá kình nơi biển Đông, một đời chẳng cúi đầu làm thê thiếp”*. Đúng vậy, người phụ nữ Việt Nam thà chết chứ không vì tiền bạc mà làm thê thiếp cho người; mà làm gái mãi dâm; mà làm trò vui chơi lăng loàn cho người khác phái. Phải không hở chị em?

Các chị em đừng thấy những người phụ nữ ngoại quốc vào Việt Nam ăn mặc hở hang, mà cho là đẹp, là tốt. Đó là lối ăn mặc kêu gọi dâm dục, biến họ trở thành một con thú vật loã lồ cơ thể, để cho người khác phái có cái nhìn thèm thuồng, ham muốn dục vọng hạ tiện. Chính những người thanh niên ngoại quốc họ đã nói với chúng tôi: Những hình ảnh ăn mặc hở hang, bó sát của phụ nữ, đã làm cho họ chán ngán. Không bằng phụ nữ Việt Nam ăn mặc kín đáo, trông trang nhã và thanh lịch. Nghe những lời nói này, khi ăn mặc hở hang, bó sát người thì chị em nghĩ sao. Có thấy mình xấu hổ không? Có tủi nhục không?

Một con thú vật không có trí thông minh như con người, nên khi dâm dục có thời tiết. **Còn con người dâm dục không có thời tiết, mà cứ khiêu dâm, gợi dục như vậy thì là một tai hoạ rất lớn**, ảnh hưởng cho sức khoẻ và tuổi thọ. Nhờ có trí thông minh, nên con người biết cách ăn mặc kín đáo, tiết độ dâm dục, giữ gìn đức không tham sắc dục.

Ngày xưa, ông bà, cha mẹ của cha mẹ chúng ta đều ngủ riêng, không ngủ chung một giường, một chồng như ngày nay. Đó là sự tiết độ dâm dục rất hay. Ngày nay, chúng ta cũng nên noi theo gương hạnh này, để giữ gìn sức khoẻ và tuổi thọ, để hạn chế sự sinh đẻ, để kế hoạch hoá gia đình một cách tuyệt vời.

Này các chị em phụ nữ! Đức hạnh phẩm giá của người phụ nữ Việt Nam phải được gìn giữ trong sạch, thanh khiết như những tâm hồn của những bà mẹ anh hùng liệt sĩ vì chồng, vì con, vì nước chung lưng đấu cật với nam giới chống lại giặc ngoại xâm. Dù cho máu đổ thịt rơi vẫn không chùn bước, làm “me Tây, me Mỹ”.

Bia ôm, cà phê ôm, vũ trường là một loại quán mãi dâm trá hình buôn bán nước uống. Cho nên, những cô gái buôn bán trong quán này thường ăn mặc hở hang, nhảy múa hoặc ca hát khiêu vũ theo tiếng trống đàn xập xình, hoặc ngồi âu

yếm, vuốt ve bên những chàng trai điểm đàn, du dương, v.v... Thậm chí, họ thu hút cả những ông già tuổi tác lớn hơn cha mẹ, những người nam lương thiện, chất phác, và cả những hạng người sang giàu có tầm cỡ thì vào những quán thanh lịch hơn, những khác sạn kín đáo hơn, tiện nghi hơn, có nhiều phương tiện dẫn đến thoả mãn tâm sắc dục hơn như: máy điều hoà, âm nhạc, tắm gội, xoa bóp, massage, rượu bia, thuốc lá đầy đủ với sự tiếp đón, hầu hạ của các cô gái...

Thế mà các cô gái này trơ trẽn cợt đùa, nũng nịu, sờ rầm mặt mày, đầu cổ, v.v... giữa ban ngày. Đó là những hành động khiêu dâm gợi dục vô văn hoá, vô đạo đức, buôn bán dâm ô thật là xấu hổ và đau lòng cho những bậc làm cha mẹ có những đứa con gái hư thân, mất nết làm như vậy.

Hỡi các chị em phụ nữ! Chúng ta là dân tộc Việt Nam có những trang sử oai hùng bất khuất của những bậc anh hùng, anh thư; có một nền đạo đức đẹp để thắm kín của người Đông Phương. Vậy, chúng ta hãy làm gì cho xứng đáng với quê hương này, với dân tộc này?

Đừng để cho những dân tộc khác trên thế giới xem thường và khinh rẻ dân tộc chúng ta, nhất là phụ nữ Việt Nam. Phải không hỡi các chị em?

Kính thưa các chị em! Những hành động trong những quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường như vậy có đúng là những hành động của người phụ nữ Việt Nam không? **“Cuối sóng to, chém cá kình nơi biển Đông, chẳng cúi đầu làm thê thiếp cho người”**. Chị em có nghe tiếng nói của Triệu Ẩu, người phụ nữ Việt Nam từ ngàn xưa, còn vang vọng mãi trong lòng người Việt Nam chăng? Hay chị em chỉ là một món đồ chơi để khiêu dâm gợi dục cho người khác phái, để truy hoan một cách nhơ nhuốc, bẩn thỉu.

Các chị em có thấy hai con thú vật giao cấu với nhau không? Những con vật không phải là con người, chúng không có trí tuệ như chúng ta, nên khi cơ thể chúng động dâm là chúng chạy như điên, như khùng để giải quyết cơn động dâm đó, chứ đâu phải cơn động dâm đó là hạnh phúc gì đâu? **Tại sao con người lấy dâm dục làm hạnh phúc?**

Còn chúng ta là con người sao lại gợi dâm, khêu dục để rồi có những hành động như một con thú vật động dâm?

Kính thưa các chị em! Như trên chúng tôi đã nói: “sắc dục” là một định luật sinh tồn của muôn loài, nó không phải là một món đồ chơi để loài người dùng nó giải trí. Các chị em có thấy chăng? Khi chị em dùng nó làm một nghề để sống thì chị em đã phải trả một giá quá đắt:

1- Tất cả bệnh tật khổ đau về phụ khoa mà người phụ nữ phải gánh chịu một mình

2- Đánh mất giá trị phẩm hạnh đạo đức của người phụ nữ

3- Từ khi có chồng cho đến khi chết, chị em là những người chịu cực nhọc và khổ đau nhất trên đời

Những việc làm như vậy các chị em có buồn tủi, xấu hổ cho thân phận mình không? Cuộc đời của quý chị em từ nơi trong sạch, khi cha mẹ sinh ra chưa một vết nhơ bẩn nào, như tấm vải trắng tinh khiết. Ai đã làm cho nó dơ bẩn? Có phải tự quý chị em làm chẳng? Quý chị em đã tự chôn mình nơi uế trước, bẩn thỉu, hôi thối và còn tự để cho kẻ khác giày vò lên thân xác của mình.

Kính thưa quý chị em! Tiền bạc đâu phải là một vật tối tôn cho cuộc sống này. Tiền bạc càng nhiều thì càng khổ đau. Có ai giàu mà không khổ đau bao giờ. Phải không hỡi các chị em?

Sắc dục tăng trưởng là đưa xã hội loài người đi đến rối loạn, trộm cướp, bất an, thoái hoá mất đạo đức làm người, biến con người tệ hơn loài thú vật. Do đó, chị em có thấy chẳng? Tệ nạn hiếp dâm trẻ em xảy ra rất nhiều. Một nỗi đau của mọi người mà không có gì hàn gắn vết thương đau này được nữa. Phải không hỡi các chị em?

Bởi loài vật sắc dục có thời tiết hẩn hoi như chúng tôi đã nói ở trên, còn con người không có thời tiết, nên phải biết tiết độ trong sắc dục. Vì thế, ăn mặc phải được cẩn thận kín đáo, không được bày da hở thịt, không được bó sát người tạo hình dáng... kích thích tâm sắc dục!

Người phụ nữ có quyền ăn mặc Âu phục rộng rãi như nam giới để được gọn gàng trong lao động, nhưng không nên mặc quần áo quá chật, tạo hình dáng khiêu dâm gợi dục là không tốt. Phải sửa sai ngay lại lối ăn mặc này! Người phụ nữ ăn mặc bó sát người tạo hình dáng khiêu dâm gợi dục, là có ý đồ dâm dục nơi tâm mình. Lấy hình dáng dục của mình để chinh phục người khác phái chạy theo tâm dục. Nhưng chạy theo dâm dục xác thịt như vậy thì lòng yêu thương chân thật của nam nữ đối với nhau trong tinh thần không còn là chân thật nữa, mà chỉ có tình yêu trong dâm dục xác thịt. Nhưng khi tình yêu dâm dục xác thịt đã thoả mãn thì tình nghĩa vợ chồng không còn được trọn vẹn. Cho nên vợ chồng thường lục đục rầy rà, gia đình bất an. Nếu không có cha mẹ đôi bên khéo léo, cứng rắn dần xếp thì vợ chồng sẽ keo rã hồ tan (ly dị). Một trăm cặp vợ chồng mới lập gia đình, nếu cha mẹ nghe theo con cái thì một trăm gia đình đều ly dị cả.

Thường có những gia đình do chồng hay vợ ngoại tình đều do tâm tham sắc dục mà ra, khiến cho gia đình bất an, con cái đau khổ và đau khổ mãi mãi. Bởi tâm tham sắc dục khiến cho con người lổi đạo nghĩa làm người và còn đem đến biết bao nhiêu là sự đau khổ, thế mà người ta không nhận rõ, cứ mê muội tưởng sắc dục là hạnh phúc. Thật là ngu si, điên đảo.

Này các chị em phụ nữ! Khi viết đến đây, chúng tôi không cầm được những giọt nước mắt thương tâm. Vì chúng tôi đã thấy rất tường tận luật nhân quả về thân phận người phụ nữ. Họ sinh ra làm thân nữ giới là phải gánh chịu mọi sự khổ đau của kiếp làm người. Chính ngay bản thân của họ từ khi sinh ra là đã có sẵn một sức lực vô hình thúc đẩy, khiến họ trang điểm làm dáng, làm đẹp, mặc dù chưa có ai dạy họ điều này. Cho nên người ta thường nói rằng: đó là bản chất tự nhiên của người phụ nữ.

Thưa các chị em phụ nữ! Đó không phải là bản chất tự nhiên của các chị em, mà đó là qui luật của nhân quả tác động cấu tạo cơ thể của các chị em, có những tế bào hoạt động những phận sự này. Do đó, trong tuổi ngây thơ vô tình các chị em vẫn thấy thích trang điểm hơn phái nam, còn phái nam biết trang điểm lúc cơ thể phát triển. Mục đích của luật nhân quả là kết hợp các duyên, cấu tạo cơ thể của người nam cũng như của người nữ có một cơ chế tác động rất mạnh mẽ về tình dục, để tạo ra một lộ trình sinh tử luân hồi, và trên lộ trình ấy không có một loài vật nào thoát ra khỏi mọi sự khổ đau do chính từ trường thiện ác của hành động do chính loài vật đó tạo ra. Khi nhận ra được những điều này chúng tôi quá sợ hãi, vì chính hành động của các chị em, lại làm khổ cho chính mình.

Thưa các chị em phụ nữ! Điều mà chúng tôi muốn nói ở đây: Các chị em cũng là một con người như nam giới, nhưng trên đường sinh tử luân hồi này, **tại sao chị em phụ nữ lại phải chịu khổ gấp trăm ngàn lần hơn nam giới? Như vậy, luật nhân quả có công bằng hay không?**

Thưa các chị em! Luật nhân quả rất công bằng, không có thiên vị một người nào cả và cũng không ăn đứt lót của ai. Các chị em mang thân người nữ chịu thọ khổ nhiều là do hành động thân, miệng, ý của các chị em tạo ra. Xin các chị em vui lòng đón đọc Đạo Đức Làm Người tập III, thì sẽ hiểu rõ qui luật nhân quả qua bản tính thiếu đạo đức về ngôn ngữ, đạo đức về tư duy, đạo đức về mỗi hành động của cơ thể mà phải thọ thân người nữ để chịu những quả khổ nhiều hơn.

Tóm lại, chúng tôi xin có một lời khuyên và đưa ra một phương pháp giúp cho các chị em phụ nữ để vượt qua những cơn thúc đẩy của sắc dục quá mạnh, khiến cho các chị em không đủ sức bình tĩnh, sáng suốt trấn áp thân tâm mình.

Muốn chiến thắng được tâm sắc của thân tâm mình, thì hàng ngày các chị em nên quán sát thân phận của mình sinh ra mang thân nữ nhi khổ như thế nào? Đọc tám điều khổ trong sách này thì chị em sẽ rõ. Và khi đã rõ thì mỗi khi tâm sắc dục vừa mới khởi lên thì chị em nên nhớ lại tám điều khổ này và nhắc tâm mình: **“Sắc dục là con đường đau khổ nhất của người phụ nữ, tôi đừng nên chạy theo nó, phải chấm dứt ngay liền!”** Nếu câu này nhắc nhở không có kết quả, thì chị em nên nhắc câu khác: *“Tôi là một con người đứng đắn, nhất định phải chiến thắng bản năng sinh lý của mình! Không thể để tâm dục ấy phát triển tự do như bản năng loài thú vật!”* Với những câu tác ý này không có kết quả thì chị em nên nung vào hơi thở ra vào mà tác ý câu này: **“Hít”**. Khi tác ý hít xong thì hít vô, khi hít xong tác ý **“Thở”**. Khi tác ý thở xong thì thở ra và cứ tác ý như vậy, chỉ trong vòng một phút đến năm phút tâm sắc dục sẽ biến mất. Đây là một phương pháp đối trị cấp thời chặn đứng tâm sắc dục, chị em nên cố gắng tập luyện, nó có lợi ích rất lớn.

Để đối trị tâm sắc dục về lâu dài, thì chị em nên tư duy về thân phận người phụ nữ, từ khi bước lên xe hoa cho đến ngày chết, sự khổ đau đeo theo chị em như hình với bóng, cho nên khổ đau lại càng khổ đau hơn...

Đức Thích Ca Mâu Ni dạy: **“Thân người dù nam hay nữ đều hôi thối, uế trược, bất tịnh như nhau”**. Khi quán sát như vậy để chúng ta hiểu rõ về thân phận con người không có gì quý báu, đẹp đẽ, cao cả. Thân người chỉ là những chất bất tịnh hợp lại lập thành, bên ngoài phủ lên một lớp vải che đậy, Nếu không tắm giặt và dùng nước hoa để làm mất mùi hôi thối, thì thân người không khác một đồng rác bẩn thỉu.

Đức không tham sắc dục là một đức hạnh thanh khiết, giúp cho mọi người vượt thoát con đường sinh tử luân hồi. Cho nên, áp dụng nó vào cuộc sống con người không phải là một việc dễ làm, dễ chiến thắng. Vì áp dụng nó vào đời sống là đi ngược nhân quả, hay nói cách khác là đi ngược lại dòng đời. Do điều này, nó đã chỉ định hai nẻo rất rõ ràng:

1- Con đường của những bậc Thánh đi 2- Con đường của phàm phu đi

Vậy, bây giờ chúng ta nên chọn con đường nào đây? Chúng ta đang sống trong một thế giới chao đảo, không quân bình, nó không phải đầy hoa tươi cỏ đẹp, mà cũng không phải toàn là gai góc. Với ai lạc quan cho thế giới này là tuyệt đối vui tươi thì sai, không đúng, mà ai bi quan cho thế giới này toàn là khổ đau thì cũng sai nốt. Bởi vì khổ, vui chính do lòng ham muốn của con người tạo ra. **Lòng ham muốn mà đạt được thì vui; lòng ham muốn mà không đạt được thì khổ. Khổ vui là sự vô thường**, cho nên nó không vui hoài mà cũng không khổ hoài. Do không thường hằng nên vui cũng là khổ. Vì thế, đời là một chuỗi ngày

dài đau khổ, nhất là người phụ nữ, sinh ra là để gánh mọi sự khổ đau trong cuộc đời này. Vả lại, mang thân người phụ nữ hàng tháng phải chịu tanh hôi thối từ thân của mình bài tiết ra.

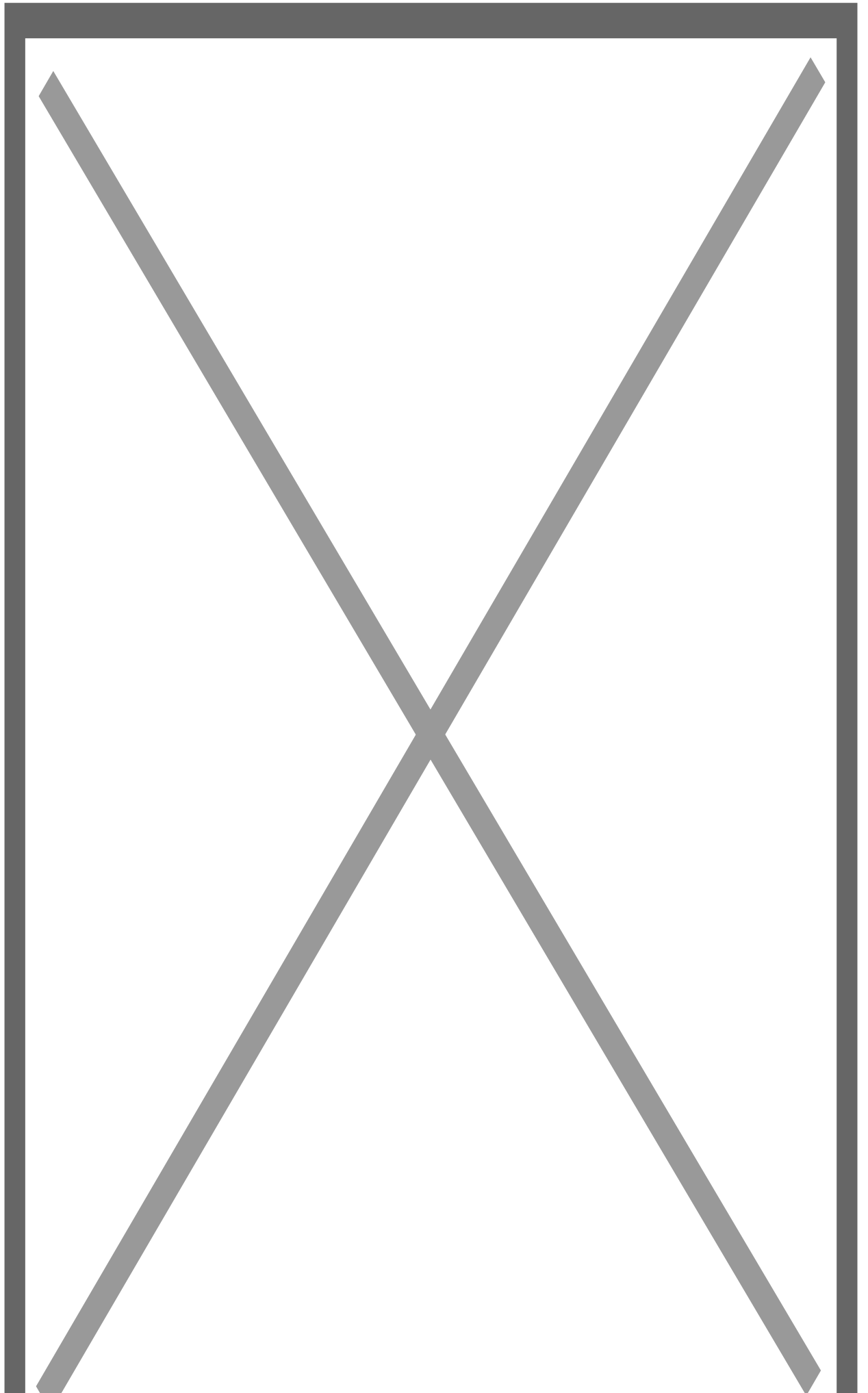
Suy tư cho thấu suốt thân phận con người, chúng ta nên chọn con đường Thánh hiền mà đi. Con đường Thánh hiền đi thì không bao giờ có tâm sắc dục. Sự khoái lạc của tâm sắc dục chỉ như cát trong đầu móng tay. Có nghĩa là con đường phàm phu đi sự an lạc chỉ có một chút xíu, tức là thời gian an lạc ấy rất ngắn ngủi, mà phải chịu khổ đau vô lượng cho đến khi chết, nhưng chết chưa phải là hết khổ. Rồi tiếp tục thân khác, trải qua vô lượng kiếp khổ đau như vậy. Đó là lộ trình của người phàm phu đi. Còn con đường Thánh nhân đi, thì sự an lạc của thân tâm thanh thản, vô sự như cát đại dương. Có nghĩa là sự an lạc sẽ được kéo dài mãi mãi vô tận thời gian. Vì không có một chướng ngại pháp nào tác động vào được trong thân của người ấy. Nếu tâm hồn bất động trong một trạng thái an lạc như vậy, thì họ không còn tương ứng với bất cứ một ác pháp hay một thiện pháp nào trên thế gian này, nên họ không còn tái danh luân hồi. Tại sao vậy?

Vì tâm họ bất động, không còn bị các pháp thế gian cám dỗ và xâm chiếm. Ở trạng thái tâm bất động này sẽ tương ứng với mùa xuân vĩnh cửu. Vì thế mới gọi là con đường Thánh hiền đi, con đường này không còn một chút xíu tâm sắc dục.

Thưa các chị em! Muốn không còn đau khổ nữa thì tâm sắc dục phải được đoạn trừ. Đoạn trừ bằng cách nào?

Xin các chị em nên tiếp tục đọc trọn bộ sách Đạo Đức Làm Người, sẽ có một phương pháp dạy tập luyện trau dồi thân tâm hằng ngày. Và cuối cùng sẽ đoạn diệt được tâm sắc dục, tâm phiền não, tâm sân hận, tâm lo lắng và sợ hãi, v.v...
--oOo--

ĐỨC KHÔNG THAM SẮC DỤC VỚI CÁC BÁC, CÁC CHÚ

Hỡi các bác và các chú! Các bác, các chú đã nghĩ gì mà bước chân vào những vũ trường, quán bia ôm, cà phê ôm? Nơi đó là nơi mua bán mãi dâm; nơi đó là nơi không phải để giải trí lành mạnh; nơi đó là nơi không phải để các bác, các chú vào; nơi đó là nơi ổ bệnh tật nan y như: Giang mai, Aids, Sida, HIV, v.v... nơi đó là nơi sản xuất ra những kẻ ăn chơi trác táng, đồi trụy, du côn, du đảng, v.v... Những tay anh chị, những đàn em đầu trộm đuôi cướp cũng xuất phát từ nơi đó. Những người này đã làm những việc cho mọi gia đình đau khổ, cho xã hội mất trật tự, an ninh; nơi đó các cháu gái mua bán bia ôm, cà phê ôm, lấy văn nghệ ca hát nhảy múa khiêu vũ che đậy trá hình buôn bán dâm. Tuổi tác các cháu ấy nhỏ hơn con cháu của các bác, các chú. Các bác, các chú có biết chăng?

Cớ sao các bác và các chú lại vào quán ngồi uống bia hoặc cà phê, rồi cạ dựa với những cô gái nhỏ tuổi hơn con cháu của mình. Làm như vậy các bác, các chú có thấy được không? Có xấu hổ không? Có nhục nhã với tuổi tác của mình không?

Đạo đức làm người, nhất là đức không tham sắc dục không chấp nhận những hành động này. Các bác, các chú có biết không? Những hành động này là những hành động vô đạo đức. Các cháu gái này như con cháu của các bác, các chú, thế mà ngồi bên nhau cạ dựa như vậy là khiêu dâm gợi dục, các bác các chú có tránh khỏi không? Hay là ôm con cháu của mình để truy hoan sắc dục. Như vậy các bác, các chú nghĩ sao? Tuổi tác của các bác, các chú như thế này mà hành động như thế kia thì chẳng khác nào là một con thú vật, chứ đâu phải là một con người nữa. Phải không hỡi các bác, các chú?

Tuổi tác của các bác, các chú là tuổi tác chững chạc của một con người đã từng nếm vị cuộc đời nhiều cay đắng và khổ đau. Không lẽ các bác, các chú không hiểu sao? Lại truy hoan với các cháu tuổi còn nhỏ hơn con cháu của mình, thì các bác, các chú có thấy nhục nhã không?

Đời sống của con người đạo đức đang bị đi xuống dốc. Ngày nào cũng xảy ra và đem đến cho con người biết bao nhiêu là thống khổ, cay đắng. Thế sao các bác, các chú lại nở nhần tâm diệt đạo đức nữa? **Năm mươi, sáu mươi tuổi rồi mà còn truy hoan với một cô gái tuổi nhỏ hơn con cháu của mình, đó là hành động phá hoại đạo đức làm người.** Các bác, các chú có biết không? Các bác, các chú có biết đạo đức là gì không?

Đạo đức là những hành động không làm khổ mình; không làm khổ cho mọi người; không làm khổ chúng sanh; không làm cho gia đình tan nát; không làm nhục cho bản thân mình; không làm trò cười chê nhạo báng cho thiên hạ. Đạo đức là những hành động thường được mọi người chấp nhận ca ngợi và tán thán.

Kính thưa các bác, các chú! Người có tuổi tác lớn như cha mẹ, như ông bà thì phải sống đúng nghĩa làm bậc cha mẹ, ông bà, chứ không thể có những hành động truy hoan với các cháu như vậy, thì coi sao được và còn nghĩa lý gì là chú, là bác, là ông bà nữa, v.v... Một người lớn tuổi phải sống cho ra người lớn tuổi, phải đúng đạo đức làm người lớn tuổi, đừng để con cháu xem thường, khinh chê, v.v... **“ông già này, ông già nọ”**. Nhất là các bác, các chú phải làm gương tốt về đức hạnh cho con cháu soi. Có được như vậy các cháu mới tôn trọng và cung kính các bác, các chú. Chứ các bác, các chú có những hành động **“ba mươi lăm”**, thì làm sao các cháu kính trọng và tôn quý được. Phải không hỡi các bác, các chú?

Thưa các bác và các chú! Tất cả các cháu gái cũng như các cháu trai trong đất nước Việt Nam nói riêng và cả thế giới nói chung là con cháu của các bác, của các chú. Vậy thì các bác, các chú phải đối xử như thế nào? Thương yêu như thế nào? An ủi giúp đỡ các cháu như thế nào là đúng nghĩa và trách nhiệm bốn phận của các chú, các bác?

Đời là một chuỗi ngày dài đầy đau khổ mà mọi người cần phải chiến đấu từng giây, từng phút để giữ gìn đạo đức làm người không làm khổ mình, khổ người. Cho nên, đời sống của con người có gì là hạnh phúc đâu? Không lẽ cuộc đời chưa từng dạy các bác, các chú một bài học, để hiểu thế nào **“đời là khổ”** sao? Vậy mà các bác, các chú lại còn chui vào quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường huyền ảo, mơn trớn với những cháu gái bé nhỏ này. Hình ảnh này để lại trong tâm hồn của các cháu một vết nhơ vô đạo đức khó quên: **“Già không nên nết”**.

Đức không tham sắc dục không chấp nhận một ông già gần chết mà lấy một người vợ trẻ. Tại sao vậy? Tại vì mang đến cho đời nhiều tội lỗi khổ đau như:

1- Vô đạo đức nhất: Sau khi ông chết để lại một cô vợ trẻ tuổi còn đôi mươi, và như vậy phải chịu suốt đời góa chiếc, chẵn đơn.

2- Vô đạo đức thứ hai: Nếu vợ cả còn sống thì nổi đau khổ, cay đắng, thù hận của hai người phụ nữ này biết chừng nào quên?

3- Vô đạo đức thứ ba: Một ông già sành đời lớn tuổi như cha mẹ, khéo léo dụ dỗ, làm mê hoặc con gái của người ta, khiến cho cha mẹ đau khổ và cả gia đình cô gái buồn phiền bất an.

4- Vô đạo đức thứ tư: Tuổi tác lớn như cha mẹ mà ôm lấy một cô gái như con, cháu của mình, thì lương tâm, trách nhiệm bốn phận đạo đức làm người ở chỗ nào chấp nhận được nữa?

Nếu muốn bảo rằng tình yêu không ranh giới ở tuổi tác, thì đó là lối lý luận che đậy tâm ngu si đang đắm đuối si mê sắc dục giữa nam nữ. Vậy tình yêu là gì?

Nếu muốn hiểu biết hai chữ tình yêu cho đúng nghĩa, thì chúng ta nên xét về nhân quả. Nếu không có nhân quả thì không nhân duyên gặp nhau, không có nhân duyên gặp nhau thì làm sao gọi là tình yêu.

Tình yêu chẳng qua chỉ là nhân duyên của nhân quả. Một trò đùa trên sân khấu của nhân quả, chứ tình yêu có nghĩa lý gì đâu mà gọi yêu đương. Trang Tử đã hiểu được một nửa nghĩa này do bà vợ phụ bạc. Nên khi vợ chết, Ông vừa ngồi vỗ trống cơm vừa hát: *“Vợ chết trước là vợ mình, vợ chết sau là vợ người ta”*. Đúng vậy, tình yêu ở chỗ nào? Vì đạo lý Nho giáo áp đặt quá khắt khe với nữ giới: *“Chính chuyên một chồng”*, hay: *“Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử”*. Đó là lối áp đặt của chế độ phong kiến, chứ con người thì không phải như vậy.

Ngày nay, đạo đức Nho giáo áp đặt của chế độ phong kiến được cởi bỏ, mà nền đạo đức nhân bản - nhân quả chưa được thay thế vào, thì có thể một tai họa rất lớn cho con người. Bằng chứng nam nữ được bình quyền như nhau, nên trai gái ôm nhau nhảy múa, ngồi sát bên nhau cười cợt, hôn hít không như ngày xưa: *“Nam nữ thụ thụ bất thân”*. Có nghĩa là trai gái không được gần nhau. Gần nhau thì như: *“Lửa gần rơm không trèm thì trạ”*, hay: *“Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”*. Những lời dạy này không sai. **Hiện giờ, nam nữ truy hoan sắc dục một cách bừa bãi, gây ra một tệ nạn xã hội to lớn**, mà các nhà lãnh đạo phải nhức óc, đau đầu. Vì tuổi trẻ là mầm non của Tổ quốc.

Trong cuộc sống hằng ngày, trai gái yêu nhau cũng chỉ làm theo qui luật của nhân quả, để thực hiện con đường sinh tử luân hồi qua sự cảm dỗ khoái lạc tình dục, chứ chẳng có gì là yêu thương. Yêu thương là những danh từ chỉ cho tình cảm nam nữ gắn bó trong tình dục, để thực thi qua sự hôn phối theo luật pháp thế gian, để trói buộc nam nữ thành chồng thành vợ. Nhờ có nhiều người chứng kiến nên tránh cảnh ly dị hoặc nay chồng này mai vợ khác.

Cho nên nói tình yêu không ranh giới ở tuổi tác là một cái lý để áp đặt người phụ nữ chịu thiệt thòi nhất: *“Trai năm thê bảy thiếp, gái chính chuyên một chồng”*.

Một người phụ nữ già khó tìm một người chồng trẻ. Ngược lại, một ông già tìm nhiều người vợ trẻ rất dễ dàng. Cho nên, nói tình yêu không ranh giới tuổi tác là sai.

Không có tình yêu, mà chỉ có sự mê muội say đắm lâm lạc trong qui luật của nhân quả. Khi luật nhân quả đi qua rồi, là để lại một hậu quả cay đắng và phũ

phàng của kiếp người, mà không thể chuộc lại được như thừa ban đầu của con người chưa nhiễm ô tình dục.

Còn bảo rằng có tình yêu chân thật của tuổi trai gái mới lớn lên, thì điều này cũng không đúng, đó là những mối tình lãng mạn của trai gái tuổi còn đôi mươi bông bột, chưa chín chắn trong cuộc đời. Cho nên gặp những điều gì trắc trở dám sống dám chết với nhau. Đó là thứ tình yêu mê muội lãng mạn. Trên đời này không có ai yêu thương mình bằng chính mình, vậy mà mình còn chưa yêu thương mình mà bảo rằng tình yêu chân thật đối với người khác, thì làm sao ai tin được. Phải không hỡi các bác, các chú?

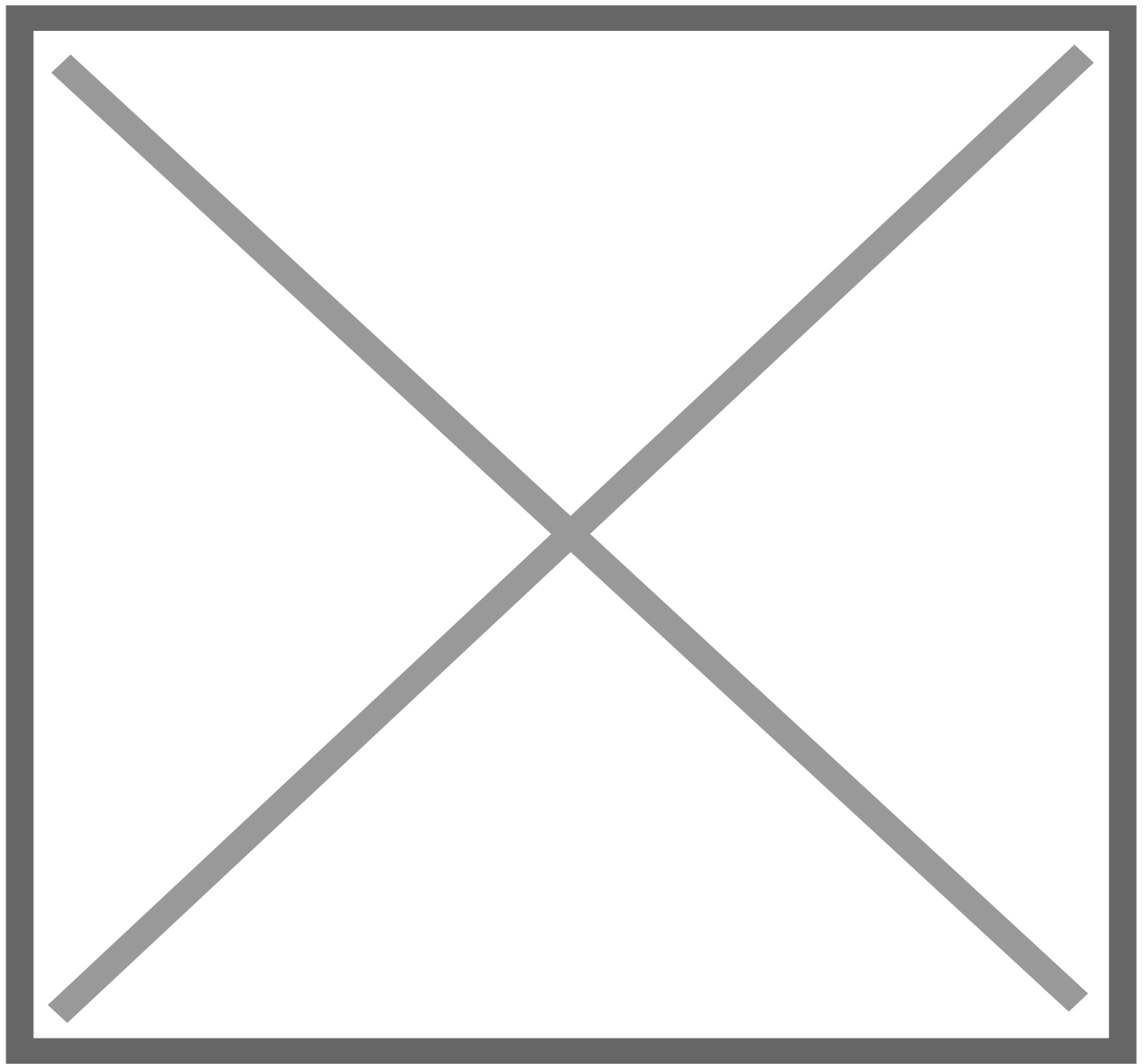
Các cháu gái này tuổi còn trẻ dại, chưa biết và chưa hiểu đời là một chuỗi ngày đau khổ của kiếp người, tưởng rằng: đời chỉ có tiền là hạnh phúc, là muốn gì cũng được, *“có tiền mua tiên cũng được”*. Vì ý nghĩ nông cạn như thế, nên tham tiền bạc mà bán thân nuôi miệng; vì tham tiền bạc mà ăn mặc cho sang đẹp; vì tham tiền mà lấy một ông chồng già tuổi lớn hơn cha; vì tham tiền bạc nên làm một nghề bẩn thỉu, tối tệ, hèn hạ nhất trong các nghề. Nghề bán thân nuôi miệng không phải là một nghề nghiệp, mà là một hành động tham sắc dục và tham tiền bạc. Cho nên các bác, các chú phải làm gương sáng đạo đức cho các cháu soi, chứ lẽ đâu các bác các chú có những hành động *“ba mươi lăm”* với các cháu nhỏ như vậy thì còn ra gì!

Thưa các bác, các chú! Đất nước ta là một đất nước hiền lành nằm dọc theo biển Thái Bình Dương. Dân tộc ta là một dân tộc anh hùng. Lịch sử đã ghi chép lại những trang sử oai hùng chống giặc phương Bắc, dẹp giặc phương Nam, đuổi giặc phương Tây như Trưng Vương, Triệu Ẩu, Ngô Quyền, Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, Quang Trung Nguyễn Huệ và thời hiện tại là Hồ Chí Minh. Đất nước anh hùng như vậy thì các bác và các chú phải làm sao cho xứng đáng quê hương xứ sở này, với tổ tiên của chúng ta, thì chúng ta mới không hổ thẹn mặt với những người xưa.

Vì thế, đạo đức làm người các bác và các chú phải thực hiện cho bằng được. Nhất là đức không tham sắc dục, để các bác các chú có một tâm hồn được trong sạch và không lầm lỗi, để không đánh mất danh dự của bản thân, danh dự của đất nước mình, quê hương mình. Phải không hỡi các bác các chú?

Các bác và các chú làm được điều này là một tấm gương sáng cho cháu, con. Để các cháu con xin hứa: nguyện mãi mãi noi theo gương sáng của các bác và các chú, sống một đời sống giữ gìn đức không tham sắc dục, để các độ tuổi của cháu con từ thiếu niên, thanh niên, trung niên đều được vui trong sức khỏe, trẻ trong tâm hồn, hồn nhiên trong cuộc sống hiện tại và mai sau. --o0o--

ĐỨC KHÔNG THAM SẮC DỤC VỚI THANH NIÊN VÀ THIẾU NIÊN

Hỡi các bạn trẻ thanh thiếu niên! Các bạn là những mầm non của Tổ quốc, các bạn là sức mạnh để bảo vệ và xây dựng đất nước, quê hương này. Các bạn có biết không? Cớ sao các bạn nghĩ gì mà bước chân vào những nơi vũ trường, quán bia ôm, cà phê ôm, v.v... nơi nhạc xập xình với đèn xanh, đèn đỏ mờ mờ, ảo ảo khiêu dâm gợi dục; nơi đó là nơi mua bán mại dâm; nơi đó là những ổ bệnh tật nan y; nơi đó không phải là nơi giải trí lành mạnh; nơi đó là nơi biến các bạn trở thành kẻ ăn chơi trác táng, truy lạc, đàng điếm; nơi đó biến các bạn trở thành những tên du côn, du đảng; nơi đó là nơi biến các bạn thành những tay đầu trộm đuôi cướp, quậy xóm phá làng, làm rối trật tự an ninh xã hội; nơi đó sẽ đưa các bạn vào tù ra khám; nơi đó biến các bạn trở thành kẻ say sưa giấc mả, nằm đường, ngủ chợ; nơi đó biến các bạn trở thành những con nghiện ngập thuốc lá, thuốc lào, xì ke, ma túy, thuốc phiện, v.v... Các bạn có thấy chẳng?

Hỡi các bạn thanh niên và thiếu niên! Các bạn là mầm non của Tổ quốc, là rường cột của nước nhà. Tổ quốc đang trông chờ các bạn đấy. Sức sống và

tương lai của các bạn đang lên. Để làm tròn trách nhiệm và bổn phận của người thanh niên đối với gia đình, cha mẹ và đất nước, quê hương, thì các bạn phải cố gắng học tập để trang bị cho mình một kiến thức hiểu biết và một nghề nghiệp chuyên môn, để không phụ lòng cha mẹ và quê hương đang mong chờ các bạn. Các bạn có hiểu nỗi lòng này chăng?

Tại sao con người của các bạn đang trong sạch, thanh khiết; đang trau dồi những kiến thức đạo đức, văn hoá, khoa học kĩ nghệ, y học, pháp luật, v.v...; đang trở thành những người học trò giỏi, những người thợ lành nghề, những đứa con hiếu thảo, những công dân tốt, v.v... mà lại chui đầu vào những chỗ ô nhiễm, bẩn thỉu, bất tịnh của giới ăn chơi, đàn đấm, đĩ thoã, cờ gian, bạc lận, v.v... Các bạn có biết chăng? nơi đó là nơi nguy hiểm đối với các bạn. Nó sẽ giết chết đời sống của các bạn. Tương lai của các bạn sẽ mịt mù.

Bước chân vào những nơi này, nơi mà khiêu dâm gợi dục, nam nữ ngồi kề cận bên nhau hoặc ôm nhau, hoặc nhảy theo tiếng nhạc, đàn ca kích động, thì làm sao tránh khỏi tuổi trẻ như các bạn không sa ngã vào đường sắc dục. **Mà đã sa ngã vào đường sắc dục thì cũng giống như người nghiện thuốc lá, thuốc phiện, thuốc Lào, rượu, v.v... Làm sao bỏ được hỡi các bạn?** Cai nghiện là một điều rất khổ đau.

Từ con đường nghiện ngập sắc dục sẽ đưa các bạn vào những con đường nghiện khác như: thuốc lá, thuốc Lào, thuốc phiện, xì ke, ma túy, bài bạc, v.v... quá dễ dàng.

Các bạn hãy vào thăm những trường cai nghiện xì ke, ma túy, thuốc phiện, v.v... Rồi mới nhìn thấy những thực trạng đau lòng của tuổi trẻ thanh niên, thiếu niên nam nữ đang vật mình trong cơn nghiện. Thân hình của các bạn ấy tiêu tụy, gầy ốm, gương mặt thiếu ngủ. Thật là đáng thương! Các bạn có biết không? Ai đã làm cho các bạn ra nông nỗi này? Một phút vui chơi lâm lạc mà phải ôm hận cả đời. Các bạn có biết chăng? Cha mẹ của các bạn đã không còn nước mắt khóc cho các bạn nữa.

Có khi nào các bạn thanh niên, thiếu nữ đã bước vào thăm bệnh viện phụ khoa chưa? Trong các bệnh viện phụ khoa, **thường thấy cảnh nạo thai cho các bạn tuổi còn học sinh, đó là một hiện tượng vô đạo đức, người giết người, mà chính là người mẹ trẻ - người mẹ giết con.** Thật là đau lòng nhất! Phải không hỡi các bạn? Tội lỗi này thuộc về ai???

Hiện giờ, hầu hết thanh niên và thiếu niên nam nữ tuổi còn học trò mà vẫn sa ngã vào đường sắc dục, chỉ vì những người làm cha mẹ, cô bác lớn tuổi thiếu ý thức về đạo đức làm người, mà chỉ biết lợi nhuận quá lớn, gợi đúng tâm lý sắc dục của tuổi thanh niên, thiếu niên nam nữ, nên đua nhau mở vũ trường, quán

bia ôm, quán cà phê ôm và những nơi ăn chơi cờ bạc trác táng, khiến cho thanh niên, thiếu niên nam nữ như con thiêu thân lao đầu vào chỗ chết mà không biết. Trách nhiệm này thuộc về ai hỡi các bác, các chú? Nếu chúng ta không làm, thì trách nhiệm này thuộc về ba hạng người trong xã hội phải chịu:

1- Những nhà lãnh đạo đất nước 2- Những người làm cha mẹ 3- Cá nhân của mọi người

Ra đường, bất cứ nơi đâu cũng thấy phụ nữ ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người khêu gợi sắc dục, và quán lều bia ôm, cà phê ôm mọc lên không một làng nào, xã nào mà không có. Do tình trạng khắp mọi miền đất nước như vậy. Nên thảo nào thanh niên và thiếu niên nam nữ làm sao không hư thân mất nết được? Làm sao không trở thành du côn, du đảng được?

Làm sao không rượu chè bài bạc được? Làm sao không sa ngã làm gái mãi dâm được? Làm sao không nghiện ngập rượu chè, xì ke, ma túy, thuốc phiện, thuốc lá, thuốc lào được, v.v...? Làm sao không mắc bệnh Giang mai, Sida. Aids, HIV...?

Chánh quyền, nhà nước phải đau đầu nhức óc. Vì mầm non tương lai của Tổ quốc. Phải làm sao đây? Và bảo vệ như thế nào? Còn gia đình, cha mẹ thì chỉ biết buồn khổ, chứ cũng chẳng nghĩ ra cách nào để giải quyết được, khi con cái đã rơi xuống hố thẳm nghiện ngập.

Hiện giờ công an phải vất vả dẹp từ băng nhóm này chưa xong, thì lại phải dẹp băng nhóm khác. Từ ngày đuổi giặc ra khỏi đất nước, thống nhất Bắc, Trung, Nam một nhà, những thanh niên, thiếu nữ sa ngã vào đường ăn chơi truy lạc hư thân mất nết ngày càng nhiều hơn, khiến cho những người có lòng yêu nước thương dân phải đau lòng xót dạ.

Tham sắc dục làm hại mình và làm hại xã hội, biến con người tệ hơn loài thú vật. Ngày xưa, trong thời phong kiến, nhà vua nào tham sắc dục thì đất nước bất an, giặc giã và trộm cướp nổi lên khắp nơi, thiên tai lũ lụt, động đất mưa gió không thuận hoà, khiến mùa màng thất bại, v.v... Các bạn có thấy không? Lịch sử Trung Hoa còn ghi lại: Trụ Vương mê Đắc Kỷ mà nhà Thương bị diệt vong; U Vương mê đắm Bao Tự mà nhà Châu bị xoá tên; Đường Trung Tông Lý Trị mê Võ Tắc Thiên mà nhà Đường bị mất, v.v...

Bước chân đến một đất nước nào đó, mà thấy phụ nữ ăn mặc hở hang thì biết ngay đất nước đó không có đạo đức làm người. Thường người dân đất nước đó sống không chung thủy, vợ chồng hay ly dị, con cái hay đau khổ vì thiếu tình thương và sự chăm lo chu đáo của cha mẹ.

Sống khiêu dâm gợi dục như vậy thì văn hoá nước đó sẽ đồi trụy, dân tộc nước đó sẽ có nhiều bệnh tật về đường sinh dục khổ đau. Nước đó dù có nền kinh tế phát triển, nhưng vẫn không mang lại cho đất nước đó một nền đạo đức tốt đẹp hơn. Nước đó dù có một nền văn minh tốt đỉnh, thì sự văn minh ấy cũng chỉ là một tai hoạ lớn cho đất nước đó mà thôi, chứ chưa phải là một hạnh phúc chân thật cho dân nước đó.

Cuộc sống của con người đã chứng minh cho chúng ta thấy tâm tham sắc dục là tai hại. Nếu không biết hạn chế được tâm sắc dục, thì tham vọng cũng từ đó phát triển to lớn. Tham vọng càng to lớn thì đạo đức càng triệt tiêu, đạo đức bị triệt tiêu thì sự sống của con người phải chịu nhiều cay đắng khổ đau. **Nếu con người tâm tham vọng nhiều, thì có thể đi đến tận diệt sự sống trên hành tinh này. Tại sao vậy?**

Như chúng tôi đã nói ở trên, tâm sắc dục là con đường sinh tử. Sống khiêu dâm gợi dục là dọn cho con đường sinh tử mở cửa. Con người có tính tham đắm tâm sắc dục nhiều là con người sắp đi vào cõi chết.

Người tham sắc dục cũng như người lấy sắc dục làm nghề nuôi sống, là một điều tai hại nhất cho bản thân họ. Hậu quả họ phải gánh chịu ở ngày mai.

Người tham sắc dục tuổi thọ kém dần, sức khoẻ suy yếu như trên chúng tôi đã nói, đầu óc không sáng suốt. Trong thời phong kiến, các vua chúa đắm mê sắc dục đều yếu tử. Việt Nam có một vị vua đam mê sắc dục, nên khi hội triều ông không thể ngồi được, thường nằm nên gọi ông là Ngọa Triều Hoàng Đế.

Người tham mê sắc dục, tinh lực bị hao mất, do tinh lực bị hao mất nên ý chí nghị lực cũng không còn. Do đó, người tham sắc dục không bao giờ làm nên và duy trì việc lớn, chỉ là phờng ăn chơi, trác táng... Quậy làng phá xóm, khiến cho mọi người sống bất an.

Do ý chí nghị lực không có, người tham sắc dục sẽ không làm nên và duy trì được những việc lớn nào cả, tâm tính họ thường ích kỷ, nhỏ mọn, hẹp hòi, v.v...

Muốn thắng được giấc sinh tử luân hồi, Phật giáo cấm triệt để đệ tử của mình: **“Phải đoạn diệt tâm sắc dục”**. Có đoạn diệt được tâm sắc dục thì tu hành mới mong có thể tu hành chứng quả A La Hán. Quả A La Hán không dành cho những người tâm còn sắc dục. Dù chỉ còn sắc dục một chút xíu như hạt cát trong đầu móng tay thì quả A La Hán kia cũng khó mà hưởng được mùi vị.

Chúng tôi xin nhắc lại, quả vị A La Hán của đạo Phật là một quả vị tu hành gian khổ trải qua nhiều thử thách, vì thế nó có khả năng làm chủ mọi sự đau khổ của kiếp người.

Cho nên, quả vị A La Hán là một quả vị rất khó làm. Đòi hỏi người làm được việc này thì phải chấm dứt tâm sắc dục. Nếu không chấm dứt tâm sắc dục thì tinh lực bị hao mòn, tinh lực bị hao mòn thì không đủ sức tu tập chứng quả A La Hán.

Do đó, chúng ta xét thấy người còn tâm sắc dục, thì khó mà làm nên việc lớn của bậc vĩ nhân, như trên chúng tôi đã nói.

Đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình, khổ người nói thì dễ, nhưng mà sống thực hiện làm cho đúng là một điều rất khó. Khó, nhưng không phải là không phải là không làm được. Làm được nó thì đem lại cho đời sống chúng ta một hạnh phúc to lớn vô cùng.

Như chúng ta đã biết, tâm tham sắc dục sẽ đưa đến tai hại rất nhiều cho chúng ta, vừa làm cho vật chất tinh lực của cơ thể hao mất, và vừa làm cho tinh thần suy yếu mất hết nghị lực kiên cường. Biến chúng ta thành những người tiêu cực, yếu thế, chán đời bạc nhược, v.v...

Do sự hiểu biết lợi hại của tâm sắc dục như vậy, chúng ta phải cân nhắc kỹ lưỡng. Đầu tiên, về tâm sắc dục chúng ta nên ngăn chặn và hạn chế, không cho nó phát triển quá trớn. Vì thế, nên tránh xa nơi có phụ nữ ăn mặc hở hang, tránh xa xem phim ảnh đồi trụy; không nên xem hình ảnh phụ nữ lộ thể, tránh xa những món ăn kích thích dâm dục; tránh xa những lời nói tục tĩu, thô lỗ, khiêu dâm gợi dục; tránh xa những loại sách báo văn chương đồi trụy, khiêu dâm gợi dục như thơ Hồ Xuân Hương, v.v...

Muốn lợi ích cho bản thân, cho tinh thần của mình luôn sáng suốt và khoẻ mạnh, thì phải ngăn ngừa như trên chúng tôi đã nói, thì mới thực hiện được “Đức Không Tham Sắc Dục”. Đức không tham sắc dục được giữ gìn trọn vẹn thì chúng ta phải dùng tư kiến tư duy về sắc dục, thấu suốt lý về khổ đau của tâm sắc dục, thấu suốt lý nhân quả hấp thu nam nữ đi đến tâm say đắm sắc dục.

Khi tư duy về sắc dục là phải tư duy nơi thân bất tịnh, uế trược, hôi thối, nơi bài tiết những chất bẩn thỉu. Thân người nam cũng như thân người nữ, không có thân nào là sạch sẽ tốt đẹp cả, chỉ toàn là chất bất tịnh nhất trong thân. Thân người cũng ví như một thùng rác, nơi chứa những đồ bất tịnh, uế trược.

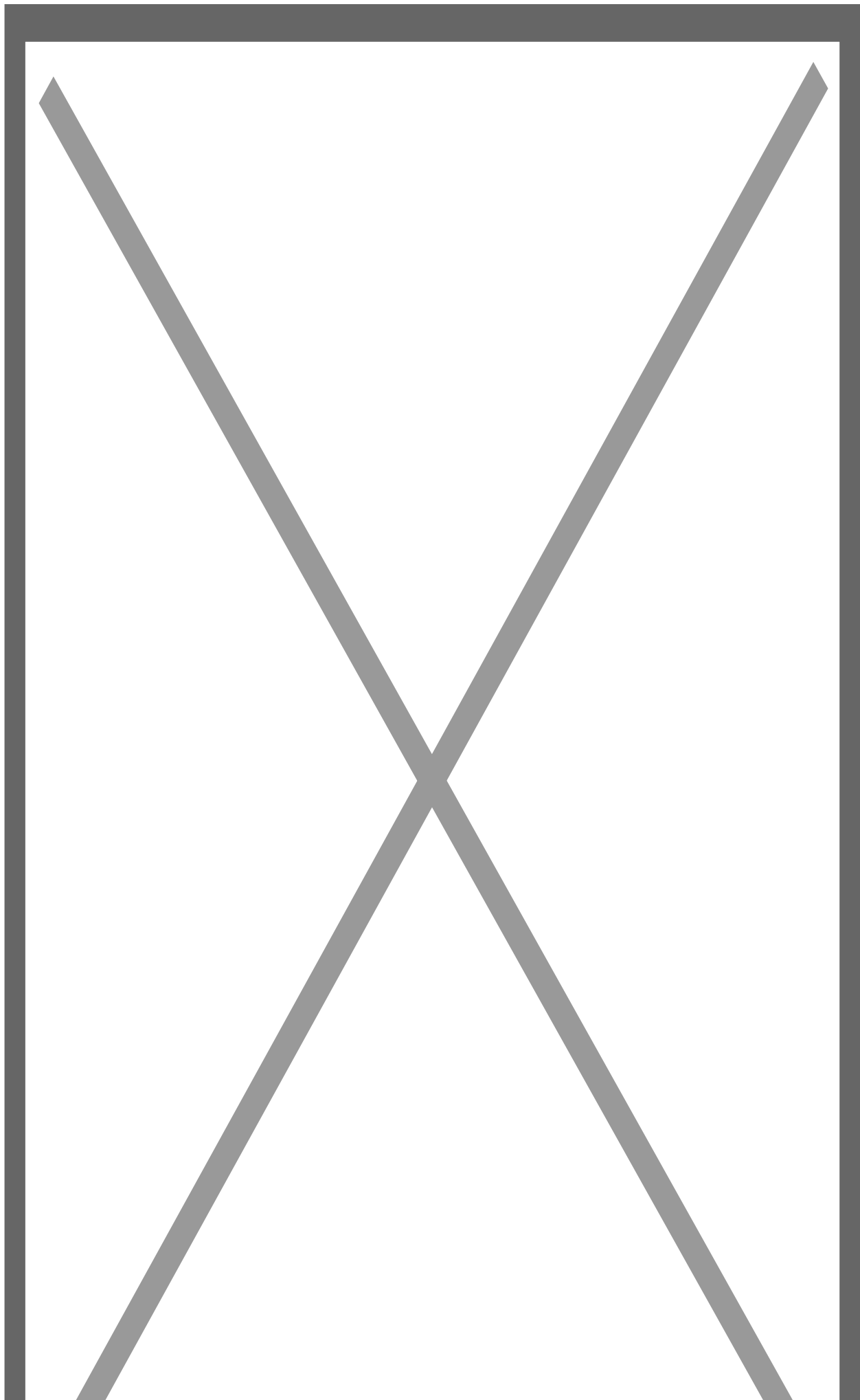
“Đức không tham sắc dục” giúp cho chúng ta không làm hại chúng ta, giúp chúng ta sống một đời sống thanh tịnh trong sạch; giúp cho chúng ta thực hiện đạo đức thương mình, không đem tai hoạ, bệnh khổ vào thân.

Nếu giữ gìn được đức không tham sắc dục thì có lợi ích lớn cho mình, cho người và cho xã hội...

Có những triết học hiện sinh quan niệm cuộc sống con người chỉ có hiện tại và chết là hết, nên cho rằng: “Sống là để hưởng thụ”. Vì thế, họ khuyến khích thanh niên nam nữ lặn xả vào cuộc sống hiện sinh để hưởng thụ cho thoả mãn, cho “xả lảng” cuộc đời. Nhưng các bạn có biết chăng? Nhà triết học này chưa hiểu tâm tham dục của con người là tâm không đáy. Cho nên, **hưởng thụ xả lảng để được thoả mãn dục vọng, nhưng làm sao thoả mãn dục vọng được**. Cuối cùng, nhà triết học này chẳng đạt được thoả mãn nên ôm chân ngựa khóc, không ngờ con ngựa đá ông ta chết. Đây, các bạn có thấy gương hiện sinh hưởng thụ xả lảng của nhà triết học này chăng? Phải đi đến chỗ chết một cách rất là oan uổng và thảm thương.

Cuộc đời này đã chứng minh cho chúng ta thấy: **“Người nào sống để hưởng thụ cho thoả mãn dục vọng của mình, thì cuối cùng sẽ thân tàn ma dại, khổ đau tận cùng”**. Chẳng bao giờ tìm sự an vui hạnh phúc trong dục vọng mà có được. Nếu đời sống con người không có ý thức về đạo đức nhân bản không tham sắc dục thì thế gian này loài người khó được an vui - dứt khổ. --o0o--

NGUYÊN NHÂN NÀO SINH RA NHỮNG TỆ NẠN XÃ HỘI NHƯ VẬY?

Những bối cảnh tạo nên tâm tham sắc dục gồm có: quán bia ôm, quán cà phê ôm, vũ trường, phim truyện không lành mạnh, tranh ảnh lõa thể, 80% là những bài hát, điệu nhảy múa kích động tình yêu nam nữ; các chất kích thích như rượu, thịt, thuốc lá, ma túy; sự thiếu kín đáo, thiếu gương mẫu của cha mẹ; sự thiếu giáo dục của nhà trường, chưa hề truyền dạy đạo đức nhân bản- nhân quả: đức không tham sắc dục. Sự thiếu cương quyết truy quét văn hoá đồi trụy, truy quét tệ nạn xã hội.

Các nhà lãnh đạo đất nước cần phải quan tâm những trò giải trí vui chơi không lành mạnh đang được phổ biến rất rộng rãi khắp cùng trong đất nước. Thứ nhất là quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường, các sòng bạc, ca nhạc, kích động nhạc, phim ảnh, quảng cáo, truyền thanh, truyền hình, v.v... Vậy ảnh hưởng của ca nhạc, kích động nhạc, phim ảnh, quảng cáo, các loại quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường, v.v... Có tác dụng đến tâm sắc dục của tuổi trẻ như thế nào?

Tại sao ngày xưa, tuổi trẻ thanh niên, thiếu niên nam nữ không bị sa ngã vào đường sắc dục nhiều như hiện nay? Trong thời đại văn minh khoa học ngày nay, điều này cũng không phải khó hiểu. Vì ngày xưa ăn mặc kín đáo, không có những ca nhạc, kích động nhạc khiêu dâm gợi dục, không có những quán cà phê ôm, quán bia ôm, vũ trường như trên chúng tôi đã kể. Vì thế, người xưa không có lối sống đồi trụy như thanh thiếu niên ngày nay. Nhất là ở nông thôn lại càng không có thanh niên, thiếu niên đồi trụy.

Thời đại văn minh khoa học kỹ nghệ phục vụ cho con người đầy đủ vật chất, nên những nơi và những phương tiện giải trí cần phải được các nhà lãnh đạo đất nước có trách nhiệm, bốn phận chỉ đạo cho những người có trình độ đạo đức cách mạng, đạo đức con người nghiêm cứu kỹ lưỡng, rồi mới cho phép mở mang những nơi giải trí lành mạnh có đạo đức. Có như vậy thì thanh niên và thiếu niên nam nữ mới không sa ngã vào con đường đồi trụy mãi dâm, rượu chè hút xách, nghiện ngập xì ke, ma túy, thuốc phiện...

Phần đông người ta chỉ biết có nguồn lợi tức lớn, không nghĩ đến tương lai mầm non của Tổ quốc, nên mở mang nhiều khu giải trí thiếu tính đạo đức như: những quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường. Thường phụ nữ nơi đó ăn mặc hở hang hoặc ăn mặc bó sát người tạo hình dáng... kích thích tâm sắc dục, nên đưa đến tình trạng thanh thiếu niên nam nữ hư hỏng.

Tờ báo Công An TP Hồ Chí Minh, thứ bảy 10-5-2003, có đăng một tin tức về thiếu niên hư hỏng như sau: **KHI HỌC TRÒ VÀO CUỘC... NHẬU**

“Hôm mới đây, người đi đường chứng kiến cảnh tượng đau lòng, khi thấy ba thiếu niên đuổi đánh một người đàn ông đáng tuổi bố mình trên đường Bà Huyện Thanh Quan gần ngã tư Điện Biên Phủ - Quận 1 (TPHCM). Tìm hiểu

nguyên nhân đơn giản chỉ vì người đàn ông vô ý quệt vào tay một thiếu niên, khi cả ba đang tản bộ dưới lòng đường. Người đi đường xúm lại can ngăn, ba thiếu niên còn hầm hè cảnh cáo rồi mới “tạm tha” cho người đàn ông. Nhìn dáng đi xiêu vẹo, lão đảo của ba thiếu niên trong màu áo học trò, mặt mày non choẹt, đỏ bừng, hơi rượu phả ra nồng nặc, ai cũng lắc đầu. Mọi người thốt lên: *“Bọn này mới đi nhậu về, học trò mà hư đến thế đấy!”*.

Tại các con đường tập trung nhiều quán nhậu “đặc sản” như lẩu bò đường Thi Sách; lẩu cá kèo đường Bà Huyện Thanh Quan, lẩu dê đường Lê Văn Sỹ, sò huyết đường Bình Giã... người ta dễ dàng bắt gặp nhiều toán học trò, trên ngực đính phù hiệu, cụng ly trăm phần trăm một cách điệu nghệ. Lý do để gây độ nhậu rất đơn giản như: có xe mới, mua cái áo mới, đôi giày mới hoặc mới quen một em “hơi bị chiến”... thế là rủ nhau ra quán nhậu khao. N.T.H học sinh lớp 11 trường Lê Quý Đôn - Q1 nói: “Em mua cái áo chỉ có hơn 100 ngàn đồng mà tiền “rửa” áo đã đi đứt 250 ngàn”. Còn H.D.T học sinh lớp 12 trường Bùi Thị Xuân - Q1 có vẻ bi đát hơn khi gia đình tậu cho chiếc xe Future để đi học: *“Đám bạn em bắt khao mà phải nhậu ở làng nường và uống bia Heiniken, hoá đơn thanh toán gần 2 triệu đồng, báo hại em phải để xe lại cho gia đình lên chuộc về”*. Đó là đối với những quý tử con của gia đình khá giả, còn đối với học trò là con nhà bình dân, lao động thì các bữa ăn nhậu có phần “giảm ga” hơn. N.T.M.K học sinh trường Nguyễn Trãi - Q4 kể: *“Hôm nào có tiền bọn em uống bia hơi, còn hẻo quá thì vào quán cóc làm xí để với con mực hoặc trái xoài cũng xong”*...

Khi được hỏi, vì sao các em đang ở tuổi học sinh lại tập tành uống bia, rượu? Một số học sinh trường Bùi Thị Xuân cho biết: *“Do bạn bè nói khích, do muốn thử cảm giác say rượu...”* và muôn vàn lý do khác. Nhưng xét trên góc độ tâm lý, các em đang ở tuổi thành hình nhân cách, luôn muốn tự khẳng định mình. Hơn nữa, trong vài năm trở lại đây, do đời sống kinh tế ngày một cao, để phục vụ cho nhu cầu giải trí, ăn uống cho mọi người, các quán nhậu, các nhà hàng mọc ra nhan nhản. Cộng với một nguyên nhân nữa, theo tôi tác động không nhỏ đến tâm lý của các em, đó là các bộ phim Hàn Quốc chiếu hàng ngày trên các kênh truyền hình, hình ảnh các thanh niên Hàn Quốc thất tình hoặc buồn bã thường mượn rượu để giải sầu, hầu như phim nào cũng có.

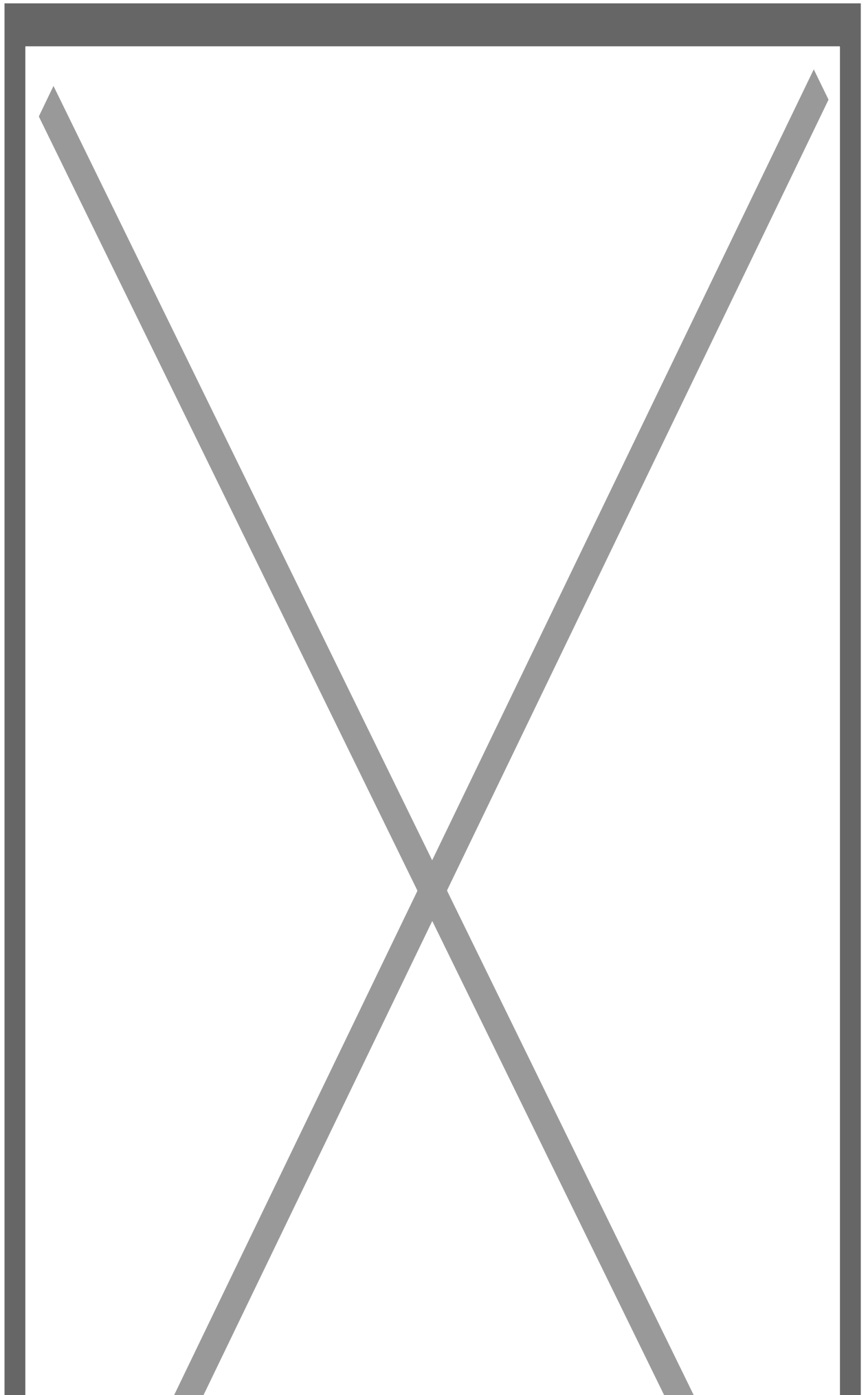
Trong độ tuổi tâm lý các em phát triển chưa ổn định, hay bắt chước và chưa ý thức hết được việc làm của mình thì việc các em tập tành đua đòi cũng là điều dễ hiểu và liệu điều gì sẽ xảy ra cho các em, khi các em không còn làm chủ được bản thân? Men rượu cộng với tính khí bốc đồng của tuổi trẻ dễ dẫn các em vào những việc làm, hành vi sai trái, có thể gây tác động xấu đến trật tự, an ninh xã hội. Trong khi các em vẫn còn đang trong độ tuổi thiếu niên, chưa đủ năng lực để chịu trách nhiệm về hành vi của mình trước pháp luật. Hậu quả sẽ không lường hết, nếu các em bị bọn xấu lợi dụng.

Mặc dù chưa là hiện tượng đáng báo động, nhưng phòng bệnh hơn chữa bệnh, giải khuây bằng rượu trong học sinh là một dấu hiệu manh nha tại một số trường học, tiềm ẩn nhiều nguy cơ gia tăng thành lối sống thiếu lành mạnh, có hại đối với tuổi học trò. Gia đình và xã hội cần quan tâm hơn nữa đến việc dạy dỗ con em mình. Nhà trường cần đẩy mạnh việc giáo dục bồi dưỡng nhân cách đạo đức cho học sinh, tăng cường các hoạt động phong trào Đoàn viên thanh niên giúp các em ý thức được việc gì nên làm và không nên làm. Mỗi quan hệ nhà trường - gia đình - xã hội cần thường xuyên chặt chẽ, bằng tấm lòng và ý thức quan tâm đến giáo dục, rèn luyện nhân cách đạo đức và lý tưởng sống cho các em. Có như vậy, chúng ta mới mong muốn đào tạo được một lớp kế thừa trẻ trung, năng động, đầy nhiệt huyết trong sự công nghiệp hoá - hiện đại hoá đất nước”.

Bùi Thanh Sơn

Trên đây, là bài báo xác định một sự thật đã xảy ra ở TPHCM. Theo chúng tôi được biết, không những ở Thủ đô Hà Nội, TP HCM, mà ở các thị xã, thị trấn các tỉnh huyện và ngay trong thôn ấp, thanh niên và thiếu niên vẫn tập tành rượu chè, chặn đường chặn xá xin tiền, cướp giật hoặc trêu trọc các cô gái, dùng những lời nói và hành động thiếu văn hoá đạo đức... để cảnh báo gia đình - học đường - xã hội cần phải quan tâm đến con em của mình để giúp đỡ chúng ý thức được sống như thế nào là đúng và như thế nào là sai. Sai là làm hại mình, hại người và làm hại cho xã hội. Do đó, lúc này mọi người càng không thể làm ngơ, mà phải thấy trách nhiệm bốn phận của mình đối với những mầm non của Tổ quốc. --o0o--

TÁC HẠI CỦA PHIM ẢNH ĐỐI TRUY ĐỘC HẠI

Muốn bài trừ những tệ nạn xã hội, nhất là tệ nạn mại dâm. Tệ nạn này đã có từ ngàn xưa. Ngày nay, vật chất đầy đủ và du nhập lối ăn mặc hở hang của Tây phương, nên nó lại phát triển quá mạnh, khiến cho trẻ em thanh thiếu niên tuổi mới 13, 14 đến 18, 20 mà đã bị nhiễm ô tình dục, xảy ra nhiều bệnh tật nan y như HIV... Đó là một nỗi lo của gia đình và xã hội. Vì trẻ em là mầm non của đất nước. Nếu gia đình và xã hội không lo cho các em, thì các em sẽ trở thành một gánh nặng. Bằng chứng những trường cai nghiện, trị bệnh Aids được thành lập, những cuộc truy quét gái mãi dâm để giáo dục và hướng nghiệp cho các chị em thì sự hao tổn những ngân khoản của nhà nước cũng không phải là ít. Dù thành lập những trường cai nghiện, trị bệnh Aids; dù truy quét và giáo dục hướng nghiệp như vậy, nhưng tệ nạn xã hội vẫn còn mãi và có chiều hướng còn gia tăng hơn nhiều. Tại sao vậy?

Bài trừ tệ nạn xã hội thì phải bài trừ nơi gốc của nó, chứ bài trừ nơi ngọn thì làm sao hết được. Vậy gốc của nó ở đâu?

Gốc của nó là chị em phụ nữ ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo hình dáng... khiêu dâm gợi dục. **Muốn bài trừ những tệ nạn xã hội, mãi dâm, thì trước tiên Chánh phủ phải ra lệnh cấm phụ nữ không được ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo hình dáng.** Nếu người nào ra đường ăn mặc không kín đáo bắt buộc phạt tiền, người phụ nữ ngoại quốc đến Việt Nam ăn mặc hở hang cũng phạt tiền như vậy. Trong những gian hàng buôn bán, người phụ nữ phải ăn mặc kín đáo nghiêm chỉnh, còn ăn mặc hở hang lôi thôi mà đứng bán hàng thì cũng phạt tiền. Trong các quán hay tiệm ăn uống, nhà hàng, khách sạn, câu lạc bộ, v.v... Người phụ nữ đều phải ăn mặc kín đáo, nghiêm chỉnh, nếu ngược lại thì cũng phạt như trên.

Kể đến Bộ Văn Hoá - Thông Tin phải ra lệnh kiểm duyệt huỷ bỏ văn hoá đồi trụy như: sách vở, phim ảnh, ca nhạc, nhạc kích động, bài hát, băng, đĩa, v.v... có hình thức và nội dung xấu.

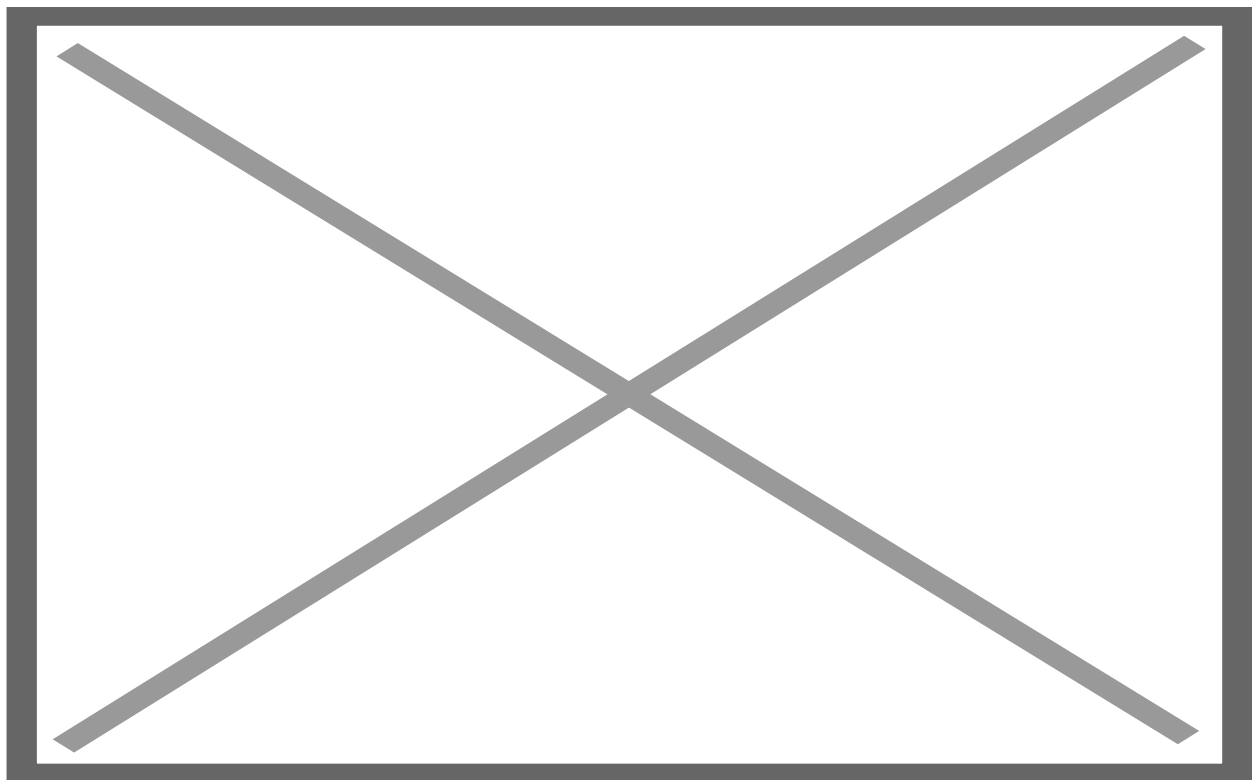
Chúng tôi xin góp ý với Ban Biên Tập phim truyện đài truyền hình: Hiện giờ đạo đức con người đang trên đà xuống dốc. Nên trách nhiệm của đài truyền hình rất là quan trọng và to lớn đối với quê hương, đất nước. Vì là ngành thông tin và giáo dục khắp mọi miền đất nước. Cho nên, những phim ảnh trước khi được đưa lên đài phát sóng thì phải kiểm duyệt chặt chẽ, cắt bỏ toàn bộ những đoạn phim khiêu dâm gợi dục. **Bởi vì những hình ảnh khiêu dâm gợi dục kích động rất mạnh thanh niên, thiếu niên nam nữ, khiến họ không còn sức làm chủ được mình,** từ đó dễ đi đến chỗ sa ngã không có khó khăn. Từ sa ngã trên đường sắc dục thì lại dễ dàng sa ngã vào những con đường hư hỏng khác như: gái mại dâm, rượu, thuốc lá, thuốc lào, thuốc phiện, xì ke, ma tuý, v.v... Mà nếu nghiện ngập như vậy thì phải có tiền, mà muốn có tiền thì phải bài bạc gian lận,

từ bài bạc gian lận thì đưa đến những tên du côn, du đãng, trộm cắp, cướp giật, giết người, v.v... Hiện giờ, ngành Công An hình sự phải ngày đêm truy lùng những băng nhóm gái mại dâm, băng nhóm cờ gian bạc lận, băng nhóm buôn thuốc phiện lậu, băng nhóm cướp của giết người, băng nhóm rượu chè say sưa quậy xóm phá làng, v.v... làm bất an xã hội.

Nhất là những đoạn phim quảng cáo, không nên đưa những hình ảnh cô gái ăn mặc hở hang, bó sát người tạo hình dáng, vì những hình ảnh đó là những hình ảnh khiêu dâm gợi dục đối với những thanh niên và những thiếu niên khi tuổi mới lớn lên, chúng dễ bị ảnh hưởng và bắt chước. Chúng cho đó là những cái đẹp hợp thời, chứ đâu biết rằng đó là lối ăn mặc kém văn hoá, vô đạo đức. Theo chúng tôi thiển nghĩ, quảng cáo không phải cứ lấy hình ảnh phụ nữ ăn mặc hở hang, bó sát người tạo hình dáng mà quảng cáo ăn khách hàng được. Chúng tôi xin kêu gọi Ban Biên Tập phải biên soạn những hình ảnh quảng cáo trên các kênh truyền hình, phải ý thức quảng cáo như thế nào mà đạo đức làm người được thể hiện trong vẻ đẹp kín đáo, vừa quảng cáo mặt hàng làm kinh tế, vừa xây dựng nền đạo đức cho quê hương xứ sở. Ấy là một việc làm cao quý nhất trong ngành truyền thông tin tức và giáo dục khắp mọi tầng lớp nhân dân trong cả nước.

Các nhà làm phim trong nước, cũng như những phim ảnh của các nước khác du nhập vào Việt Nam, thì phải được cơ quan hữu trách kiểm duyệt chặt chẽ loại trừ những phim ảnh đồi trụy, những phim ảnh con heo theo kiểu Tây phương. Nếu những loại phim này không được loại trừ và đốt bỏ, thì sẽ ảnh hưởng rất xấu cho tuổi thanh niên và nhất là tuổi thiếu niên nam nữ. Vì ở tuổi này tâm hồn các em còn trong trắng và ngây thơ, về tâm lý rất hiếu kỳ, nhiều tính tò mò, cái gì cũng muốn biết, nên dễ bắt chước và dễ đắm nhiễm. Một khi đã đắm nhiễm, nghiện ngập thì cuộc đời đã hết.

VÌ NGUỒN LỢI, MÀ KHÔNG THẤY TAI HẠI TƯƠNG LAI TỔ QUỐC

Những người đầu cơ trục lợi về phim ảnh, họ rất khéo léo cho thuê, cho mượn bằng cách rỉ tai với các em, các em lại rỉ tai với các em nữa và như vậy loại phim đồi trụy được phổ biến khắp nơi. Theo chúng tôi được các cháu trẻ tuổi cho biết, phim “Cô giáo Thảo” là hay nhất trong các phim đồi trụy. Đây là một loại phim Việt Nam do người Việt Nam đóng, chứ không phải phim ngoại quốc. Vậy, chánh quyền các cấp nên lưu ý những nghệ sĩ điện ảnh này. Họ là những nghệ sĩ điện ảnh thiếu trách nhiệm bốn phần đối với quê hương Tổ quốc, dám đóng những phim đồi trụy như vậy để đầu độc những trẻ em mới chập chững bước chân vào đời.

Muốn bài trừ tệ nạn mãi dâm mà không bài trừ tận gốc nó, chỉ có truy quét gái mãi dâm cũng không bao giờ hết gái mãi dâm. Bằng chứng báo chí đăng tin tức hàng ngày. Công an mở những cuộc truy quét gái mãi dâm, nhưng càng ngày gái mãi dâm càng đông hơn.

Muốn truy quét gái mãi dâm tận gốc thì chính phủ ra lệnh: **“Cấm phụ nữ ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo dáng khiêu dâm gợi dục; cấm các loại quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường; cấm các loại nhạc kích động, khiêu vũ; cấm những phim ảnh đồi trụy...”** Đem đạo đức nhân bản - nhân quả - Đức Không Tham Sắc Dục dạy trong các trường học, từ cấp 1 đến đại học cho những học sinh và những sinh viên thấm nhuần đạo đức không tham sắc dục. Có như vậy thì tệ nạn mãi dâm sẽ chấm dứt.

Hiện giờ, trong nước có nhiều nơi đang phổ biến những băng, đĩa phim ảnh đồi trụy lén lút, bằng cách buôn bán hoặc cho mượn lậu, khắp nơi trên mọi miền

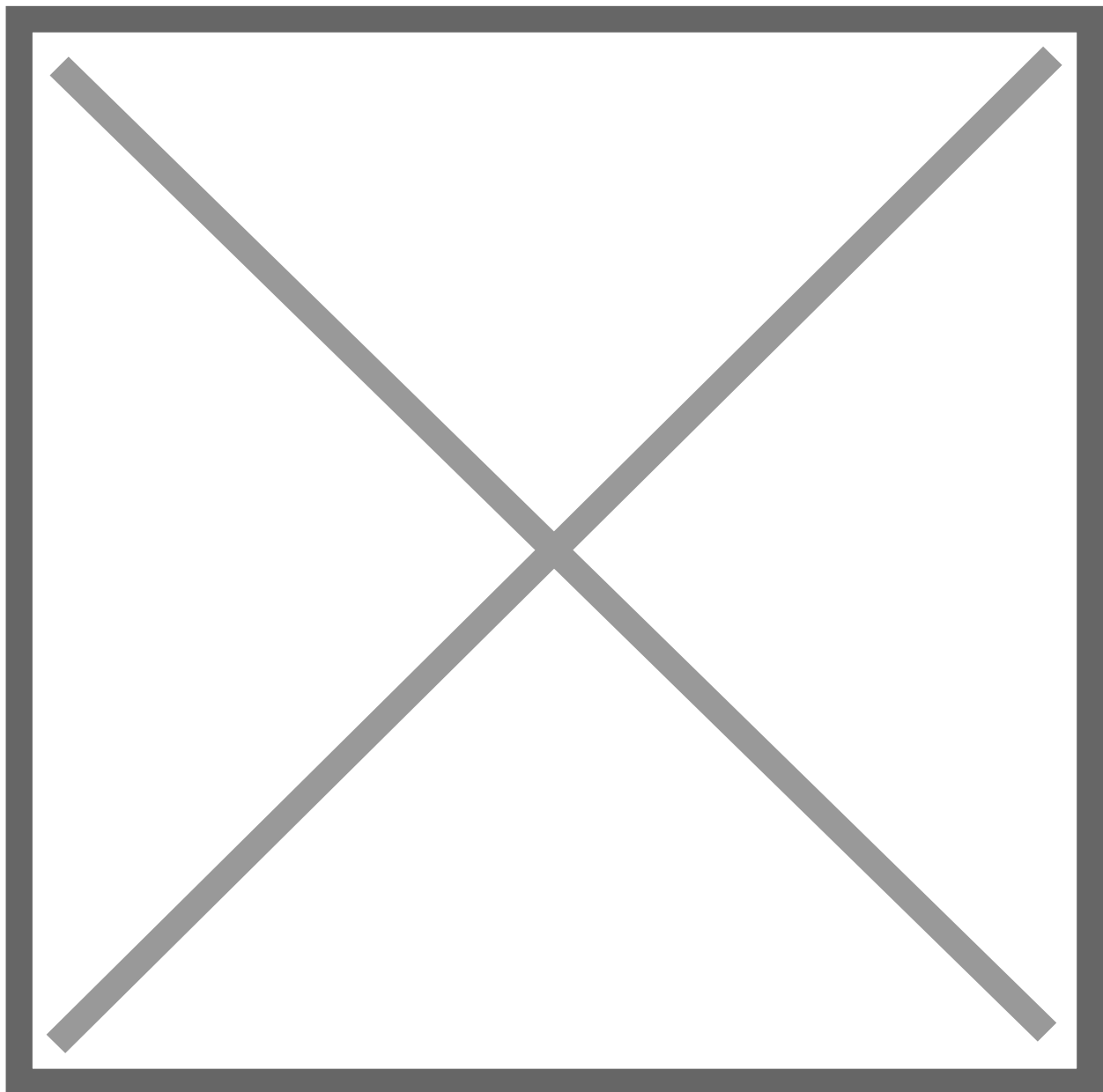
đất nước.

Tệ hại nhất là từ khi điện khí hoá đi vào nông thôn và đường xá nông thôn được nâng cấp, cho nên những loại quán bia ôm, cà phê ôm mọc lên như nấm, thường trong thôn xóm có những quán mang tên nghe rất hấp dẫn như: Quán đồng quê, quán cây Mít, quán cây Dừa, quán cây Chanh, quán Gáo, quán cây Xoài... Những loại quán này phần nhiều phục vụ khách hàng là những cô gái ăn mặc hở hang và bó sát người, tạo hình dáng khiêu dâm gợi dục. Mãi dâm từ những quán trá hình này. Vì tương lai đất nước, Chánh quyền các cấp tại mỗi địa phương cần phải quan tâm và lưu ý những quán cà phê ôm, quán bia ôm... đèn xanh, đèn mờ.

“Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người”. Đó là nhiệm vụ của mỗi gia đình và xã hội. Gia đình cha mẹ thì phải gần gũi con cái răn dạy “Đức Không Tham Sắc Dục” , nói sự lợi hại về sắc dục cho con cái hiểu, để tự bản thân nó cảnh giác đề cao. Vả lại, bệnh Aids là bệnh thời đại rất nguy hiểm. Còn về phần xã hội, trách nhiệm và bổn phận Chánh quyền các cấp từ Trung ương đến địa phương phải ra lệnh đình chỉ các quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường... Vì những nơi đó sinh hoạt không lành mạnh. Nhất là ngành Công An cần phải truy quét và phạt rất nặng những người mua dâm và gái mãi dâm.

Còn về phần học đường thì Bộ Giáo Dục cần phải cho những người chuyên môn biên soạn sách dạy về đạo đức nhân bản - nhân quả cho các em học sinh từ sơ cấp đến Đại học, nhất là đức ly tham sắc dục để các em hiểu biết về đường dâm dục rất là tai hại cho bản thân, gia đình và đất nước, khi chưa đúng tuổi lập gia đình mà lập gia đình quá sớm là rất tai hại cho sức khỏe và cuộc sống dễ bị tan vỡ. --o0o--

BÁO CHÍ

Báo chí là một cơ quan thông tin cho toàn dân cả nước bằng hình ảnh và văn chương, cho nên báo chí rất quan trọng. Nếu những bài báo và những hình ảnh được đăng trên báo mà không thấy trách nhiệm và bốn phận quan trọng của những nhà làm báo đối với tương lai của đất nước, thì có thể nguy hại đến nền đạo đức của dân tộc, mà đạo đức bị nguy hại thì tệ nạn xã hội xảy ra không thể lường được.

Khi đọc báo chí thì hình ảnh trên báo sẽ đập vào mắt của độc giả trước nhất. Nếu hình ảnh phụ nữ ăn mặc hở hang khiêu dâm gợi dục, thì phải biết tờ báo đó không đúng đắn, thiếu văn hoá, thiếu đạo đức, và đang làm một việc phá hoại nền đạo đức của dân tộc. Tại sao có những phong trào bài trừ tệ nạn xã hội, trong đó có bài trừ gái mãi dâm? **Muốn bài trừ gái mãi dâm thì phải bài trừ những hình ảnh khiêu dâm gợi dục.** Thế sao báo chí và truyền hình lại đưa hình ảnh phụ nữ ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo dáng khiêu dâm gợi

dục được đăng trên báo, được truyền trên các kênh? Vậy thì bài trừ chỗ nào?

Vì nền đạo đức nhân bản - nhân quả của dân tộc; vì tương lai mầm non của Tổ quốc; vì hạnh phúc của mỗi gia đình; vì đạo đức bản thân của mỗi người. Chúng tôi xin kêu gọi những nhà lãnh đạo đất nước hãy nghiên cứu, suy tư tìm ra những manh mối. Hiện giờ nên đặt ra những câu hỏi: tại sao và tại sao những phong trào bài trừ truy quét tệ nạn xã hội mà không chấm dứt được? Lại còn có thể phát triển nhiều hơn, nhất là tệ nạn gái mãi dâm, thanh thiếu niên rượu chè say sưa quậy phá xóm làng, từ thành thị đến nông thôn, nạn xì ke ma túy, nhiễm bệnh HIV, v.v... Nhìn chung khắp đất nước, nơi đâu cũng có quán bia ôm, cà phê ôm, hát ka-rao-kê, đèn xanh, đèn mờ thì nơi đó có gái mãi dâm, có du côn, du đảng, v.v...

Phụ nữ ăn mặc hở hang, bó sát người tạo dáng khiêu dâm gợi dục... là những hạng người ăn mặc giống các cô gái mãi dâm. Những nữ ca sĩ, những nữ diễn viên điện ảnh, những phụ nữ trình diễn các kiểu áo quần, giày dép... thường ăn mặc hở hang, nhưng các nhà làm báo, đài truyền hình không lưu ý, nên vô tình đưa hình ảnh khiêu dâm gợi dục trên báo, trên kênh của mình, làm cho tờ báo, đài truyền hình mất vẻ trang nhã, thanh lịch, kín đáo, đạo đức đẹp đẽ của Đông phương.

Nhất là những trang quảng cáo trên báo, trên lịch, trên kênh truyền hình, **thì báo nào, đài nào chúng tôi cũng thấy có hình ảnh phụ nữ ăn mặc hở hang. Do đó, bảo sao tệ nạn xã hội không chấm dứt được?** Mà ngày càng gia tăng nhiều hơn, đó là lẽ đương nhiên.

Cơ quan ngôn luận báo chí đang đóng một vai trò truyền thông tin tức không kém phần quan trọng. Như đài truyền thanh, truyền hình mà không thấy trách nhiệm bốn phận của mình đối với quê hương Tổ quốc đang hiện đại hoá, kỹ nghệ hoá đất nước, để theo kịp các nước tiên tiến trên thế giới. Chỉ cần truyền thông tin tức sai lệch một chút xíu là đạo đức dân tộc bị đánh mất. Bởi vì đất nước đang mở cửa đón nhận nền văn minh thế giới. Trong nền văn minh thế giới có những cái tốt, nhưng cũng có những cái xấu. Nếu chúng ta không biết loại trừ những cái xấu ra, thì một tai hại cho mầm non của Tổ quốc sẽ sa ngã và nhiễm ô. Bằng chứng hiện giờ thanh niên và thiếu niên nam nữ tuổi còn thơ ngây, tuổi còn học sinh mà đã sa ngã vào đường tình dục, rượu chè, xì ke, ma túy... Thì chúng ta là những hàng cha mẹ và ông bà của các cháu, chúng ta nghĩ sao và làm gì? Hay làm ngơ trước tệ nạn xã hội như vậy? Hay chúng ta đón nhận những loại văn hoá đồi trụy, kém đạo đức của văn minh Tây phương? Hay truy quét trên ngọn mà không truy quét tận gốc của nguyên nhân? v.v...

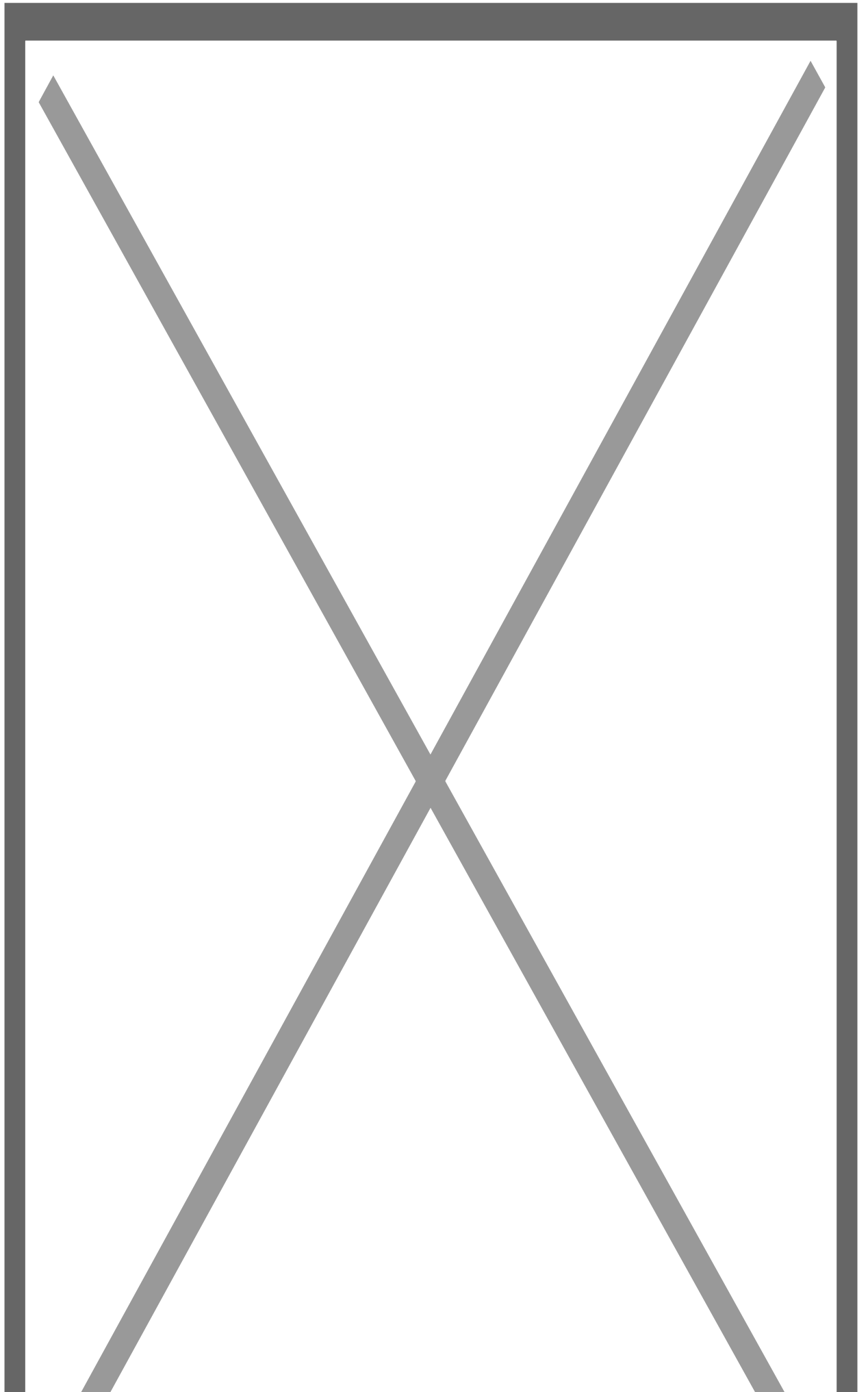
Hỡi các nhà lãnh đạo đất nước, các cấp, các ngành có thẩm quyền! Đừng vì một lợi nhỏ của những nhà máy thuốc lá, những nhà máy rượu bia, những vũ trường, những quán bia ôm, cà phê ôm... mà để cho mầm non của Tổ quốc hư hoại, đạo đức Đông phương nhân bản - nhân quả mất đi, là một sự thiệt thòi rất lớn cho dân tộc, quê hương xứ sở này.

Ví dụ: nhạc kích động, nhạc trẻ là một loại nhạc Tây phương kích động dâm dục giữa thanh niên nam nữ. **Phim ảnh Tây phương, Hàn Quốc, v.v... trai gái ôm nhau hôn hít, ăn mặc hở hang, rượu chè say sưa...** khiến cho tuổi thanh niên và thiếu niên nam nữ mới lớn, tính tò mò dễ bắt chước, nên thường chạy theo những hình ảnh đó. Rồi cũng ăn mặc hở hang như những diễn viên điện ảnh, cũng bắt chước làm kiểu tóc giống như diễn viên điện ảnh. Thì thử hỏi các bạn nghĩ sao về tương lai đất nước của chúng ta? Nó sẽ đi về đâu?

Quê hương và dân tộc của chúng ta đã từng nếm mùi vị cay đắng khi đất nước bị giặc xâm chiếm cai trị. Ngàn năm giặc phương Bắc, trăm năm giặc phương Tây. Biết bao nhiêu xương máu của tổ tiên, của ông cha và của anh chị em chúng ta phải đổ trên mảnh đất quê hương này mới có được những ngày độc lập như hôm nay. Tại sao chúng ta lại dễ dàng chấp nhận những văn minh kém văn hoá, kém đạo đức nhân bản để đưa con em chúng ta đi vào con đường xấu xa tội lỗi làm khổ bản thân, làm khổ gia đình, làm suy đồi tương lai mầm non của đất nước.

Còn nhiều cái phi đạo đức nhân bản - nhân quả của các nước khác ulla vào đất nước chúng ta, khiến cho tệ nạn mãi dâm, hút, chích xì ke, ma túy... càng ngày càng gia tăng. Đó là một nỗi lo của các gia đình, bốn phận và trách nhiệm làm cha mẹ có con cái; đó là một nỗi lo của đất nước, bốn phận và trách nhiệm của các nhà lãnh đạo vì mầm non tương lai của Tổ quốc. --o0o--

BÀI TRỪ TỆ NẠN CỜ BẠC, SỐ ĐỀ, XÂY DỰNG CUỘC SỐNG MỚI

Những người được học đạo đức nhân bản - nhân quả, có trí tuệ biết thương mình, thương người, không làm khổ mình, không làm khổ người, mới không mắc dính vào trò chơi đánh cờ, đánh bài ăn tiền này. Còn thì đại đa số những người trên trái đất này, có máu đam mê cờ bạc đều bị đắm nhiễm.

Biết chỗ tâm tham tiền bạc của con người và đồng tiền là mạch sống, mà ai cũng phải có, với lòng tham không đáy của con người, khi có một lại muốn có mười, có trăm, có nghìn, có vạn, v.v... do những chỗ yếu điểm này, mà các nhà kinh doanh đồng tiền từ cổ xưa cho tới nay đã nghĩ ra các trò ăn tiền này, và nó cứ phát triển lớn mạnh lên theo sự tiến hoá của loài người.

Chúng tôi xin đơn cử nêu ra một số trò chơi ăn tiền như là: trò chơi cờ tướng, trò chơi cờ vua, trò chơi cờ người, trò chơi cờ thế, v.v... Về trò chơi đánh bài có: trò chơi tổ tôm, trò chơi đánh chắn, trò chơi đánh xóc đĩa, trò chơi đánh tam cúc, trò chơi đánh ba cây, trò chơi đánh tá lả, trò chơi đánh đầu đít, xổ số, xổ số điện tử, bao lô và số đề, v.v... Về hai con vật giao đấu với nhau như: chọi gà, chọi chim, chọi cá, chọi dế v.v... và trò chơi cá cược trong trận giao đấu thể thao, nhất là những trận giao đấu tranh giải quốc tế như bóng đá. Những trò chơi ăn tiền bằng nhiều cách như vậy đang thịnh hành ở nước ta, và đang diễn ra từng ngày, từng giờ. Chưa nói đến các nước khác trên thế giới này, thì còn có biết bao nhiêu trò chơi ăn tiền khác nữa.

Những trò chơi ăn tiền nhiều và đa dạng như vậy, cho nên người đời ghép lại gọi chung là **“cờ bạc”**.

Người ham mê cờ bạc thân thường trộm cắp, lừa đảo, gian lận, lời nói thô thiển, tục tĩu, cộc cằn, lật lọng, việc có nói không việc không nói có. Ý nghĩ thì thâm hiểm, thường nghĩ ra mưu kế sâu hiểm để lừa đảo mọi người, giành phần thắng về mình, tâm địa độc ác, giết người không gớm tay.

Tệ nạn cờ bạc đang là một nỗi lo lắng cho tất cả mọi người có lương tri, không riêng gì cho các nhà lãnh đạo đất nước. Nó đang lan tràn khắp mọi miền đất nước, từ thành thị đến nông thôn, từ miền xuôi đến miền ngược, tận trong hang cùng ngõ hẻm.

Cờ bạc đã, đang và sẽ lan tràn vào từng hộ gia đình. Có những gia đình cả ba thế hệ (ông bà, cha mẹ và con cái) đều đánh cờ bạc bằng hình thức này, hay hình thức khác. Có gia đình không bố mẹ, thì các con đều tham gia chơi cờ bạc.

Cờ bạc trên các quán nước, các nhà hàng, người ta chơi xóc đĩa, người ta bày những bàn cờ trên vỉa hè, trên ngã ba, ngã bảy.

Cờ bạc lan tràn vào các trường học, nơi công sở, nhà máy, xí nghiệp và các lực lượng vũ trang.

Cờ bạc ở đâu cũng thấy diễn ra, không hình thức này thì hình thức khác. Trên đoàn tàu hoả Thống Nhất xuyên Bắc Nam, các nhân viên ở đây cũng đánh bạc suốt đêm. Một lần đi trên tàu chúng tôi đã từng chứng kiến các nhân viên này ngồi chơi trò tá lả.

Thưa các bạn! Ai mà chẳng biết cờ bạc không hình thức này, thì hình thức khác. Trong cuộc đời mình có ai chẳng từng chứng kiến những người chuyên cờ bạc có làm giàu, làm có bao giờ không? Có ai chuyên cờ bạc mà được mọi người tôn trọng và kính nể không? Hay bị mọi người khinh bỉ và xa lánh và gọi bằng cái tên **“kẻ cờ bạc”**.

Đất nước mất trật tự an ninh cũng từ tệ nạn này, nhiều thói hư tật xấu của con người cũng từ cờ bạc. Cướp của giết người cũng từ cờ bạc. Ăn trộm, ăn cắp cũng từ cờ bạc, v.v...

Đạo đức làm người không còn, luân thường đạo lý làm người không có. Một khi đã ngồi vào sòng bạc thì tình cha con, anh em không còn nữa, **“ngoài anh em, trong cờ bạc”**.

Chúng tôi xin nêu ra một mẩu chuyện để chứng minh cho lời nói trên: “Ở phố Đội Cấn, phường Cống Vị, Hà Nội ai chẳng biết ông Q., vì ông là tay nổi tiếng là người chơi cờ bạc. Một lần ông ngồi chơi xóc đĩa, có cậu con trai ngồi bên cạnh. Khi chủ xóc đĩa xong, cậu con trai bảo ông đặt tiền vào cửa cậu ta chỉ. Ông ta không nghe, khi chủ cái mở bát thì đúng cửa cậu ta chỉ và ông ta thì thua.

Cậu con trai tức giận và chửi ông: “Đ... mẹ bảo đặt cửa này lại không nghe”. Các bạn có nghe thấy chẳng? Chỗ cờ bạc cha con đối xử nhau đâu còn đạo lý tình nghĩa gì. Phải không hỡi các bạn? Tan cửa nát nhà, con cái hư hỏng cũng vì cờ bạc.

Chúng tôi lại xin nêu ra mẩu chuyện thứ hai để các bạn suy ngẫm, xem một gia đình này có cửa tan nhà nát hay không nhé! “Chúng tôi được biết ông S. ở phố Trần Nhân Tông, Hà Nội qua một người bạn. Ông S hiện đang công tác tại bộ N, và được cử đi công tác tại nước ngoài, thường bớt chi tiêu, giành giùm tiền bạc gửi về cho vợ và các con. Nhờ số tiền đó, vợ ông lo cho con cái ăn học đỡ vất vả.

Bà vợ ông là một cán bộ y tế, đang công tác tại một bệnh viện. Tính bà rất ham mê cờ bạc, sẵn tiền ông gửi về bà lao vào số đề, bao lô, xổ số. Ngoài việc ở cơ quan ra, bà quên đi tất cả mọi việc, lao vào cờ bạc, quên luôn cả trách nhiệm

làm mẹ, là phải thay chồng đi vắng nuôi dạy con cái. Đứa con gái lớn của bà không ai kiểm chế học hành, nên ăn chơi quá trớn, xa đà theo đám bạn bè hư thân mất nết, trở thành cô gái nhẩy mĩi dâm với người nước ngoài. Khi bà biết thì ôi thôi, chuyện đã rồi! mấy năm công tác ở nước ngoài, nay ông S. trở về thấy cảnh vợ con như thế, cửa nhà xơ xác chẳng còn gì, chỉ còn là một căn nhà trống rỗng, lạnh lẽo, đầy khổ đau, bi đát của sự khốn cùng...”

Thưa các bạn, các bạn thử hình dung xem tâm trạng của ông S lúc đó, có giống tâm trạng nhân vật Từ Hải trong truyện Kiều của cụ Nguyễn Du chăng?

“Cờ bạc là bác thằng bần

Cửa nhà bán hết cho chân vào cùm”

Câu ca dao này được truyền tụng từ ngàn xưa, từ thế hệ này đến thế hệ khác, nó được lưu truyền trong dân gian, để nhắc nhở những người ham mê cờ bạc, đừng có lao sâu vào con đường cờ bạc đỏ đen, thì không sao tránh khỏi vong gia bại sản và tù tội.

Ai cũng biết cờ bạc là tai họa cho mình, thế nhưng một khi cờ bạc ngấm sâu vào máu thịt, nó kích thích tâm tham lam thèm khát, nghiện ngập như là nghiện rượu, nghiện thuốc lá, thuốc lào, thuốc phiện... không làm sao bỏ được.

Thưa các bạn! Các bạn đã chứng kiến, dù chỉ là một lần người chơi cờ bạc mà lâm vào cảnh như câu ca dao trên mà chúng tôi đã nói, thì các bạn có còn tham đắm cờ bạc nữa không? Hay mặc kệ...

Chúng tôi xin nêu ra mẫu chuyện thứ ba này nữa, để các bạn suy ngẫm tai hại lớn lao của việc mê cờ bạc: “Ở phố Trần Cao Vân, độc nhất có một ngôi nhà cao bốn tầng, nằm trong khu vực buôn bán lớn thứ hai, sau chợ Đồng Xuân, Hà Nội.

Đó là ngôi nhà của gia đình chú M., chú làm việc trong một công ty kinh doanh mà ai ở phố này cũng biết, vợ chú buôn bán tại nhà, gia đình kinh tế khá giả do tài buôn bán của vợ chú. Thấy làm ăn buôn bán của vợ kiếm tiền bạc dễ dàng và chóng làm nên, nên chú xin thôi việc ở công ty kinh doanh, về cùng buôn bán với vợ.

Mấy năm làm ăn buôn bán, gia đình chú trở nên giàu có, chú dùng đồ đạc trong nhà đều là đồ tốt, đồ “xịn”: xe gắn máy loại đắt tiền, đồng hồ Radô Thụy Sĩ thời thượng, hút thuốc lá ba số năm, Dul Hil. Ai mời chú thuốc khác, chú bảo không hút được vì ho.

Còn vợ chú thì ăn mặc sang trọng như các bà quý phái, phấn son trang điểm cầu kỳ, mỗi khi đi đâu thì xe đưa, xe đón.

Thế rồi bật đi một vài năm, không thấy chú đến chơi. Hôm nay thấy chú đi chiếc xe Sim Sơn của Đức sản xuất, quần áo mặc xuềnh xoàng, đầu đội mũ mềm, không còn chải chuốt nữa. Chú ghé vô thăm và nói chúng tôi biết: Hiện giờ chú không còn ở phố Trần Cao Vân nữa, mà chuyển xuống ở Thanh Nhàn và chuyển sang làm nghề xe ôm đưa đón khách, để sinh sống và nuôi các cháu. Số nhà không cho biết (chú có ý giấu). Còn vợ chú sau khi chuyển xuống Thanh Nhàn không còn nghề buôn bán nữa, và đã chuyển sang làm nghề quốc cấm. Đó là nghề buôn bán và tiêm chích xì ke, ma túy, thuốc phiện, nên bị công an bắt và đang ở trong tù.

Nói tới đây thì có một ông khách đến thăm chúng tôi, sau khi chào hỏi nhau, chúng tôi cùng ngồi. Ông khách chìa bao thuốc lá Điện Biên đầu lọc mời chú, chú cầm một điếu trên tay, đầu cúi gục, còn tay kia cầm vành mũ kéo che mắt, vì những giọt nước mắt đang thấm ướt hàng mi...”

“Lô đề ra đề mà ở”, đây là trò chơi cờ bạc đang diễn ra hàng ngày cùng với xổ số, nó chỉ nghỉ ba ngày Tết Nguyên Đán trong năm. Cờ bạc đang là tệ nạn nhức nhối trong cả nước, từ thành phố đến nông thôn, từ miền xuôi đến miền ngược, từ người già đến các cháu nhỏ, khi biết tiêu tiền đều ham thích, đắm nhiễm. Khi đã dính mắc vào thì rất khó bỏ, vì tính hấp dẫn và lôi cuốn của cờ bạc đối với những ai có máu tham tiền, vì bỏ 1000đ được 70.000đ (số đề), bỏ 1000đ được 80.000đ (bao lô).

Ngoài ra, các nhà kinh doanh đồng tiền còn nghĩ ra những câu ca dao để kích động lòng tham lam cờ bạc của con người như: “sáng gieo, chiều gặt”, v.v...

Thấy sự nguy cơ của tệ nạn cờ bạc, xổ số, lô đề này đang là một tác hại không nhỏ, ngày một gia tăng và đây cũng là những đầu mối của những tội ác sẽ phát sinh, đưa con người ham mê lô đề, lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, cùng cực khổ đau... Cho nên, người có lương tri đã kịp thời ngăn ngừa, răn nhắc những người ham mê lô đề, nên tỉnh thức và bình tâm trở lại, bằng câu ca dao của thời hiện đại mà chúng tôi đã nói ở trên.

Thưa các bạn! Chúng tôi xin hỏi: “Trong đời mình, ai đã từng chứng kiến những người chơi lô đề, có ai làm giàu được không? Và có ai chơi lô đề phải ra đề ở chưa?”

Chúng tôi xin kể ra câu chuyện thứ tư này, để các bạn suy ngẫm về việc chơi lô đề. Nếu cứ tiếp tục không biết dừng lại thì tương lai sẽ ra sao? Còn bây giờ, dừng lại thì chưa muộn các bạn ạ!

“Chúng tôi có cháu gái, con ông anh, cháu lấy chồng ở gần chợ Mơ cuối phố Bạch Mai, Hà Nội. Hai vợ chồng cùng làm một xí nghiệp thuộc cục Nông Nghiệp,

Hà Nội. Hai vợ chồng rất tâm đầu ý hợp, chịu khó làm ăn. Nhưng cũng rất ý hợp, tâm đầu về vấn đề cờ bạc, xổ số và lô đề. Mới đầu chỉ là chơi cho vui, sau thấy có lợi được, sinh ra ham, có lúc lại thua, sinh ra gỡ lại, và cứ tiếp tục như vậy theo ngày tháng trôi đi. Lúc đầu còn có tiền, rồi cái máu lô đề nó ngấm vào người lúc nào không biết, hết tiền thì đi vay để đánh, lúc được, lúc thua, cái bóng dáng của lô đề nó hiện, nó ẩn như ma quỷ... Ngày qua, tháng lại nối tiếp nhau, rồi một hôm, bỗng chủ nợ xuất hiện và đưa ra sổ ghi nợ 5, 7 chục triệu đồng. Vợ chồng bàn nhau chỉ còn cách bán nhà để trả nợ. Và thế ngôi nhà được bán đi trả nợ. Khi trả xong nợ, số tiền còn lại cũng chỉ đủ thuê một chỗ ở trong ngõ cho bốn người. Còn chút ít, cháu làm vốn chạy chợ để nuôi sống bốn người qua ngày. Cháu gái lớn con cháu đang tuổi đi học, còn nhỏ cũng phải thôi học để phụ giúp cho mẹ.

Cả hai vợ chồng đã không còn làm ở xí nghiệp nữa, chồng thất nghiệp, con thôi học. Cả nhà chỉ trông vào tài xoay sở của cháu, buôn bán gì cho lại, những gì có đã làm mất đi, do ham mê lô đề. Trong lúc đạo đức con người đang xuống cấp, coi thương trường như chiến trường, giành giật đánh chửi nhau vì miếng cơm manh áo”.

Nếu vợ chồng cháu không biết dừng lại, mà còn máu mê cờ bạc lô đề, và những người ham mê còn gia tăng mỗi ngày... thì sẽ nát cửa tan nhà, đất nước bất an.

Nhà nước không có biện pháp nghiêm cấm lô đề như nghiêm cấm đốt pháo, thì đoạn đề từ cầu Thăng Long đến bến phà Khuyến Lương dài tới 20 cây số đang chờ đón... và những con đề trong cả nước sẽ chờ đón họ. Phải không thưa các bạn? Sự mê tín nảy sinh do những con bạc và chủ đề không phải là ít. Có con bạc nào lại không đến đền nọ, miếu kia để cầu Thần, Thánh, Trời, Phật phù hộ cho trúng lô đề, trúng xổ số, dù chỉ là một lần thôi. Có chủ đề nào không đến đền nọ, miếu kia, chùa nọ, tháp kia, tháp nọ để cầu cho bản lô đề của mình ngày nào cũng trắng không?

Dù chỉ là một lần? Không, các bạn ạ! Họ không chỉ một lần mà nhiều lần. Phường, xã nào trong cả nước chẳng có một vài chủ đề. Hàng tháng cứ vào ngày mùng 1 và ngày 15 Âm lịch, họ sắm sửa lễ vật đi đến đền kia miếu nọ, chùa nọ tháp kia để cầu Thần, cầu Thánh, cầu Trời, cầu Phật. Nhìn vào họ ai mà chẳng biết. Còn con bạc thì khỏi nói.

“Có một lần chúng tôi đến chùa Quang Hoa ở tỉnh Bắc Giang, gặp sư bà trụ trì ở đây đang gieo hai đồng tiền (xin quẻ âm dương). Thấy chúng tôi là khách, sư bà không có ý dấu diếm. Nhìn vào cách làm của sư bà thuần thực và điều luyện, tay trái cầm chiếc đĩa, còn tay phải, hai ngón tay được đặt lên hai đồng tiền cổ. Khi hai đồng tiền được tung lên, nó bay lượn múa may rồi rơi xuống đĩa, một

đồng ngựa, một đồng xấp, cộng theo tiếng à của những người xung quanh sư bà B.

Sư bà phán: như thế này nhất âm, nhất dương, một lần xin được ngay. Các Ngài đã cho số.. cứ thế về mà đánh, hôm nay chắc là trúng rồi.

Chúng tôi biết rằng: việc xin âm dương này thường diễn ra hàng ngày. Ở đây, người đến xin đều là những con bạc lô đề, xổ số. Có một người ở cạnh chùa nói nhỏ với chúng tôi như vậy”.

Thưa các bạn! Đây là mẩu chuyện thứ năm, chúng tôi xin kể ra để các bạn suy ngẫm về sự mê tín trong cờ bạc. Nếu các bạn muốn chứng kiến cho tường tận, ở miền Bắc vào dịp đầu năm và các ngày mùng 1, 15 Âm lịch hàng tháng. Mời các bạn về thăm đền Bà Chúa Kho ở tỉnh Bắc Ninh. Bà Chúa Xứ ở tỉnh An Giang Châu Đốc và Bà Đen ở tỉnh Tây Ninh miền Nam, thì các bạn sẽ rõ sự mê tín vì cờ bạc làm hao tiền tốn của của đồng bào dân chúng quá lớn, nếu tính ra có đến hàng tỷ tỷ bạc hàng năm.

Cờ bạc mê tín không những chỉ diễn ra ở trò chơi như chúng tôi nêu ở trên, mà nó còn diễn ra trong các cuộc thi đấu thể thao, nó không chỉ lan tràn ở trong nước mà còn lan tràn khắp thế giới, tính sát phạt lẫn nhau thật to lớn và tàn bạo.

Nhất là trong các cuộc thi đấu bóng đá tranh cúp thế giới. Mỗi lần cá cược trong mỗi trận chung kết là một chiếc xe gắn máy Dream, hoặc vài ba, bốn chục triệu là chuyện bình thường. Còn ở nước ngoài thì con số cá cược không thể tính được. Trước khi vào cuộc cá cược, các con bạc này cũng rất mê tín, họ đến các chùa đền, miếu, đình thắp nhang, đặt lễ vật rất cung kính, cầu Thần, Thánh, Trời, Phật phù hộ cho họ thắng cuộc.

Thưa các bạn! Các bạn đã có một lần chứng kiến cảnh này chưa? Chúng tôi xin nêu ra một mẩu chuyện cờ bạc cá cược trong thể thao, trong thi đấu tranh giải thế giới. Đây là câu chuyện thứ sáu để các bạn suy ngẫm và thấy cờ bạc là tệ nạn, nó không chỉ dừng ở xổ số, lô đề, mà nó còn lan tràn trong mọi lĩnh vực.

“Cháu T. nhà ở phố Khâm Thiên, Hà Nội, là con trai út của ông anh chúng tôi. Thấy cháu đi bộ đến thăm, dáng vẻ mệt mỏi và căng thẳng, chúng tôi ngạc nhiên hỏi: Xe đâu mà cháu đi bộ? Cháu chỉ cười, không trả lời và bước vào nhà. Chúng tôi mời cháu ngồi, nhưng cháu không ngồi, chỉ lẳng lặng đi đến bàn thờ Phật, rất cung kính rút ba nén nhang, châm lửa cắm vào bát nhang, rồi hai tay cháu chắp trước ngực xá lạy ba lần, rồi cầu nguyện chư Phật, Thần, Thánh, Trời phù hộ gì đó một hồi lâu, xong xá lạy lui ra. Ở chơi một lúc lâu, nhưng không thấy nói gì cả. Thấy tâm trạng lạ lùng và bất an như vậy, nên chúng tôi cũng

không hỏi. Sau đó, cháu chào chúng tôi ra về. Nhưng đêm đó cháu không về nhà. Sáng hôm sau, cả nhà phân công nhau đi tìm các nơi mà cháu hay đến.

Chúng tôi trả lời: “Ba giờ chiều hôm qua cháu có đến đây”, và kể lại cho mẹ cháu nghe những sự việc xảy ra như đã nói ở trên. Mẹ cháu đã bớt lo lắng, nhưng sự buồn rầu thì không thay đổi.

Sau khi uống một ngụm nước, mẹ cháu hỏi chúng tôi: “Chú có xem trận bóng đá trên truyền hình hôm qua không?” Chúng tôi trả lời: “Không, vì hôm qua bận nhiều công việc”.

Mẹ cháu nói: “Cứ mỗi lần có đá bóng nó lại xin tiền, khi thì vay tiền người này, người khác, rồi mang xe đi cờ bạc, cá cược. Đã 5, 7 lần rồi, tôi đều phải đi chuộc lại, ít nhất cũng 5 triệu, có lần cả chục triệu. Lần này thì chắc là chiếc xe Dream mất hẳn. Nói đến đây, như không còn kìm giữ được nữa, mẹ cháu đã khóc, những giọt nước mắt chạy dài trên má... Chúng tôi chỉ còn biết an ủi: “Thôi sự đã rồi, chị hãy bình tâm trở lại đi”.

Trong cờ bạc, ai là người được và ai là người thua? Đã là chơi cờ bạc thì ai cũng muốn là mình thắng, mình được, chứ chẳng có ai muốn mình thua, mình thất bại cả. Cho nên, người chơi cờ bạc tìm mọi cách, miễn sao mình là người thắng được. Cho dù phải gian lận, dối trá, mê tín, dị đoan đến cỡ nào cũng được. Bởi thế, trong dân gian có câu: **“cờ gian, bạc lận”** là thế.

Nên các con bạc thường đến đền này, miếu nọ, chùa kia, tháp ấy, để cầu xin, để cúng bái lễ lạy, để bói toán, xóc thẻ, xin âm dương (gieo tiền), xem ngày giờ tốt để đi đánh bạc, bói bài tây, bói Kiều. Người có học hành thì xem kinh dịch, v.v... cầu Thần, Thánh, Trời, Phật để cho họ trúng xổ số, lô đề, v.v...

Mỗi một con bạc thường đánh cờ bạc riêng theo ý thích, theo tính toán riêng, theo kinh nghiệm lâu năm. Cờ bạc và sự bền chí, mà ít có con bạc nào theo được.

“Ở gần nhà chúng tôi, có ông S., ông là một người sành cờ bạc, tổ tôm, chắn cạ, v.v... ông đều biết. Nhưng xổ số, số đề thì ông thích chơi hơn. Từ khi có xổ số, số đề, tính đến nay có mấy chục năm, gần như nửa cuộc đời ông gắn liền với nó. Ông đã nghĩ ra những cách đánh số đề độc đáo, và sự bền chí của ông thì các con bạc khác không theo được, chỉ còn biết thán phục.

Ông có cách chơi số đề 10 số, trong 10 số đó ông tính toán số đầu có số từ không đến chín; số đuôi từ số chín lùi đến số 0. Trong 10 số thì có một số ông gọi là “chung thân”, chơi đến khi nào ra số đó thì ông thay số khác, và số tiền ông tăng dần lên theo số ngày đánh số đó.

Ví dụ: ông đánh số chung thân là 28, ngày đầu là 1000đ, ngày hôm sau ông tăng lên 2000đ, cứ như thế ông tăng lên cho đến khi nào ra số 28 thì ông thay số khác. Còn chín số kia ra ông thay số khác vào, ông gọi là: “lấy ngắn nuôi dài”.

Với cách chơi số đề như vậy, nên vật chất tiện nghi trong nhà một ngày nhiều lên, ông dùng toàn đồ “xịn”... Ông đã là một con bạc vang bóng một thời, các chủ đề nhìn thấy ông đều phải kiêng nể. Nhiều khi ông ra ghi số đề, các chủ đề chỉ ghi cho ông số tiền giới hạn, không dám ghi phóng tay.

Có ước vọng sẽ mua một chiếc Dream mới, ông sẽ đi đến tất cả những nơi ông đã ở và đã đi qua trong khắp các miền của đất nước, thăm bạn bè và những nơi danh lam thắng cảnh.

Với tâm trạng hồ hởi phấn chấn, ông S. bước vào trận. Ông thay mười con số mới, con số “chung thân” mới sẽ là con số giúp ông thực hiện được ước vọng.

Ngày tháng cứ qua đi, đã qua một năm, chín con số “lấy ngắn nuôi dài” của ông đã thay thế nhiều lần, mà con số “chung thân” của ông nó chưa ra, ông không nản. Rồi năm thứ hai cũng qua đi. Đã sang năm thứ ba, con số “chung thân” vẫn chưa ra, các con số lấy “ngắn nuôi dài” của ông nó cũng ra thưa dần. Những chiếc nhẫn trên ngón tay của ông nó cũng rời khỏi, các đồ đạc trong nhà cũng bớt đi...

Có những hôm mà con số “chung thân” của ông, chủ đề đã ghi lên đến 100.000đ và ông cứ ghi lúc lên, lúc xuống như vậy không nản chí.

Thấy ông S. quá ham mê, ngày một lao sâu, đã có người bạn thân tình nhắc khéo. Cứ cái đà này con số “chung thân” của ông còn lâu mới ra, đây chắc phải có “tiền tấn”.

Nhưng ông đâu có nghe, và đã gần hết năm thứ ba, chỉ còn một tháng là đến Tết cổ truyền, mà con số “chung thân” của ông vẫn biệt tăm. Ông S. hoàn toàn hoang mang, không còn đủ sức, đủ lực để theo con số “chung thân”.

Tết cổ truyền qua đi đã một tháng, và ông cũng từ biệt con số “chung thân” hơn hai tháng. Hôm nay bước sang năm thứ tư, chủ đề báo tin con số “chung thân” của ông hôm nay đã ra, mời ông ra lấy tiền (chế điệu).

Ông S. trong lòng uất hận, nuối tiếc những tháng năm vàng son đã trải qua nửa cuộc đời lao vào cờ bạc, xổ số và số đề. Hôm nay gần hết cuộc đời, đang là những chuỗi ngày còn lại dài âm u...”

Thưa các bạn! Chúng tôi kể về mẩu chuyện thứ bảy này, để các bạn thấu rõ khi đánh cờ bạc, thì ai là người được và ai là người thua? Những người cờ bạc là những người bị kẻ khác lừa đảo, chứ không bao giờ người cờ bạc lừa được ai hết, người cờ bạc là người ngu nhất.

Người được 100% trong các canh bạc, bao giờ cũng là các “sòng bạc”, các “chủ chứa” và “chủ đề, chủ lô”, v.v... Còn các con bạc bao giờ cũng là kẻ thua, kẻ thất bại. Cho nên **“cờ bạc là bác thằng bần”**, Phải không hỡi các bạn?

Người ham mê cờ bạc, xổ số, số đề, bao lô, v.v... là những người không biết sống đạo đức làm người, nên đức thương mình với những người cờ bạc thì không bao giờ có. Nên họ nói thương họ mà kỳ thực họ chẳng thương họ chút nào.

Thương mình sao lại đi vào những sòng bạc, chủ chứa, để rồi lúc nào tâm trạng cũng nơm nớp, lo sợ bị công an bắt.

Thương mình sao lại đi vào các sòng bạc, chủ chứa, để họ cầm tiền bạc của mình. Còn nếu được bạc, trong người cầm vài chục triệu đồng, thì lúc nào cũng ở trong tâm trạng phải đề phòng, có khi mất mạng.

Thương mình sao lại vào các sòng bạc, chủ chứa, để đầy đoạ tấm thân, thức thâu đêm suốt sáng, ăn uống thất thường, tiêu huỷ trí tuệ, tiêu huỷ thời gian, để rồi chuốc tai hoạ vào thân, **“tiền mất tật mang”**.

Những người chưa thương mình mà bảo thương người khác, thì đó là một điều phi lí, làm sao tin được. Phải không hỡi các bạn?

Người ham mê cờ bạc là người chuyên làm khổ mình, khổ người, **“máu tham khi thấy hơi đồng là mê”** (truyện Kiều). Chỉ vì máu mê cờ bạc, tham lam trong phút chốc mà sản nghiệp của ông cha để lại, tiền bạc, của cải của mình làm ra bằng mồ hôi nước mắt khó khổ tan tành theo mây khói vào tay người khác. Trở về với hai bàn tay trắng, biến mình thành kẻ bụi đời gian dối, lừa đảo, bịp bợm, lưu manh, trộm cắp cướp giết.

“Cờ gian bạc lận”, lấy của cải tiền bạc sản nghiệp của người ta bằng mọi thủ đoạn đê tiện. Khiến cho gia đình người ta lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, con cái người ta đói khổ phải bỏ cả học hành.

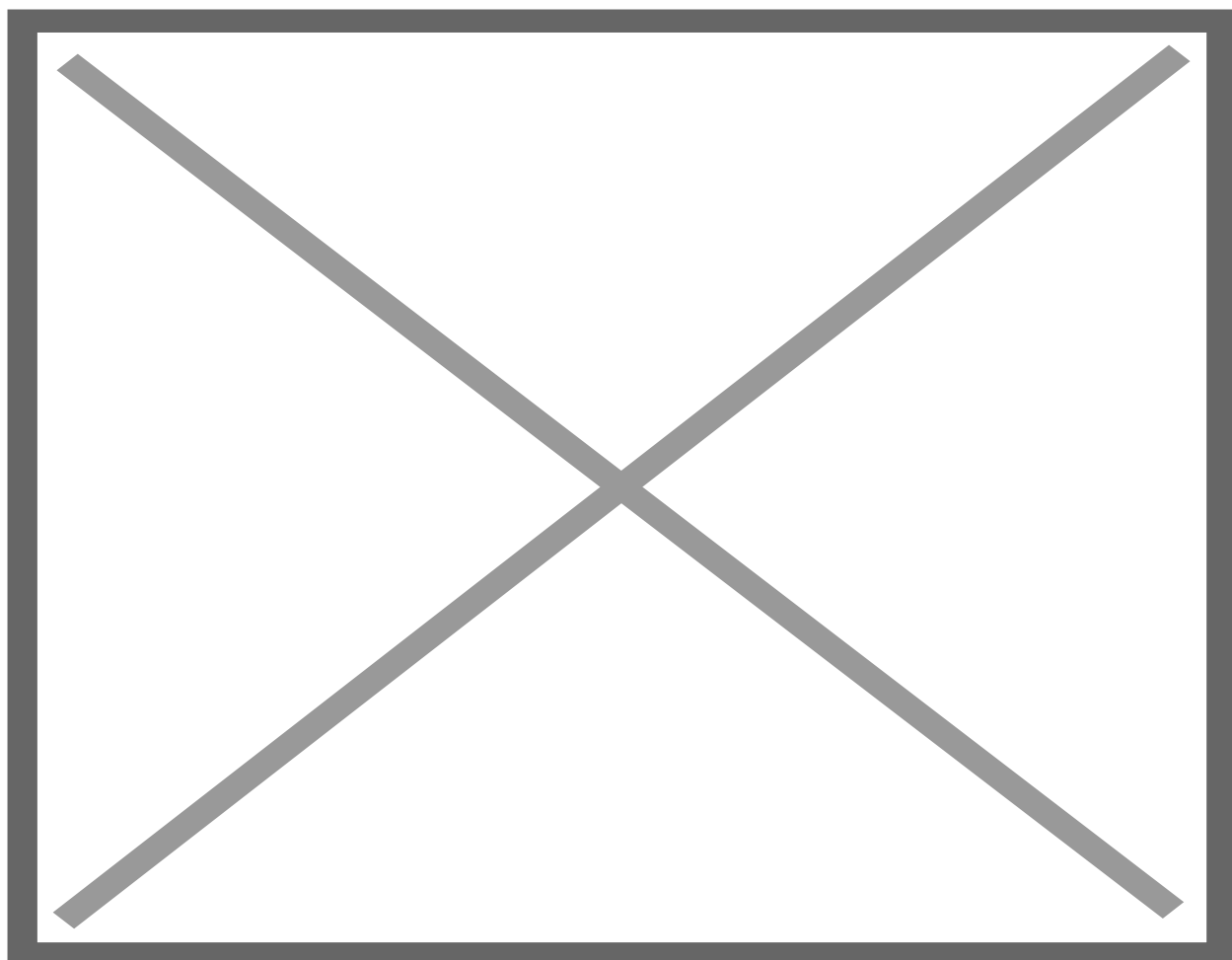
Hôm nay thắng bạc, lấy của cải tiền bạc của người ta, gây ra tai hoạ cho người. Và như vậy là hành hạ làm khổ người. Rồi đây ngày mai sẽ có người khác lấy của cải tiền bạc, gây ra tai hoạ hành hạ mình, làm khổ mình, chứ không bao giờ tránh khỏi.

Luật nhân quả công bằng và công lý, dù cho trốn tránh nơi đâu, dù cho lấy cái chết để chạy trốn cũng không thể thoát được.

Chúng ta không thể lấy một nền kinh tế vay mượn, chấp vá, không có nhân bản như xổ số, số đề hiện đang có trên các thành phố, các tỉnh trong toàn quốc. Xổ số, số đề chỉ là một trò chơi lấy túi nợ bỏ túi kia mà thôi. Các tệ nạn cờ bạc, cá cược, xổ số, số đề trong xã hội mà chúng tôi đã nêu ở trên, sẽ nảy sinh ra các tệ nạn khác như: trộm cắp, cướp của giết người, hoặc những tệ nạn khác nữa như: rượu chè, thuốc lá, thuốc lào, xì ke, ma túy, mãi dâm, du côn, du đảng làm mất trật tự an ninh trong xã hội.

Chúng tôi kiến nghị với Nhà nước, cần kiên quyết dẹp bỏ những gì là nơi phát sinh ra tội phạm, dù có lợi cũng cần dẹp bỏ, như chúng ta đã dẹp bỏ tệ nạn đốt pháo. --o0o--

CẦN GIÁO DỤC ĐẠO ĐỨC KHÔNG THAM LAM

Thưa các bạn! Đức không tham cờ bạc là một đức hạnh trong nhóm đức không tham lam. Tham lam là một tính xấu, tính muốn lấy của cải, tiền bạc của người khác làm của cải, tiền bạc của mình. Từ tính tham lam ấy mới sản sinh ra nhiều tính xấu khác như: tính ham mê cờ bạc, tính tham lam trộm cắp, tính tham lam

ăn đút lót, tính tham danh, tính tham sắc dục, tính tham của cải tài sản, vật chất, tính tham ăn, tính tham ngủ, tính tham chơi, tính lười biếng, v.v... đó là toàn bộ những tính xấu xa.

Từ những tính tham lam đó mới đưa con người vào con đường truy lạc: rượu, thuốc lá, thuốc Lào, thuốc phiện, xì ke, ma túy, mại dâm, v.v...

Từ những tính tham lam truy lạc đó mới đưa con người vào con đường tội lỗi, làm cho bản thân và gia đình đau khổ, xã hội bất an, nên gọi là tệ nạn xã hội.

Thấy xã hội bất an, mầm non của Tổ quốc đang bị lôi cuốn và sa ngã vào cảnh truy lạc, các nhà lãnh đạo đất nước đang tìm mọi cách để bài trừ những tệ nạn này.

Ngành công an ngày đêm truy quét, nhưng bọn tổ chức cờ gian bạc lận, gái mại dâm, buôn bán xì ke, ma túy ngày lại càng tinh xảo hơn...

Tệ nạn xã hội có như ngày hôm nay là nguyên nhân do tính tham lam của con người. Vậy, muốn tệ nạn xã hội chấm dứt, thì phải truy quét tính tham lam của con người. Truy quét tính tham lam của con người phải như thế nào?

Xưa, Bác Hồ dạy: **“cần, kiệm, liêm chính, chí công, vô tư”**, đó là những đức hạnh của người cán bộ. Những đức hạnh của người cán bộ này nằm trong toàn bộ đức không tham lam. Cho nên, truy quét tệ nạn xã hội là phải giáo dục đạo đức không tham lam. Muốn giáo dục đạo đức không tham lam thì phải soạn thảo một giáo trình Đạo Đức Không Tham Lam.

Biến đạo đức không tham lam trở thành một môn học cho trẻ em từ sơ cấp đến đại học. Như vậy cũng chưa đủ, đạo đức này còn phải được truyền dạy trong các trường giáo dục và đào tạo: từ trường sư phạm mầm non đến cao đẳng, đại học sư phạm, và các trường dạy nghề ở mọi ngành trong xã hội (sĩ, nông, công, thương)...

Như vậy, môn học Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả làm người rất cần thiết cho mọi người. Vì thế, nó phải được phổ cập và học tập rộng rãi trong nhân dân. Có như vậy thì tệ nạn xã hội mới chấm dứt và chấm dứt tận gốc.

Hiện giờ, chỉ có truy quét tệ nạn xã hội bằng ngành Công An thì chiến sĩ công an phải vất vả vô cùng, và đôi khi còn phải hy sinh mạng sống của mình với băng nhóm xã hội đen nữa. Bằng chứng báo chí đã đăng tin tức, nhiều anh em chiến sĩ Công An đã hy sinh bảo vệ an ninh cho xã hội. Thật là đau xót vô cùng.

Theo chúng tôi thiết nghĩ, Nhà nước nên chia đều công cuộc truy quét tệ nạn xã hội cho ba ngành:

1- Ngành Công An

2- Ngành Giáo Dục

3- Ngành Văn Hoá - Thông Tin

Ngành Công An thì áp dụng vào luật pháp truy quét nghiêm khắc, xử phạt đúng đắn theo pháp luật hiện hành. Ra lệnh cấm ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo hình dáng khiêu dâm gợi dục. Cấm những nơi chứa chấp gái mãi dâm như: các quán bia ôm, quán cà phê ôm, vũ trường, nơi chứa cờ bạc... Cấm sản xuất thuốc lá, các loại rượu, thuốc lào, thuốc phiện, xì ke, ma túy... Cấm không cho nhập cảnh phụ nữ ngoại quốc ăn mặc hở hang. Cấm không cho văn hoá, phim ảnh đồi trụy vào nước, cấm các loại thuốc lá, các loại rượu không cho vào nước. Còn nếu không cấm nghiêm ngặt như vậy thì những cuộc truy quét tệ nạn xã hội không bao giờ hết.

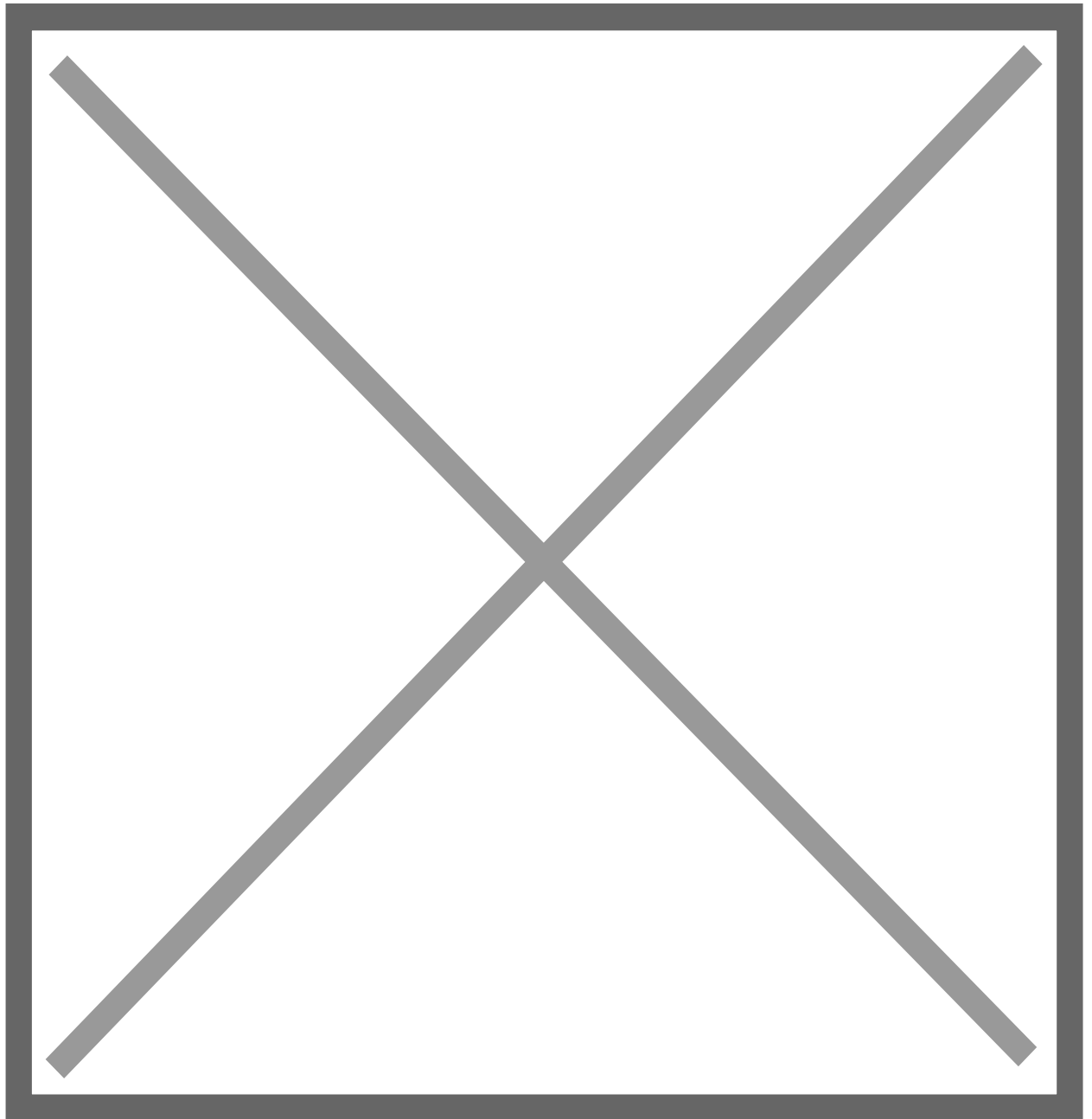
Ngành Giáo Dục truy quét tệ nạn xã hội bằng cách biên soạn sách giáo khoa dạy về môn **“Đạo Đức Nhân Quả Làm Người”** từ lớp 1 đến đại học, nâng môn học này có hệ số điểm cao hơn các môn học khác. Trong các kỳ thi học kỳ, thi chuyển cấp, thi tốt nghiệp đều phải có điểm đạo đức lý thuyết và thực hành cụ thể. Không thể xét, xếp loại đạo đức A, B, C chung chung nữa. Bởi vì trường học là nơi đào tạo những người có đức, có tài. Người có đức, có tài là người làm lợi ích lớn cho xã hội. Người có tài mà không có đức là làm hại cho xã hội. Cho nên, môn học Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả rất quan trọng trong sự nghiệp xây dựng đất nước, vì người không tài mà có đức vẫn luôn luôn không làm hại mình, hại người, hại gia đình và đất nước. Còn những người có tài mà không có đức, thì nên coi chừng những người này, họ sẽ ăn cướp tiền của nhà nước và nhân dân...

Giáo dục trong các trường học như vậy chưa đủ, mà còn phải đưa môn học đạo đức này phổ cập đến mọi tầng lớp nhân dân, từ thành thị đến nông thôn.

Ngành Văn Hoá - Thông Tin truy quét tệ nạn xã hội bằng cách kiểm duyệt chặt chẽ các loại văn hoá, loại trừ những văn hoá đồi trụy có tính cách khiêu dâm gợi dục; có tính cách đánh đấm, trộm cắp, cướp của, giết người như: phim ảnh, sách báo, đài truyền thanh, truyền hình, v.v...

Ngành Giáo Dục có làm được như vậy cộng với ngành Công An biết áp dụng luật pháp nghiêm chỉnh, cùng Ngành Văn Hoá - Thông tin kiểm duyệt văn hoá chặt chẽ, thì cuộc truy quét tệ nạn xã hội sẽ thành công tốt đẹp, đem lại hạnh phúc cho mỗi gia đình an vui và xã hội nhân dân có trật tự, đất nước phồn vinh và thịnh trị. --oOo--

NHỮNG TÁC HẠI DO HÚT THUỐC LÁ

Trong báo Thuốc và Sức Khỏe và báo Công an Thành Phố Hồ Chí Minh, có bài viết về sự tai hại của thuốc lá, chúng tôi xin được trích dẫn ra đây để các bạn suy ngẫm: thuốc lá cũng là một tai hại lớn của xã hội loài người.

Bài báo Thuốc và Sức Khỏe số 237 viết: “Quan sát người hút thuốc, ta thấy họ có thói quen hay khạc nhổ”

Vì sao vậy?

Bình thường, khi ta thở, những hạt bụi to trong không khí bị lông mũi chặn lại, và bị chất nhầy trong mũi kết dính thành mảnh mang màu của bụi, đỏ hay đen tùy theo vùng đất ta đi ngang qua. Những hạt bụi nhỏ nhờ gặp chất nhầy nên

chặn lại ở vùng hầu - họng, chỉ những hạt bụi thật nhỏ mới vào được đến khí phế quản. Trên mặt lớp tế bào niêm mạc trong lòng khí phế quản, có một lớp lông luôn luôn chuyển động để quét những hạt bụi nhỏ và chất nhờn trong lòng khí phế quản ra; chất này khi lên đến hầu họng, vì ít nên thường bị nuốt một cách vô ý thức.

Ở người hút thuốc, khí phế quản luôn luôn bị hoá chất có trong khói thuốc kích thích, đi đôi với tình trạng viêm mãn tính, nên lượng dịch này phát sinh khá nhiều; khi dịch này bị đẩy ra đến hầu họng, người hút thuốc thấy khó chịu, ngứa cổ. Vì vậy, nên họ phải khạc ra ngoài, tạo ra một tật xấu, kém văn minh.

Lúc người hút thuốc lá hít mạnh vào, nhiệt độ ở đầu điếu thuốc là 700 - 8000C, làn khói nóng chỉ đi qua một đoạn đường ngắn là vào đến miệng thanh quản. Niêm mạc của những bộ phận này luôn luôn trong tình trạng nóng bỏng, làm giảm cảm giác ngon miệng khi ăn. Chính vì vậy, người cai nghiện thuốc lá ăn ngon hơn, nhiều hơn và lên cân.

Lâu nay, các cơ quan y tế và thông tin đại chúng đều cho biết rõ dù hút thuốc lá cách nào, điếu thuốc có hay không có đầu lọc, xì gà, thuốc Lào, chủ động hay thụ động đều đưa đến nhiều nguy cơ cho sức khoẻ:

⇒ Nhiều bệnh phát sinh: bệnh phổi, tim mạch, ung thư... ⇒ Tuổi thọ giảm. ⇒ Tử vong tăng.

“Phải dứt khoát loại trừ những lập luận bào chữa cho tệ nạn hút và nghiện thuốc lá, như: một vài hơi thuốc làm tỉnh con người, một điếu thuốc làm đỡ buồn ngủ khi cần thức, mấy điếu thuốc giảm cơn buồn, chung vui một lúc cùng bạn bè... tất cả đều lừa phỉnh bản thân, để xa vào những nguy cơ nặng nề”.

Hiện nay, trong khi số người hút thuốc lá ở các nước phát triển bị thu hẹp, các hãng thuốc lá nổi tiếng lại phải chi trả những món tiền khổng lồ bồi thường các tác hại do thuốc lá gây ra, nên họ cần mở thị trường mới ở các nước đang phát triển, với những vôi bạch tuộc hấp dẫn. Các bạn trẻ hãy cảnh giác! Chính vừa rồi, tổ chức y tế thế giới (WHO) cũng đưa ra công ước chống thuốc lá trên toàn cầu, cốt là để bảo vệ sức khoẻ cho nhân dân các nước, và cho cả nhân loại.

Với bài báo y học này, đã xác định thuốc lá là một tai hại rất lớn cho con người, gây ra hao tổn và bệnh tật. Vậy chúng tôi xin các nhà lãnh đạo đất nước, hãy quan tâm vì sức khoẻ của nhân dân, ra lệnh cấm nhập thuốc lá, cấm trồng trọt cây thuốc lá. Do đó, hàng năm nhân dân trong nước sẽ tiết kiệm được một số tiền rất lớn, vì không phải chi phí cho bệnh tật và thuốc lá.

Báo Công An Thành Phố Hồ Chí Minh số 65, ra ngày 31-5-2003, có đăng tin tức thống kê của tổ chức Y tế thế giới, cho biết số người tử vong trên thế giới vì hút thuốc lá:

“Theo tổ chức Y tế thế giới, thuốc lá có liên quan tới 2.700.000 ca tử vong mỗi năm. Với đà này, **người ta dự báo tới năm 2025, con số tử vong do các bệnh có liên quan đến thuốc lá có thể lên tới mười triệu người (mỗi năm)”**.

Hàng năm, thuốc lá đã gây tử vong hơn một nửa triệu phụ nữ ở các nước phát triển. Tổ chức Y tế thế giới ước tính ở các nước này, tỷ lệ hút thuốc ở nam giới và phụ nữ tương tự nhau, vào khoảng 30%. Và ở một số lớn các nước phát triển, trẻ em gái vị thành niên hút thuốc lá nhiều hơn trẻ em nam. Tại các nước đang phát triển, khoảng 50% phụ nữ hút thuốc.

Ở Mỹ và khối liên hiệp Anh, có nhiều phụ nữ hút thuốc lá. Thuốc lá gây các bệnh ở phụ nữ cũng giống các bệnh ở nam giới và tỷ lệ tử vong gần bằng nhau. Hiện nay, 20 - 25% số người đã bị chết do thuốc lá. Một phần ba số tử vong này ở lứa tuổi dưới 65. Theo tổ chức Phẫu thuật ở Mỹ, 40% bị tử vong do bệnh tim trong lứa tuổi này, 30% chết do ung thư các loại. Trong 20 năm qua, tỷ lệ tử vong ở phụ nữ do ung thư phổi tăng gấp đôi ở Nhật, Na Uy, Ba Lan, Thụy Điển và khối liên hiệp Anh; tăng hơn 200% ở Australia, Đan Mạch, New Zealand, hơn 300% ở Canada và Mỹ.

Tại Mỹ, tỷ lệ tử vong do ung thư phổi của phụ nữ không hút thuốc lá không thay đổi trong vòng 20 năm qua, nhưng tỷ lệ ung thư phổi của phụ nữ hút thuốc lá lại cao hơn.

Thuốc lá còn tác động đến sức khỏe sinh sản, làm tăng nguy cơ sẩy thai, đẻ con nhẹ cân.

Thuốc lá còn làm mãn kinh đến sớm hơn, làm rối xương ở người mãn kinh.

Người phụ nữ còn chịu ảnh hưởng của khói thuốc lá do người khác hút. **Vợ của những người nghiện thuốc lá nặng cũng có nguy cơ mắc bệnh ung thư phổi”**.

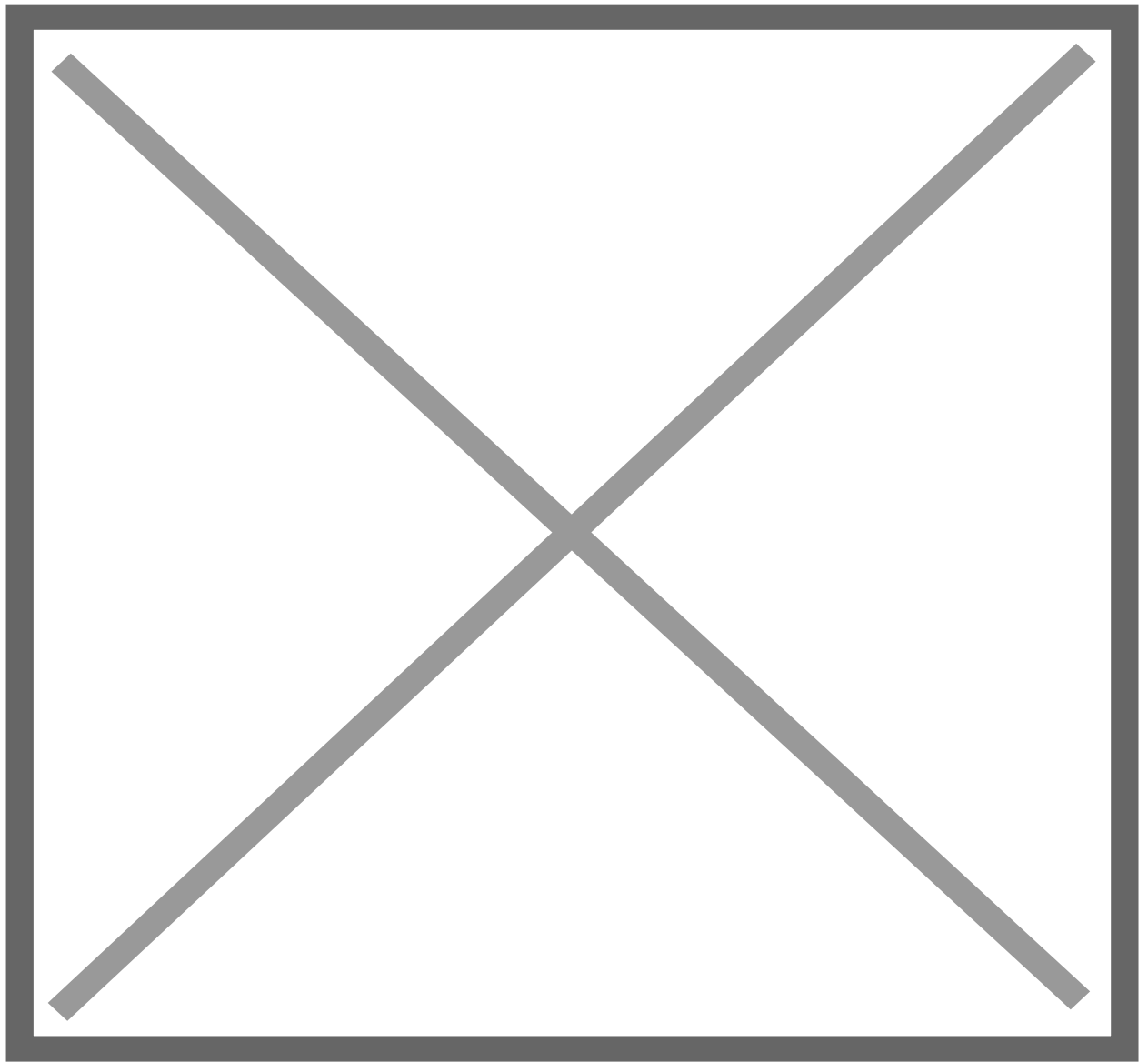
N.X

Qua bài báo trên, đã xác định sự tai hại của thuốc lá. Có thể gọi đây là tiếng báo động cho mọi người khắp toàn cầu biết.

Chúng tôi tin tưởng rằng, một ngày nào đó tổ chức Y tế thế giới sẽ thống kê những tai hại do rượu gây tử vong cho loài người còn khủng khiếp hơn nhiều về

thuốc lá.

Vì sức khỏe con người trên hành tinh này, các nhà lãnh đạo các nước trên thế giới hãy đồng ra lệnh cấm sản xuất thuốc lá và rượu, thì loài người mới có một cuộc sống an vui chân thật.

(Hết tập 2) Tác giả: **Trưởng lão Thích Thông Lạc** Trích sách: **Đạo Đức Làm Người (Tập 2) - NXB Tôn giáo**